

ଅନ୍ଧାର

34

இரு தேசியங்கள் : இடையில் நசிபடும் மனித (பெண்) உடல்கள் மீராபாரதி	5
யெவ்கினி ஷ்வாட்ஸின் 'தி ட்ராகன்' பா. துவாரகன்	15
வாழவிடு ! திருமாவளவன்	20
போரும் வாழ்வும்: ஈழப்போரின் கோட்டோவியமும் நினைவுக் குறிப்பும் ஜி.புறி ஹாஸன்	21
கனாவரவம் திருமாவளவன்	36
ஐரோப்பியர்களின் முதலாவது காலனியாதிக்கப் படையெடுப்பு (2) கலையரசன்	37
வானைக் காட்டுங்கள், சிறகு விரிக்க... உளநல மருத்துவர் எஸ். சிவதாஸ் அவர்களுடன் ஒரு சந்திப்பு	41
காலம் ஆகிய பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி! எம். பெளஸர்	57
புலம்பெயர் 'தமிழ்' அமைப்புகளின் 'தமிழ்த் தேசிய' அரசியல் வி. சிவலிங்கம்	61
சுகி ஆழியாள்	67
முரண் ஆழியாள்	68
"காலமில்லாக் காலத்தில்" வருகின்ற நபீலின் கவிதைகள் பஹீமா ஜஹான்	69
'உயிர்நிழல்' கடந்த இதழ் குறித்த சில பார்வைகள்	73

முன்னடை புகைப்படம் :
கண்ணன் அருணாசலம்

கண்ணன் அருணாசலம் விவரண இதழியலைக் குவிமையப்படுத்துகின்ற ஒரு பல்லுடக இதழியலாளர். இவர் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இவர் இலண்டனில் வாழ்ந்த பின்னர் 2005இல் மீண்டும் இலங்கைக்குத் திரும்பி தற்போது அங்கு வாழ்ந்து வருகின்றார். கண்ணனுடைய குறும்்திரைப்படங்களையும் அவருடைய பல்லுடக படைப்பு களையும் பின்வரும் இணையத்தளங்களில் நீங்கள் காணலாம்.

<http://www.vimeo.com/kannanarunasalam>

<http://www.iam.lk>

உயிர்நிழல்

OCTOBER 2011
VOL XI N°2

34

நிறுவனர் : கலைச்செல்வன்

தொகுப்பாசிரியர்கள்

லகஷ்மி

ந.சுசீந்திரன்

வடிவமைப்பு

லகஷ்மி

அட்டை வடிவமைப்பு

பிரதீபன்

தொடர்புகளுக்கு:

Exil
27, Rue Jean Moulin
92400 Courbevoie
France

e-mail: exilpub@gmail.com

இணையத்தில் உயிர்நிழல்
www.uyirnizhal.com

N° d'enregistrement de l'association : 13023204

கிணைத ருடி யுபாஸ்தி க் கிணைகொடுக்கி யு னாஸிபுருகர்பு
நாஸிபி கி டுபாஸிபுருகரெ ட குக்ரிய படுகைய படுகி
முநி) யா டுபாஸிபு டுபாஸிபு டுபாஸிபு டுபாஸிபு டுபாஸிபு
இரு தேசியங்கள்:
புட டுபாஸிபு டுபாஸிபு டுபாஸிபு டுபாஸிபு டுபாஸிபு
புட டுபாஸிபு டுபாஸிபு டுபாஸிபு டுபாஸிபு டுபாஸிபு

உயிர்ப்பு (பயிற்சி) மூலம் மூலம் உயிர்ப்பு மூலம் உயிர்ப்பு
உயிர்ப்பு மூலம் உயிர்ப்பு மூலம் உயிர்ப்பு மூலம் உயிர்ப்பு
உயிர்ப்பு மூலம் உயிர்ப்பு மூலம் உயிர்ப்பு மூலம் உயிர்ப்பு
உயிர்ப்பு மூலம் உயிர்ப்பு மூலம் உயிர்ப்பு மூலம் உயிர்ப்பு
உயிர்ப்பு மூலம் உயிர்ப்பு மூலம் உயிர்ப்பு மூலம் உயிர்ப்பு

இடையில் நசிபடும் மனித (பெண்) உடல்கள்

மீராபாரதி

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு இலங்கையில் நடைபெற்று முடிந்ததாக கூறப்படும் போரின் பின், அதன் விளைவுகளை அந்த மனிதர்கள் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்ற காலமிது. போர் ஒன்று நடைபெற்றதற்கும் அப் போரில் ஈடுபட்ட விடுதலைப் புலிகள் உருவாகியமைக்குமான காரணங்கள் இப்பொழுதும் அப்படியே கவனிப்பாரற்று இருக்கின்றது. ஆனால் போரின் இறுதிக் கணங்களில் நடைபெற்ற மனித உரிமை மீறல்களும் மற்றும் மனித உடல்களை, குறிப்பாக பெண்களின் உடல்களை, சித்திரவதையும் வன்புணர்ச்சியும் செய்ததற்கான ஆதாரங்கள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே இந்தப் போரின் இறுதியில் எவ்வாறு இலங்கை இராணுவம், அதாவது சிங்கள தேசியவாதிகள், மனித உடல்களை, குறிப்பாக தமிழ் பெண்களின் உடல்களை, நோக்கினர், பார்த்தனர், பயன்படுத்தினர் என்பது தொடர்பாக இக் கட்டுரையானது ஆராய்கின்றது.

உடல்களை தமிழ் தேசியவாதிகள் எவ்வாறு பயன்படுத்திகின்றனர் என்பது தொடர்பாகவும் இங்கு ஆராயப்படுகின்றது. இரு தேசியவாதிகளினதும் தேசிய கருத்தாக்கமானது வேறு வேறானதாக இருந்தபோதும், பெண் உடல்களைப் பொறுத்த வரை இரு பகுதியினரும் தந்தைவழியாதிக்க (ஆணாதிக்க) இனவாத கருத்து நிலையில் இருந்தே பார்த்து தமது செயற்பாடுகளையும் முன்னெடுத்துள்ளனர். ஆகவேதான், சிங்கள மற்றும் தமிழ் தேசியவாதிகள் இருவரும் பெண்களின் உடல்களை பொருளாகவும், பாலியல் பண்டங்களாகவும் மற்றும் தேசம் ஒன்றின் குறியீடாகவுமே பார்த்தலிலும் பயன்படுத்துவதிலும் ஒன்றுபட்டுக் காணப்படுகின்றனர். இதற்குக் காரணம் இவர்களின் தேசியவாதக் கருத்துக்களை ஆதிக்கம் செய்கின்ற தந்தைவழியாதிக்க அடிப்படையிலான இருபாலுறுவு மற்றும் இனவாதக் கருத்தியல்களின் பெண்கள் தொடர்பான கட்டுமானங்களே என்பதை இக் கட்டுரை சுட்டிக் காட்ட முனைகின்றது.

மனித அடையாளம்: பன்முக அடையாளங்களின் சேர்க்கை

மறுபுறம் இவ்வாறான மனித உரிமை மீறல்களில் ஈடுபட்ட இலங்கை இராணுவத்தின் மீது சர்வதே சட்டங்களை போர்க் காலத்தில் மீறியமைக்கான குற்றச்சாட்டுக்களை நிரூபிப்பதற்காக தமிழ் தேசியவாதிகள், குறிப்பாக புலம் பெயர்ந்த அல்லது பெயர்க்கப்பட்ட தமிழர்களும் அவர்களது ஊடகங்களும் முனைப்பாக செயற்படுகின்றன. இந்த நோக்கத்திற்காக இறந்த மனித உடல்களை குறிப்பாக தமிழ் பெண்களின்

இக் கட்டுரையை எழுதுவதற்கு காரணமாக இருந்ததே இவ்வாறு போர்க்குற்றங்களை நிரூபிப்பதற்காக வெளியிடப்பட்ட நிழற்படங்களும் மற்றும் கைத் தொலைபேசியால் எடுக்கப்பட்ட

தந்தையாதிக்க அடிப்படையில் அமைந்த இரு தேசியவாதமும் அதனடிப்படையில் முன்னெடுக்கப்பட்ட போரும் எவ்வாறு பெண்களை பொருட்களாகப் பார்த்தன, பயன்படுத்தின என்பதை உற்று நோக்குவது, இது தொடர்பான விடயங்களில் நாம் மேலும் விழிப்படையவும் பிரக்ஞையாக இருக்கவும் உதவும். ஆண்களின் ஆணாதிக்கப் பார்வையானது பெண்களைப் பாலியல் பண்டங்களாகவும் தமது கற்பனைத் தேவைகளுக்கும் விருப்பங்களும் ஏற்ப எப்பொழுதும் பயன்படுத்தக்கூடிய பொருட்களாக பார்ப்பதாகவும் இருந்து வந்திருக்கின்றது. இதற்கு ஆணாதிக்க பாலியல் சிந்தனை ஆதிக்கத்திலிருப்பதானது, பொதுவாக மனிதர்கள், குறிப்பாக ஆண்கள் பெண்களை ஆதிக்கம் செய்வதற்குக் காரணம் என ஒட்டேறே லோர்ட் குறிப்பிடுகின்றார்.

தொலைக்காட்சிப் படங்களுமாகும் (<http://youtu.be/DMKJaJH9BR8>). இந்தப் படங்களைப் பார்த்தபோது எனது மனநிலையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் கேள்விகளுமே இங்கு கட்டுரையாக வடிவம் பெறுகின்றது.

நம் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அடையாளங்கள் அதாவது பன்முக அடையாளங்கள் உள்ளன என வாதிடப்படுகின்றது. (Kimberle Crenshaw). உதாரணமாக, நான் ஒரு புறம் ஆணாக இருப்பதால் தந்தைவழியாதிக்க சமூகத்தில் அதற்குரிய சலுகைகளை அனுபவிப்பதுடன் பெண்களை அடக்குவதற்கும் சுரணடுவதற்குமான அதிகாரத்தை பெற்ற வனாக இருக்கின்றேன். மறுபுறம் இலங்கையில் ஒரு தமிழராகவும் புலம் பெயர்க்கப்பட்டு வாழுகின்ற தேசத்தில் வேறுநிற மனிதராகவும் அடையாளப்படுத்தப்பட்டு உரிமைகளும் சலுகைகளும் மறுக்கப்பட்டு அல்லது குறைந்தளவில் அனுபவித்துக்கொண்டுவாழ்கின்றேன். இது வெள்ளையினப் பெண்கள் அவர்களது சமூகத்தில் தந்தைவழியாதிக்கத்தால் அடக்கப்படும் சுரணடப்படும் அதேநேரம், இதே பெண்கள் பிற நிறத்தவர்களை அடக்குகின்றவர்களாகவும் இருக்கின்ற இவர்களது இரட்டைத்

தன்மை கொண்ட வாழ்வை வாழ்வதற்கு ஒப்பானதாகும் (Anne McClintock). ஆகவே, ஒரு ஆணாக, ஆண்தன்மையுள்ளவராக, ஆணாதிக்கவாதியாக, இருபாலுறவு கொண்டவராக, தமிழராக, புலம் பெயர்க்கப்பட்ட மனிதராக, பெண்ணிலைவாதியாக எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஒரு மனிதராக என்ப பல அடையாளங்களினூடாக இந்தப் படங்கள் அல்லது காட்சிகள் பல்வேறான உணர்வுகளை சிந்தனைகளை எனக்குள் உருவாக்கியது. இவற்றில் பல அடையாளங்கள் என்மீது கட்டமைக்கப்பட்டவை என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இவ்வாறான ஒரு சிக்கலான அடையாளத்துடனும் பல்வேறு உணர்வுகள் மற்றும் சிந்தனைகளுடாக இந்தப் படங்களையும் காட்சிகளையும் எவ்வாறு நான் பார்க்கின்றேன் என்பதன் பதிவே இக் கட்டுரை.

மேற்கூறப்பட்ட சிக்கலான அடையாளத்துடன் இதில் இணைக்கப்பட்டுள்ள படங்களையும் மற்றும் இணைப்பிலுள்ள தணிக்கை செய்யப்படாத படங்களையும் பார்த்தபொழுது எனக்குள் ஒரு கேள்வி எழுந்தது. இந்த வீடியோவை எடுத்த நபரும் நானும் இறந்துபோன இந்தப் பெண்ணின் நிர்வான உடலை ஒரே மாதிரியாகவா பார்க்கின்றோம்? இதைக் காட்சிப்படுத்துகின்றவர் நிச்சயமாக சிறிலங்கா இராணுவத்தை சேர்ந்த ஆண் இராணுவத்தினர் ஒருவராகவே இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இவர் தனது தந்தைவழியாதிக்க (ஆணாதிக்க) மற்றும் சிங்கள இனவாத கருத்தாதிக்கத்தினூடாகவே இந்த உடலைப் பார்க்கிறார். இதேநேரம் நான் என்னைப் பார்த்தும் ஒரு கேள்வி கேட்டேன். ஒரு ஆணாக நான் எவ்வாறு இந்த உடலைப் பார்க்கின்றேன்? நம் இருவரது பார்வைக்கும் இடையில் ஏதாவது வித்தியாசம் இருக்கின்றதா? எனச் சிந்தித்தேன். என் உள்ளூர்விலுள்ள இல்லை என்றே கூறியது. ஆம் நாம் இருவரும் (தமிழ் மற்றும் சிங்கள) ஆண்களாக ஒரே மாதிரியான கருத்து நிலையிலிருந்தே இந்தப் பெண்ணின் நிர்வான உடலை அதுவும் இறந்துபோன உடலைப் பார்க்கின்றோம் என்பதை எனது

பிரக்ஞையினால் புரிந்துகொண்டேன். இவ்வாறு ஒரு ஆணாக இந்தப் படத்தைப் பார்த்து உணருகின்றபோது இன்னொரு எண்ணம் என் மனதை இடைவெட்டியது. அதாவது, நாம் (தமிழ் மற்றும் சிங்களம்) இருவரும் நமது இன்னுமொரு அடையாளமான இனத்துவ அடையாளத்தினூடாக இந்தப் பெண்ணின் உடலை வேறு வேறான பார்வையிலும் பார்க்கின்றோம் என்பதே அது. ஏனெனில் இந்தப் பெண் ஒரு தமிழ் பேசுகின்ற பெண். நானும் ஒரு தமிழ் பேசுகின்ற சமூகத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர். ஆகவே என்னை ஆட்கொண்ட தமிழ் இன அல்லது மொழி அடையாளத்தினூடாக இந்தப் பெண்ணை எனது தமிழ் அடையாளத்தின் ஒரு பகுதியாக இனம் கண்டேன். நான் தமிழ் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை ஆதரித்தபோதும் என்னை தமிழ் தேசிய வாதியாக அடையாளப்படுத்த விரும்பியதில்லை. இருந்தபோதும் நாம் இருவரும் (இப்பொழுது நானும் அந்தப் பெண்ணும்) இன, மொழி அடிப்படையில் ஒருவர் என உணர்ந்தேன். ஆனால் சிங்கள ஆண் இராணுவத்தினர் இந்த உடலை வேற்று இன அதாவது எதிரி இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணின் உடலாக இனவாதக் கண்ணோட்டத்தினூடாகவே பார்க்கிறார். இதைவிட இந்தப் பெண் உடல் தொடர்பாக தமிழின ஆண்களின் பொதுவான பார்வை எப்படி இருந்திருக்கும் என்பது அக்கறைக்குரியதாகும். அதாவது, சிறிலங்கா அரசாங்கம் போரின் இறுதிக் கணங்களில் மேற்கொண்ட போர்க்குற்றங்களை நிரூபிப்பதற்காக, தமிழ் தேசியவாதிகள் எவ்வாறு பிரக்ஞையற்று தமது தந்தைவழியாதிக்கப் பார்வையுடன் இறந்துபோன இந்தப் பெண்களின் உடல்களைப் பயன்படுத்துகின்றார்கள் என்ற கேள்வியை ஒரு பெண்ணிலைவாதியாக கேட்பது தவிர்க்க முடியாதது என உணர்ந்தேன். ஆகவே, ஒரு பெண்ணுடலானது ஒரு ஆணின் சிந்தனை, இனம் மற்றும் சூழல் சார்ந்து பல்வேறு விதமான பார்வைகளுக்கும் பயன்பாடுகளுக்கும் உள்ளாக்கப்படுகின்றது என்பதை பெண்ணிலைவாத அடிப்படையில் இக் கட்டுரையானது ஆராய முற்படுகின்றது.

பெண்கள் மீதான அடையாள கட்டுமானங்கள்

பொதுவாக தந்தையாதிக்க, காலனித்துவ மற்றும் தேசிய வாத கருத்தாதிக்கங்களின் அடிப்படையில் ஆதிக்கத்திலுள்ளவர்கள் தம்மைச் சாராதவர்களை “மற்றவர்கள்” என அடையாளப்படுத்துகின்றனர். இந்த அடையாளப்படுத்தலானது “மற்றவர்”களின் உடல்களை வெறும் பொருட்களாக, பண்டங்களாக, ஜடங்களாக குறுக்கிவிடுவதற்கு வழிசெய்கின்றது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை சிங்களம் பேசுகின்ற மனிதர்களுக்கு தமிழ் பேசுகின்ற மனிதர்கள் வெறும் ஜடங்களே. இதன் மறுதலையான தமிழ் பேசுகின்ற மனிதர்களுக்கும் சிங்களம் பேசுகின்ற மனிதர்கள் வெறும் மூளையிலலாத பண்டங்களே என்ற அடையாளப்படுத்தல்கள் தொடர்ச்சியாக இருந்து வந்துள்ளன. இதேபோல் இரு தேசங்களிலும் இருக்கின்ற ஆண்களுக்கு தம் தேசத்தைச் சேர்ந்த “தம் பெண்கள்” தமது தேசங்களையும் அதன் கலாசாரத்தையும் அடையாளப்படுத்துகின்ற குறியீடுகளும், அவற்றைப் பாதுகாப்பவர்களும், அதற்கான புதிய தலைமுறையை உருவாக்கிக் கொடுக்கின்ற இயந்திரங்கள் மட்டுமே. மேலும் “தமது பெண்கள்” தாம் பயன்படுத்துவதற்கான பாலியல் பண்டங்களே. இதற்கும் ஒரு படி மேலாக மற்ற தேசத்தின் பெண்கள் என்பவர்கள் பாலியல் சித்திரவதைகளுக்கும்

வண்புணர்வுகளுக்கும் உள்ளாக்கப்பட வேண்டியவர்கள் என்றே நம்புகின்றனர் இந்த ஆண்கள். இவ்வாறான பார்வைக்குக் காரணம் தந்தையாதிக்க இருபாலுறவு கருத்தியல் கட்டமைத்த பால், பால் தன்மை, பாலுறவு தொடர்பான எதிர் எதிர் கட்டமைவுகளே என்கின்றனர் சமூக சிந்தனையாளர்களும் பெண்ணியவாதிகளும் (King, C; Vance).

பொதுவெளியில் உதாரணமாக போர் நடைபெறுகின்ற இடத்திலோ அல்லது ஒரு தொழிற்சாலையிலே ஆண்கள் பெண்கள் உட்பட அனைவரும் அதிகாரம் படைத்தவர்களால் அல்லது தமது முதலாளிகளால் (பொதுவாக ஆண்களால்) இயந்திரப் பண்டங்களாக குறுக்கப்பட்டு பயன்படுத்தப்படுகின்றனர். மறுபுறம் பொது (வேலைத்தளங்கள்) மற்றும் தனிப்பட்ட (வீடு) வெளிகளில் பெரும்பாலும் பெண்கள் (பாலியல்) பண்டங்களாக குறுக்கப்பட்டு ஆண்களால் பயன்படுத்தப்படுகின்றனர். இவ்வாறு அனைவராலும் குறிப்பாக ஆண்களால் பார்க்கப்படுவது என்பது தந்தையாதிக்க உலகத்திற்கே பொதுவானதாகும் என்றால் மிகையான கூற்றல்ல. இந்த ஆண்கள் அடக்குபவர்களாக இருந்தால் என்ன அடக்கப்படுபவர்களாக இருந்தால் என்ன அனைவரும் பெண்கள் தொடர்பாக மேற்குறிப்பிடவாறான ஒரு பொதுவான பார்வையையே கொண்டுள்ளனர். இதன் காரணமாகத்தான் இலங்கையில் அண்மையில் முடிவற்றதாக கூறப்படுகின்ற போரின் இறுதிக் கணங்களில் இலங்கை இராணுவத்தால் தமிழ்ப் பெண்கள் சித்திரவதை செய்யப்பட்டு வண்புணர்வுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டுப் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். மறுபுறம் இவ்வாறு இறந்த தமிழ்ப் பெண்களின் உடல்களை தமிழ் தேசியவாதிகளும் அவர்களது ஊடகங்களும் இலங்கை அரசுக்கு எதிரான போர்க்குற்றங்களை நிரூபிப்பதற்காகப் பயன்படுத்துகின்றன. இவ்வாறான ஒரு நிலை இந்தப் பெண்களுக்கு ஏன் ஏற்பட்டது என்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்கு இந்த நாட்டிலுள்ள தேசங்களுக்கு இடையிலான முரண்பாடுகள் தொடர்பாக அறிந்து கொள்வது பயனுள்ளதாகும்.

இலங்கை: இரு தேசங்களும் தேசியமும்

இலங்கை என்ற நாடு தேசம், தேசியம், இனத்துவம், இனம், கலாசாரம், மொழி மற்றும் சமயம் எனப் பல அடிப்படைகளில் பிரிந்து கிடக்கின்றது. இதற்கும் மேலாக பால், பால்தன்மை, பாலுறவு அடிப்படையிலும் பிரிந்து கிடக்கின்றது. தமக்குள் இவ்வாறு பல பிரிவுகள் இருந்தபோதும் இந்த நாடும் அங்கு வாழுகின்ற தமிழ், சிங்களம் பேசுகின்ற சமூகங்கள் பொதுவாகவும் பிரதானமாகவும் இரண்டு தேசங்களாக பிரிந்து கிடக்கின்றன. சிந்தியா என்லோவ் (Cynthia Enloe) என்கின்ற பேராசிரியரும் பெண்ணிலைவாதியினதும் கூற்றின்படி இவ்வாறான “தேசங்களுக்கு ஒரு பொதுவான கடந்த கால வரலாறும் எதிர் காலத்தை நோக்கிச் சொல்வதற்கான பொதுவான நோக்கமும்” வழமையாக இருக்கின்றன. இவை இவர்களது “பொதுவான மொழியாலும் மற்றும் தேசியம் அல்லது தேசியவாதத்தின் மீது இருக்கின்ற நம்பிக்கையாலும்” மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தப்படுவதுடன் ஆழமாக வேரூன்றவும் செய்யப்படுகின்றன என வாதிடுகின்றார். அதாவது இவ்வாறான “பொதுவான தேசிய அடையாளத்தை ஒன்றிணைத்து உருவாக்கப்பட்ட தேசிய மேலாதிக்கம்” எனவும், இது “ஒரு குறிப்பிட்ட இனக்குழுமத்தை கட்டமைக்க உதவுவதுடன் “மற்ற” இனக் குழுமங்களிலிருந்து தம்மைத் தனித்துவமானவர்களாக வேறுபடுத்தவும் உதவுகின்றது” என்கின்றார் நிரா யூவல் டாவிஸ் (Nira Yuval-Davis). இவ்வாறு “ஒன்றிணைத்து உருவாக்கப்படும் தேசிய மேலாதிக்கத்திற்குள் ஒரு நாட்டில் இருக்கின்ற அனைத்து சமூகங்களும்

உள்ளடக்கப்படுவதில்லை” என மேலும் கூறுகின்றார். இந்தக் கூற்றினடிப்படையில் இலங்கையில் காணப்படுகின்ற சிங்களப் பெளத்த தேசிய மேலாதிக்கத்திற்குள் எவ்வாறு தமிழ் பேசுகின்ற சமூகங்கள் ஒரு பகுதியாக உள்ளடக்கப்படவில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கலாம்.

ஒரு நாட்டில் உள்ள அனைத்து இனக்குழுமங்களும் காலனித்துவத்தால் பாதிக்கப்பட்டவை என என்லோவ் கூறுகின்றார். ஆனால் இந்த “இனக்குழுமங்களுக்குள் ஒன்று இனவாதத்தை வெளிப்படுத்துவதாகவும் மற்றைய இனக் குழுமங்கள் இந்த இனவாதத்தால் பாதிக்கப்படுகின்றவையாகவும் இருக்கின்றன” என வாதிடுகின்றார். இலங்கையைப் பொறுத்தவரை காலனித்துவத்திற்கு முதல் இந்த நாடு இரு தேசங்களாக அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட ஆட்சியமைப்புகளைக் கொண்டதாக இருந்தது என்பது வரலாறு. ஆனால் காலனித்துவமானது இந்தப் பிரிவினைகளை இல்லாது செய்து ஒரு ஆட்சியின் கீழ் முழு நாட்டையும் கொண்டுவந்ததுடன் சிங்களத் தலைவர்களிடம் ஆட்சி அதிகாரத்தை விட்டுச் சென்றனர். இதன் தொடர்ச்சியாக சிங்களப் பெளத்த மேலாதிக்கம் ஆழமாகவும் பரந்தளவிலும் கட்டமைக்கப்பட்டது. இதன் ஒரு குறியீடு சிலோன் என்ற பெயர் சிறிலங்காவாக மாறியது எனலாம். இவற்றின் விளைவாக, தமிழ் பேசுகின்ற சமூகங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டதையும் பாதிப்புக்குள்ளானதையும் காணலாம்.

இதேவேளை இலங்கையில் தமிழ் சமூகங்கள் சிறுபான்மையாகவும் அதிகாரமற்றவர்களாகவும் இருந்தபோதும் தமிழ்த் தேசியமானது சிங்களவர்களுக்கு எதிராக மட்டுமல்ல, தமது சமூகங்களுக்குள் இருக்கின்ற சிறுபான்மை இனக் குழுமங்களுக்கும் எதிரான இனவாதக் கூறுகளைக் கொண்டிருந்தது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இவ்வாறு ஒரு சமூகத்திற்குள் இனவாதக் கூறுகள் இருப்பதானது, அந்த சமூகத்திற்கு எதிராக அதிகாரத்திலுள்ள இன்னுமொரு சமூகம் போர் ஒன்றைத் தொடர்பதற்கான அதிகாரத்தையோ உரிமையையோ அவர்களுக்கு வழங்கிவிடாது. ஆனால் உலக வரலாற்றில் அவ்வாறான அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது அல்லது தாமாகவே பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

தமிழ் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம்

சிறிலங்கா அரசானது தமிழர்களுக்கு எதிரான ஒரு போரையும் இன அடக்குமுறையையும் மேற்கொள்வதற்காக மேற்குறிப்பிடப்பட்ட சமூகங்களுக்கு இடையிலான வேறுபாடுகளை இன மற்றும் மதவாத அடிப்படையில் குறுகிய நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்தின என்றால் மிகையல்ல. இதற்காக சிறிலங்கா அரசானது இன முரண்பாட்டை பல்வேறு வகைகளில் இனவாத சட்டங்களாக இயற்றியும், இன அழிப்பாக செயற்பட்டும், இறுதியாக பயங்கரவாத முத்திரை குத்தியும் ஊக்குவித்தது. இவ்வாறான தமிழினத்தின் மீதான அடக்குமுறையே தமிழ் இளைஞர்கள் 1970களில் ஆயுதம் ஏந்துவதற்கு காரணிகளாக

இருந்தன (Qadri Ismail). இந்த தமிழ் இளைஞர்கள் அதிகமாக ஆண்கள் பல்வேறு குழுக்களாக இயக்கங்களாக வளர்ந்து பெருகின. ஆனால் சிலர் குறிப்பிடுவது போன்று இந்த இளைஞர்கள் மேல் தட்டு வர்க்கத்தினரோ அல்லது உயர் சாதி எனக் கூறப்படுகின்றவர்களோ அல்ல. மாறாக பல்வேறு வர்க்கப் பிரிவுகளிலிருந்தும் சாதிகளிலிருந்தும் இணைந்து கொண்ட இவர்களுக்கு பலவிதமான சிந்தனைப் போக்குகள் இருந்தன என்பதை போராட்ட சூழலில் வாழ்ந்த (1983-1990) என்னால் சாட்சியாக காணக்கூடியதாக இருந்தது. (இது தொடர்பான ஆய்வு இதுவரை செய்யப்படாது இருக்குமாயின் இனிமேலாவது செய்வது பயனுள்ளதுகும்). இவர்கள் தமது வெவ்வேறு சிந்தனைப்போக்குகளை உண்மையாக பின்பற்றினார்களோ இல்லையோ ஆனால் அவர்களது அரசியல் செயற்திட்ட ஆவணங்களிலும் துண்டுப்பிரசுரங்களிலும் வெளியிட்டன. இவ்வாறான "தேசியவாத எழுச்சிகள் இராணுவமயப் படும்பொழுது ஆண்களுக்கான சலுகைகள் ஆதிக்கங்கள் மேலும் மேலும் அதிகரிக்கின்றன" என என்லோவ் குறிப்பிடுகின்றார். தமிழ் விடுதலை இயக்கங்களிலும் இதுவே நடைபெற்றது. இதனால்தான் போராட்டங்களின் ஆரம்பங்களில் "எங்கட பொடியன்" என்றும் "இயக்கப் பொடியன்" என்றும் பொதுமனிதர்களால் அழைக்கப்பட்டது மட்டுமல்ல, இயக்கம் "போராடி விடுதலையைப் பெற்றுத் தருவார்கள்" என்ற ஆழமான அதீத நம்பிக்கைகளை வைத்திருந்தனர். "இயக்கப் பொடியன்" என அழைக்கப்பட்ட இந்த இயக்கங்களில் எல்லாம் பெண்கள் இருக்கவில்லையா?

பெண்கள்: தமிழ் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில்

பெண்களும் இக் காலங்களில் விடுதலை இயக்கங்களில் பங்குபற்றி தமது (சமூகத்தால் வரையறுக்கப்பட்ட) பெண்பாலுக்குரிய மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அரசியல் வேலைகளை செய்தனர். பலர் ஆயுதம் தூக்கிப் போராளிகளாக போராடவும் தயாராக இருந்தனர். இதேவேளை பல இயக்கங்கள் சாதி வர்க்க முரண்பாடுகள் தொடர்பாக மட்டுமல்ல பெண்களின் பிரச்சனை தொடர்பாகவும் அக்கறை கொண்டிருந்தனர். ஆனால் இது தொடர்பான பிரக்ஞை தொடர்ச்சியாக இருந்ததா என்றால் அது கேள்விக்குறியே. ஆனாலும் கொள்கையளவில் முன்வைத்து செயற்பட்டனர். முதல் தமிழ் பெண் (குழந்தைப் போராளி) ஆயுதபாணியான சோபா என அழைக்கப்பட்ட மதிவதனி 1985ம் ஆண்டு காரைநகர் இராணுவ முகாமைத் தாக்கியபோது இறந்ததாக ஈபிஆர்எல்எப் இயக்கம் அறிவித்தது. இதேவேளை விடுதலைப் புலிகள் பெண்களை இயக்கத்திற்குள் இணைப்பதற்கு ஆரம்பத்தில் தயக்கம் காட்டினர். இதற்கு இவர்களது இயக்கத்தில் மற்ற இயக்கங்களைவிட ஒப்பீட்டளவில் ஆழமாக இருந்த ஆணாதிக்க சிந்தனையும் அதனையொற்றிய கலாசாரத்தை அதிகமாக மதித்தமையும் நம்பியமையும் காரணமாக இருக்கலாம். இதற்காக மற்ற இயக்கங்கள் இவ்வாறான ஆணாதிக்க சிந்தனைப் போக்குகள் அற்றவை என்பது அர்த்தமல்ல.

1985க்கு பிற்பட்ட காலங்களில் அதுவும் புலிகள் பிற இயக்கங்களை தடை செய்து அழித்ததன் பின்னர் தனித்து இயங்க ஆரம்பித்த காலங்களில் ஆட்பல பற்றாக்குறையை எதிர்நோக்கி இருந்தனர் எனலாம். இக்காலங்களில் இயக்கங்

களை விட்டு அதிகமான ஆண்கள் விலகிச் சென்றனர். இதன் காரணமாக அதிக எண்ணிக்கையான பெண்கள் தமிழ் சமூகத்தில் இருந்தனர். இது மட்டுமல்ல, இந்தப் பெண்கள் போராடவும் தயாராக இருந்தமையும், தமக்கு சுந்திரம் கிடைக்கும் எனவும், தம்மை சரிநிகர் சமானமாக ஆண் போராளிகள் நடாத்துவார்கள் என்ற நம்பிக்கையும் இவர்களை போராட்டத்தில் இணைப்பதற்கு சாதகமாக இருந்தது. இதனால்தான் வீடுகளுக்குள் வெட்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்த தமிழ் பெண்கள் குறிப்பாக இளம் பெண்கள் கையில் ஆயுதத்துடனும் அதிகாரத்துடனும் வீதிகளில் வலம் வரவும் களத்தில் ஆண்களுக்கு நிகராக போராடவும் தம்மை மாற்றிக் கொண்டனர் என்கின்றனர்.

பெண்களை இயக்கத்திற்கு உள்வாங்கிய கடைசி இயக்கம் விடுதலைப் புலிகளே என்றால் தவறல்ல. விடுதலைப் புலிகளின் இந்த மாற்றமானது இரண்டாம் உலகப் போரின்போது தொழிற்சாலைகளில் ஆண்களின் பற்றாக்குறை காரணமாக பெண்களை முதலாளிகள் வேலைக்கு சேர்த்தமையுடன் ஒப்பிடக்கூடியது. ஏனெனில் அந்த முதலாளிகளைப்போன்று பெண்களை இயக்கத்திற்குள் இணைத்தமைக்கு பெண்கள் விடுதலை தொடர்பான பிரக்ஞையோ, அக்கறையோ அல்லது பெண்ணியக் கருத்துக்களின் அடிப்படையிலான பார்வையோ காரணமானதல்ல எனலாம். மேலும் சிலர் (Georgina Nieves) குறிப்பிடுவது போன்று விடுதலைப் புலிகள் மார்க்ஸிய சித்தாத்தத்தை உள்வாங்கிய இயக்கமோ அல்லது பயங்கரவாத இயக்கமோ அல்ல என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது. இது ஆயுதபலத்தின்மீது நம்பிக்கை வைத்து உணர்ச்சிகளின் அடிப்படையில் கட்டியெழுப்பப்பட்ட தமிழ் தேசிய விடுதலை இயக்கம் என்றால் மிகையல்ல.

வெள்ளையினத்தின் சமூக அந்தஸ்து

இதேநேரம் தமிழ்ப் பெண்கள் இயக்கங்களில் இணைந்ததற்கு உந்துசக்தியான காரணமாக, பெய்சால் சமாத்தினால் (Feizal Samath) கூறப்படுகின்ற ஒரு கூற்று விமர்சனத்திற்குரியது. இவர் கூறுகின்றார் அடெல் பாலசிங்கம் (தனது கணவருடன் மேடைகளில் இருந்தமையையும் அவருடன் சரிநிகர் சமானமாக பேச்சுவார்த்தைகளில் பங்குபற்றியதையும் கண்ட தமிழ்ப் பெண்களுக்கு அவரது செயற்பாடுகள் நம்பிக்கையளித்தது என்கின்றார். அவர் மேலும் கூறும்பொழுது இவ்வாறான ஒரு காட்சியை தமிழ்ச்சமூகத்தில் காண முடியாது என்பதால் தமிழ்ப் பெண்கள் இதை நோக்கி கவரப்பட்டார்கள் என்கின்றார். இவரின் இவ்வாறான விவாதம் அர்த்தமற்றது மட்டுமல்ல அதிமேதாவித் தனமானதுமாகும். ஏனெனில் இவர் இரண்டு விடயங்களை மறந்துவிட்டே இவ்வாறு எழுதுகின்றார். முதலாவது அடெல் பாலசிங்கத்தின் வருகைக்கும் அவர் போராட்டத்தில் பங்கு பற்றுவதற்கும் முன்பே, தமிழ் தேசிய விடுதலைக்கான அரசியல் பற்றும் ஆயுதப் போராட்டத்தில் தமிழ்ப்பெண்களின் பங்களிப்பானது காத்திரமாகவும் கணிசமாகவும் இருந்துள்ளது என்பதை பல ஆதாரங்களுடன் வரலாற்றில் காணலாம். இரண்டாவது அடெல் பாலசிங்கத்தை ஒரு பெண்ணாக மட்டுமே பார்த்து தனது கருத்தை சமாத முன்வைத்துள்ளார். ஆனால் அவரை ஒரு வெள்ளையினப் பெண்ணாகவும் வெள்ளையினத்தின் பிரதிநிதியாகவும் அடையாளங் காணாதது மட்டுமல்ல அவ்வாறான ஒரு வெள்ளையினப் பெண்ணிற்கு, இவ்வாறான (தமிழ்) (காலனியாதிக்கத்திற்குட்பட்ட) சமூகங்களில்,

எவ்வாறான அந்தஸ்து மற்றும் சலுகைகள் இருக்கின்றன என்பதையும் கவனிக்கத் தவறியுள்ளார்.

இதைத்தான் ருத் பிராங்கன்பேர்க் (Ruth Frankenberg) பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது வெள்ளைத்தன்மைக்கு (Whiteness) சமூகக் கட்டமைப்பில் ஒரு குறிப்பான முக்கிய இடமும், சலுகைகளும், அந்தஸ்தும் உள்ளது எனவும் இவை நாடுகள் தேசங்கள் கடந்து எங்கும் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாக ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றது எனவும் கூறுகின்றார். இவ்வாறான ஒரு அடிப்படையிலேயே தமிழ் சமூகத்தில் அடெல் பாலசிங்கத்தின் இருத்தலைப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. ஏனெனில் தமிழ் சமூகத்தில் அவருக்கான மரியாதை மட்டுமல்ல, அதிகாரம் கூட தமிழ் ஆண்களுக்கு இருந்ததைவிட அதிகமாகவே இருந்திருக்கலாம். இவ்வாறான அதிகாரத்தையும் மரியாதையையும் அளித்தமை தமிழ் பேசும் மனிதர்களிடம் பிரக்கூயற்று இருக்கின்ற தமது முன்னாள் எஜமானர்களான காலனித்துவத்திற்கான அடிமைத்துவ பண்பாக்கூட இருக்கலாம். இவ்வாறான ஒரு அனுபவத்தையும் விவாதத்தையும் :பனோன் (Fanon) தனது சூழலில் கருப்பின ஆணுக்கும் வெள்ளையின பெண்ணுக்கும் இடையிலான ஒப்பிடுதல் மூலம் முன்வைக்கின்றார். இவ்வாறான ஒரு விமர்சனம் தமிழ் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் அடெல் பாலசிங்கத்தின் பங்களிப்பை எந்த வகையிலும் நிராகரிப்பதாகவோ குறைத்து மதிப்பிடுவதாகவோ இருக்காது. மாறாக, இந்த விமர்சனமானது பேசியல் சமாதத்தின் கூற்றினை மட்டுமே விமர்சிப்பதாகும். ஆனால் தமிழ்ப் பெண்கள் தமிழ் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்குபற்றியதன் மூலம் தமது கனவான விடுதலையை, சுதந்திரத்தைப் பெற்றார்களா என்பது கேள்விக்குறியே.

பெண் போராடிகள்

சர்வதேச அளவில் இவ்வாறான இயக்கங்களிலும் வன்முறைப் போராட்டங்களிலும் பெண்கள் 20 இலிருந்து 40 வரையான விகிதத்தில் இணைவது அதிகரித்து இருக்கின்றது என நிம்மி கௌரிநாதன் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் இந்தப் பெண்களைத் தொடர்பு கொள்வதில் உள்ள தடைகளால், அவர்கள் இவ்வாறான இயக்கங்களில் இணைவதற்கு உந்து சக்தியாக என்ன இருக்கின்றது என்பதை அறிவது கஸ்டமானது என்கின்றார். ஆகவே அவர்கள் இணைந்ததற்கான காரணங்களை உறுதிப்படுத்த முடியாதுள்ளது என்கின்றார். இதற்கு மாறாக இவ்வாறான தேசியவாத ஆயுதப் போராட்ட இயக்கங்களில் இணைவதற்கு சில ஸ்டாக்ஓகோனர் (Alisa Stack-O'Connor) கூறுகின்றார். அதாவது தமிழ் இயக்கங்களை குறிப்பாக புலிகளைப் பொறுத்தவரை, சிறிலங்கா இராணுவத்திற்கு எதிராக பெண்களை தந்திரோபாய அடிப்படையில் பயன்படுத்தக் கூடியதாக இருந்தமையும் மற்றும் ஏனைய இயக்கங்களிடம் போட்டி போட வேண்டி இருந்தமையும் காரணங்கள் என்கின்றார். மேலும் பெண்களின் நிலையில் வேறுபல காரணங்கள் இருந்தன என்கின்றார் அலிசா ஸ்டாக்ஓகோனர். மேலும் சிறிலங்கா இராணுவத்தின் பயங்கரமான தாக்குதல்களும் அவர்கள் மீதிருந்த பாலியல் துன்புறுத்தல்கள் மற்றும் வன்புணர்வுகள் தொடர்பான பயமும் தமிழ்ப் பெண்கள் இயக்கங்களில் இணைவதற்கு காரணமாக இருந்தது என்கின்றார். பெண்களுக்கு

எதிரான பாலியல் துன்புறுத்தல்கள் சித்திரவதைகள் வன்புணர்வுகள் என்பன ஆணாதிக்கப் பார்வையில் முன்னெடுக்கப்படும் போர்களின் போது முக்கியமான பாலியல் போர்க்கருவிகளாக எதிரிகளுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆனால் தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்கள், பெண்களின் கடந்தகால அனுபவங்களின் அடிப்படையில் பெண்களது எதிர்கால விடுதலைக்கான தந்திரோபாயங்களை வகுப்பதற்கான அடிப்படைகளைக் கொண்டிராத போதும், பெண்கள் தேசிய விடுதலைக்கு ஆதரவளிக்க உணக்குவிக் கப்படுகின்றனர் என்கின்றார் என்லோவ். இதன் விளைவாகத்தான் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் பெண்கள் பங்குபற்றுவது என்பது அவர்களது விடுதலைக்கு வழியேற்படுத்தாது என்பதை இலங்கையில் நடைபெற்ற போரிற்கு முன்பான பின்னான அல்லது போரின் போதான சம்பவங்கள் சாட்சியம் கூறுகின்றன.

பெண்களும் தேசியமும்

மக்கிலின்டோக் (McClintock) (தேசிய) இனத்திற்கும் மற்றும் பால் அல்லது பால் தன்மைக்கும் இடையில் நெருங்கிய உறவு இருக்கின்றது எனக் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது தேசியவாதத்திற்குள் பெண்கள் ஐந்து வகைகளில் பிணைக்கப்பட்டுள்ளனர் என்கின்றார். முதலாவது, சந்ததியை மீளுருவாக்கம் செய்பவர்களாகவும் தேசத்தின் எல்லைகளை வரையறுத்து காப்பவர்களாகவும், தேசத்தின் கலாசாரத்தை உருவாக்கி புதிய தலைமுறைக்கு பிரமாணிக்கின்றவர்களாகவும், தேசத்தின் குறியீடாகவும் அந்த தேசத்தின் விடுதலையில் முக்கியமான பங்காளர்களாகவும் என இறுக்கமாகப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளனர் என்கின்றார். ஆகவே தேசியவாதத்தின் பொதுவான அடிப்படையில் பெண்கள் என்பவர்கள் ஒரு தேசியத்தின் குறியீடாகவும் அதன் வேராகவும் ஆன்மாவாகவும் கட்டமைக்கப்படுகின்றார்கள் என்கின்றார் யூவல் டாவிஸ் (Nira Yuval-Davis). மேலும் இப்பெண்கள் தேசியவாதத்தின் அடிப்படையில் மிகவும் உயர்வாக மதிக்கப்படுவதுடன் தமது இன மற்றும் கலாசாரங்களை பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்றவர்களாகவும் அதன் எல்லைகளை வரையறுப்பவர்களாகவும் உருவாக்கப்படுகின்றனர் என்கின்றார். மேலும் தேசியவாதிகள் நிலத்தை தாய்நிலம் என்பதன் மூலமாக எவ்வாறு நிலமானது பெண் தன்மையுள்ளதாக மாற்றப்படுகின்றது என்ற எட்வேட் சேயிடின் (Edward Said) கூற்றும் கவனிக்கப்படவேண்டிய ஒன்று. இது மட்டுமல்ல பெண் உடல்களின் மீது இருக்கின்ற ஆதிக்கமும் மேலாதிக்க சிந்தனையும் பொதுவாக பெண்களை ஒரு இனத்தின் சந்ததிகளைப் பெருக்குகின்ற குழந்தை பெறுகின்ற இயந்திரமாகவே குறுக்கிவிட்டது என்கின்றார் மக்கிலின்டோக். ஒரு தேசத்தின் பெண்கள் தொடர்பான இவ்வாறான பார்வையானது தந்தையாதிக்க இருபாலுறவு பார்வையே என்றால் மிகையல்ல.

நமது சமூகங்களில் பெண்களுக்கு எதிரான போக்கில் பெண்களை ஐடமாக, பொருட்களாக குறுக்குகின்ற தன்மையையும் அவ்வாறே பயன்படுத்துவதையும் அவதானிக்கலாம். தந்தையாதிக்க அடிப்படையில் அமைந்த இரு தேசியவாதமும் அதனடிப்படையில் முன்னெடுக்கப்பட்ட போரும் எவ்வாறு பெண்களை பொருட்களாக பார்த்தன, பயன்படுத்தின என்பதை உற்றுநோக்குவது இது தொடர்பான விடயங்களில் நாம் மேலும் விழிப்படையவும் பிரக்கூயாக இருக்கவும் உதவும். ஆண்களின் ஆணாதிக்கப் பார்வையானது பெண்களைப் பாலியல் பண்டம்

களாகவும் நமது கற்பனைத் தேவைகளுக்கும் விருப்பங்களும் ஏற்ப எப்பொழுதும் பயன்படுத்தக்கூடிய பொருட்களாக பார்ப்பதாகவுமே இருந்து வந்திருக்கின்றது. இதற்கு ஆணாதிக்க பாலியல் சிந்தனை ஆதிக்கத்திலிருப்பதானது, பொதுவாக மனிதர்கள், குறிப்பாக ஆண்கள் பெண்களை ஆதிக்கம் செய்வதற்கு காரணம் என ஓட்ரே லோர்ட் குறிப்பிடுகின்றார் (Audre Lorde). சிங்கள தேசியவாதமும் தமிழ் தேசியவாதமும் இரு வேறு வேறு கருத்தாக்கங்களாக இருந்தபோதும் சிறிலங்கா இராணுவமும் தமிழ் ஊடகங்களும் தமிழ் பெண்களை ஐடங்களாகவும் பாலியல் பண்டங்களாகவும் பார்ப்பதிலும் வெளிப்படுத்துவதிலும் பயன்படுத்துவதிலும் மற்றும் “எல்லைக் காவலர்கள்” என்ற குறியீடாகவும் “நாம்” “அவர்கள்” என்கின்ற வேறுபாட்டை கட்டமைப்பதிலும் (Yuval-Davis) பொதுவான தன்மையையே கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் இவர்கள் இவ்வாறு பார்ப்பதற்கும் பயன்படுத்துவதற்கும் ஆணாதிக்க சிந்தனை பொதுவானதாக இருந்த போதும் தமது வேறுபட்ட தேசியவாதத்தின் அடிப்படையில் வெவ்வேறு வகையான நோக்கங்கள் இருக்கின்றன என்பது கவனிக்கப்படவேண்டிய ஒன்றாகும்.

பெண்கள்: பொருட்களாக, போரின் கருவிகளாக...

பெண்களை இரண்டாவது பிரஜைகளாகவும் ஆண்களுக்கு கீழானவர்களாகவும் பாலியல் பண்டங்களாகவும் பார்ப்பதும் ஐடங்களாக குறுக்கியமையும் தந்தையாதிக்க சமூகமும் அதன் வரலாறு தோன்றிய காலத்திலிருந்தே இருந்து வருகின்ற ஒன்றாகும் என்றால் மிகையல்ல. இவ்வாறான பார்வையே பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறைகள் நடைபெறுவதற்கும் அவற்றை சமூகம் சாதாரணமானது என ஏற்றுக்கொள்வதற்கும் காரணமாக இருக்கின்றன. இதற்கு நல்ல உதாரணமாக 1800 களின் ஆரம்பத்தில் சாரா பார்ட்மன் (Saatijt (Sarah) Baartman's) என்கின்ற ஆபிரிக்க கருப்பின பெண்ணை காலனியாதிக்க ஆட்சியாளர்களான வெள்ளையின ஆண்கள் எவ்வாறு பார்த்தனர், பயன்படுத்தினர் என்பதை ஸ்டூவ் ஹோல் (Stuart Hall) மிகவும் தெளிவாக விளக்குகின்றார். இந்தப் பெண்ணின் ஒவ்வொரு பாலியல் உறுப்புகளும் பரிசோதனைக் களமாக ஆராயப்படும் ஐரோப்பிய நகரங்களில் இப் பெண் விளம்பரப் பொருளாக கண்காட்சிக்குப் பயன்படுத்தப்படுமளவிற்கு குறுக்கப்பட்டன என்கின்றார் ஹோல். 200 ஆண்டுகளுக்குப் பின்பும் ஆண்களின் இந்த நிலையில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை என்பதை கொலை செய்யப்பட்ட தமிழ்ப் பெண்களை சிறிலங்கா இராணுவத்தினரும் மற்றும் தமிழ் ஊடகங்களும் ஒரு இனத்தின் உடலாகப் பார்த்து பயன்படுத்திய தன்மைகள் பண்புகள் புலப்படுத்துகின்றன என்றால் மிகையல்ல.

இப் படங்களில், வீடியோக்களில் காண்பிக்கப்படுகின்ற இறந்த உடல்களைக் கொண்டு யாராகவும் இருக்கலாம். ஒரு அமெரிக்க இராணுவத்தினராகவோ சிறிலங்கா இராணுவத்தினராகவோ அல்லது தலபானாகவோ அல்லது ஏன் தமிழ் இயக்கப் பொடியளாகவோ இருக்கலாம். கொல்லது யாராக இருந்தாலும் இந்த உடல்களை நோக்கிய அவர்களது பார்வை என்பது பொதுவானதாக அல்லது ஒரே மாதிரியானதாகவே இருக்கின்றது எனலாம். ஏனெனில் இந்த இறந்த மனித உடல்களை இவர்கள் பண்டங்களாக மட்டும் பயன்படுத்தவில்லை. அவர்களைப் பொறுத்தவரை இவை ஒரு தேசத்தையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்ற குறியீடுகளே. ஸ்டூவ் ஹோல் என்ற சமூக ஆய்வாளரைப் பொறுத்தவரை இவ்வாறான படங்கள் வெறும் யதார்த்தத்தை பிரதிபலிக்கும் படங்கள் அல்ல மாறாக இவ்வாறு படங்களினூடாக பிரதிநிதித்துவப்படுகின்ற குறியீடுகள் தொடர்ச்சியான ஆழமான அரசியல் தன்மைகளைக் கொண்டவை எனக் கூறுகின்றார். இந்த அடிப்படையில் இங்குள்ள படங்களில் உள்ள இறந்த மனித (ஆண் - பெண்) உடல்கள் தமிழ் இனத்தின் உடல்களாக, தமிழ் தேசத்தை பிரதிநிதித்துவம் செய்யவனவாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக பெண்களின் உடல்கள் பாலியல் பண்டங்களாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதனால்தான் சிறிலங்கா இராணுவத்தால் அனைத்து உடல்களும் சித்திரவதைக்குள்ளாக்கப்படும் பெண்கள் வன்புணர்வுக்குள்ளாக்கப்படும் கொல்லப்படும் அசிங்கப்படுத்தப்படும் அவமதிக்கப்பட்டுமுள்ளன.

சிறிலங்கா இராணுவமானது தமிழ்ப் பெண்களை தமிழ் தேசத்தின் பிரதிநிதிகளாகவும் குறியீடுகளாகவும் இனவாதத் தன்மையுடனும் மற்றும் பாலியல் பண்டங்களாக, ஆணாதிக்கத் தன்மையுடனும் பார்த்து அவர்களை சித்திரவதை செய்தும் வன்புணர்வுக்கு உட்படுத்தியும் கொலை செய்தனர். இது தொடர்பாக வெளிவருகின்ற படங்கள் மற்றும் விவரணங்கள் இவர்களது ஆணாதிக்க சிங்கள தேசியவாத பார்வைக்கு முக்கியமான சான்றாகும். உதாரணமாக குறிப்பிட்ட விவரணப் படத்தில் ஒரு சிறிலங்கா இராணுவத்தினர் இறந்த ஒரு பெண்ணின் யோனியைப் பார்த்து “இது நல்ல சாமான்” என்றும் “உடம்பு இன்னும் சூடாகத் தானிருக்கிறது” எனவும் கூறுகின்றார். இன்னுமொருவரோ “அப்பெண்ணின் முலைகளில் சுடு” என்கின்றார். இதைவிட மோசமாக இதற்கு மேலும் யாரும் கதைக்க முடியாதளவு கீழ்த் தரமான மனிதாபிமானமற்ற அருவருப்பான வசனங்கள் இவை என்றால் மிகையல்ல. மேலும் இவை ஒரு தேசத்தை ஆக்கிரமித்து அசிங்கப்படுத்தி அவமானப்படுத்தி வன்புணர்வுக்கு உட்படுத்துகின்றோம் என்பதை இப் பெண்களின் உடல்களினூடாக இந்த இராணுவத்தினர் செயற்படுத்துகின்றனர். இதன்மூலம் இவர்கள் தமது ஆணாதிக்க தன்மையையும் சிங்கள இனவாதத் தன்மையையும் வெளிப்படுத்தி தமது நோக்கத்தை நிறைவேற்றுகின்றனர். இதற்கு மாறாக ஒரு சில இராணுவத்தினர் இந்த உடல்களைத் துணியால் முடியதையும் மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் இவ்வாறான ஒரு சிலரின் சில நல்ல பக்கங்கள் சிறிலங்கா இராணுவத்தினரிடமிருக்கின்ற சிங்கள இனவாத ஆணாதிக்க தேசியவாதத்தை மறுத்துவிடாது.

மறுபுறம் தமிழ் தேசியவாதிகளும் குறிப்பாக புலம் பெயர்க்கப்பட்ட தேசியவாதிகளும் அவர்களது ஆளுகைக்கு உட்பட்ட ஊடகங்களும் எவ்வாறு இந்தக் கொலை செய்யப்பட்ட பெண்களின் உடல்கள் தாங்கிய படங்களைப் பயன்படுத்தினர் என்பது கவனிக்கப்படவேண்டிய ஒன்று (http://www.youtube.com/watch?v=CekiYi_N6rQ). ஏனெனில் இது தமிழ் தேசியவாதிகளின் பெண்கள் தொடர்பான தந்தையாதிக்க தமிழ் தேசியவாத நிலைப்பாட்டை வெளிப்படுத்துகின்றது. இவர்களும் பெண்களைத் தமது தேசத்தின் பிரதிநிதிகளாகவும் அதன் குறியீடாகவும் உள்ள பொருட்களாக குறுக்கி பார்க்கின்றனர் என்பதற்கு இவை சான்றுகளாகும். இவர்கள் இவ்வாறு செய்ததன் நோக்கம் சிறிலங்கா அரசாங்கத்தையும் அதன் இராணுவத்தையும் போர்க்குற்றவாளிகளாக சர்வதேச நீதிமன்றத்தில் நிறுத்துவதே. இருந்த போதும் இந்தப்படங்கள் வெளியானபோது எந்தவிதமான

தணிக்கைகளும் செய்யாது உடனடியாக வெளியிட்டமையும் மற்றும் பின்பு தணிக்கை செய்யப்பட்ட இந்தப் படங்களை தொடர்ச்சியாக வெளியிடுகின்றமையும் இவர்களது குறுகிய ஆணாதிக்க சிந்தனைப் போக்கையே காண்பிக்கின்றது. உண்மையிலேயே இவர்கள் குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்க வேண்டுமாயின் இந்தப் படங்களை ஊடகங்களில் வெளியிட்டிருக்கக் கூடாது. அப்படி வெளியிட்டிருந்தாலும் மிகவும் அவதானத்துடன் முகம் தெரியாது நன்றாக தணிக்கை செய்து வெளியிட்டிருக்கவேண்டும். இந்தத் தடங்கள் ஆதாரங்கள் உண்மையாக உதவப் போவது சர்வதேச நீதிமன்றத்திற்கே. ஆகவே அங்கு அனுப்பியிருந்தாலே போதுமானது. ஆனால் பொது ஊடகங்களில் இவற்றைத் தொடர்ச்சியாகவும் உணர்ச்சிவயமான எழுத்துக்களுடனும் வெளியிட்டதன் நோக்கம் இவர்களது குறுகிய பார்வையையே வெளிப்படுத்துகின்றது. அதாவது காயத்திரி கோபிநாத் (Gayatri Gopinath) கூறுவதுபோல, பெண்களின் உடல்களை சமூகத்தின் உடமையாகவே புலம்பெயர் தேசியமானது கருதுகின்றது என்பதையே சுட்டி நிற்கின்றது. ஒரு புறம் எதிரியின் தேசத்தை தண்டிப்பதற்காக பாதிக்கப்பட்ட பெண்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். மறுபுறம் பிரக்ஞையற்று ஆணாதிக்க சிந்தனையின் அடிப்படையில் பெண்ணின் உடலை உடமையாக்கி ஐடங்க ளாக்கி விடுகின்றனர். இவ்வாறான பார்வைகள் செயற்பாடுகள் சுதந்திரத்திற்காக, விடுதலைக்காக போராடுகின்றோம் எனக் கூறுகின்ற தேசியவாதிகளின் இரட்டை நிலைப்பாட்டையே காண்பிக்கின்றன.

பெண்கள் வாழும்பொழுது மட்டுமல்ல இறந்த பின்பும் அவர்களது உடல்கள் இந்தத் தந்தையாதிக்க சமூகத்தால் சிதைக்கப்பட்டு, சீரழிக்கப்பட்டு, அசிங்கப்படுத்தப்பட்டு ஒவ்வொரு தேசங்களினதும் பல்வேறு நோக்கங்களுக்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்பதையே இவ்வாறான செயற்பாடுகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இதனால்தான் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் பெண்கள் அடக்கப்படுகின்ற தமது ஆண்களுக்கும் எதிரியின் தேசத்து ஆண்களுக்கும் இடையில் அகப்பட்டு நசுக்கப்பட்டு அல்லல்படுகின்றனர் என்கின்றார் இஸ்மையில் (Ismail). அதாவது ஒரு புறம் தமது தேசத்தின் ஆணாதிக்க தேசியவாத பார்வைக்கு ஏற்ப ஆண்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு அப் பெண்கள் தமது தேசத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி அதற்கான புதிய தலைமுறையை உருவாக்கவும் அத் தேசத்திற்காக போராட்டம் நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றனர். மறுபுறம் மேற்குறிப்பிட்ட காரணங்களுக்காகவே ஒரு தேசத்தின் இராணுவம் தனது எதிரி தேசத்தை ஆக்கிரமித்து அடக்குகின்ற போது அத் தேசத்தின் பெண்களையே முதல் குறியாக கொண்டு பலவகைகளில் தாக்குகின்றனர். இதனால்தான் இன்றைய உலகத்தின் அரசியல் செயற்பாடுகளில் “தேசியவாத பெண்ணிலைவாதியாக பெண்கள் வாழ்வது என்பது மிகவும் கஸ்டமான காரியம்” என என்லோவ் வாதிடுகின்றார். ஏனெனில் தேசியவாத கருத்தியல்கள் விளையாடுகின்ற ஒரு போர்க்களமாக பெண்களும் அவர்களது உடல்களும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்கின்றார் காயத்திரி கோபிநாத். மேலும் பெண்கள் ஒரு முக்கியமான சக்தியாக ஆண்களின் பொறிக்குள் அகப்பட்டுள்ளவர்களாக இருக்கின்றனர் என்றும் இவர்கள் மாற்றத்திற்கான காரண கர்த்தாக்களாகவோ அல்லது அரசியல் அதிகாரத்தை கைப்பற்றக் கூடியவர்களாகவோ இல்லை எனவும் மக்கிலின் டோக் வாதிடுகின்றார். ஏனெனில் இவ்வாறுதான் ஆணாதிக்க இருபாலுறவு சமூகமானது பால், பால்தன்மை, பாலுறவு என்பவற்றைக் கட்டமைத்து அதற்காக அதிகாரங்களையும் அதிகாரப் படிமுறைகளையும் வழங்குகின்றது. இந்த அடிப்

டையில்ல்தான் பெண்களை நிலத்துடன் ஒப்பிடும் தேசத்தின் குறியீடாக பயன்படுத்தியும் அவர்களுக்கான கடமைகளையும் சமூக அந்தஸ்துகளையும் தீர்மானித்தும் சுரண்டப்படுகின்றனர். ஆகவேதான் பெண்கள் அடக்குகின்ற தேசத்தின் ஆண்களுக்கும் அடக்கப்படுகின்ற தேசத்தின் ஆண்களுக்கும் இடையில் அகப்பட்டு வதைபடுகின்றனர்.

பெண்கள் : இரண்டாம் பிரஜைகளாக...

இந்த அடிப்படைகளில் சமூகத்திலிருந்த பெண்களின் நிலையை தமிழ் இயக்கங்களில் இருந்த பெண்களின் நிலைகளுடனும் ஒப்பிடலாம். ஏனெனில் புலிகள் உட்பட அனைத்து தமிழ் இயக்கங்களும் ஆணாதிக்கத் தன்மையையும் பார்வையையும் வெளிப்படுத்தின என்றால் தவறுமல்ல மிகையுமல்ல. ஒருவரும் விதிவிலக்காக இருக்கவில்லை. ஏனெனில் அனைத்து இயக்கங்களும் புலிகள் உட்பட பெண்களை முதலில் நிரவாக வேலைகளிலும் முதல்தர பணிகளிலும் மற்றும் பிச்சண்டையிடுகின்ற ஆண்களுக்கு உதவியாளர்களாக

எனாமகவே பயன்படுத்தினர் (Stack-O'Connor). குறிப்பாக புலிகளின் தலைமை பெண்களை இயக்கத்திற்கு இணைப்பதற்கு ஆரம்பத்தில் தயக்கம் காட்டியது. பெண்களை உள்வாங்கிய பின் மனம் மற்றும் பாலியல் உறவுகள் தொடர்பாக பல்வேறுவிதமான கட்டுப்பாடுகளையும் ஒழுக்க நெறிகளையும் உருவாக்கி மிகவும் இறுக்கமாகப் பின்பற்றியது. இவை இயக்கத்திற்குள் மட்டும் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை இயக்கத்திற்கு வெளியில் வைத்திருக்கும் உறவுகளுக்கும் இவை பொருந்தும். ஆரம்பத்தில் அதாவது 80களின் இறுதியில் பெண் போராளிகள் சீதனத்திற்கு எதிரான சட்டங்கள் போடும்படி புலிகளின் தலைமையிடம் கேட்டதாக அறியப்படுகின்றது. ஆனால் தலைமையோ சமூகத்துடன் கலந்துரையாடி ஒரு முடிவு எடுத்துக் கொண்டிருங்கள் என அப் பெண்களை திருப்பியனுப்பியதாக அப்பொழுது செய்திகள் பரவின. இதன் ஒரு பகுதியாகத்தான் சீதனம் தொடர்பாக அன்டன் பாலசிங்கம் இரு நிலைப்பாடுகளிலிருந்து கருத்துக்களை முன்வைத்து ஒரு கலந்துரையாடலை தமிழ் பத்திரிகையில் முன்னெடுத்தார் என குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆனால் பொது மனிதர்கள் இடம் விட்டு இடம் செல்வதற்கான “பாஸ்” முறைகளை சமூகத்துடன் எந்தவிதமான கலந்துரையாடல்களும் இன்றி உடனடியாக புலிகளின் தலைமை அமுல்படுத்தின என்பது கவனிக்கத்தக்கது. ஆகவே பெண்கள் விடயத்தில் ஆரம்பத்தில் அக்கறை குறைந்தவர்களாகவே இருந்துள்ளனர். இது புலிகள் இயக்கம் தொடர்பான விமர்சனமாக மட்டும் குறுக்கிவிடவேண்டாம். இது அவர்களது அரசியல் நிலைப்பாடுகள் தொடர்பான விமர்சனமே. ஏனெனில், இன்று புலிகள் இயக்கம் இல்லாதபோதும் அவர்களது அரசியல் கருத்தாதிக்கமானது இன்றும் ஆதிக்கத்திலிருப்பது மட்டுமல்ல முன்னெடுக்கப்படுவதாலும் இந்த விமர்சனமானது முன்வைக்கப்படுகின்றது.

சில காலங்களின் பின் இக்கட்டுப்பாடுகளிலும் ஒழுக்க நெறிகளிலும் சில தளர்வுகளை மேற்கொண்டு இயக்கத்திற்குள் இருந்தவர்களுடனான திருமணங்களை புலிகள் இயக்கம்

அங்கீகரித்தனர். சமூக அளவில் பெண்களுக்கு எதிராக இருந்த சீதன முறைமைக்கு எதிராக சட்டங்கள் இயற்றினர். மறுபுறம் சீதனம் பரிமாறப்படுவதை தடுக்க முடியாதபோது அதற்கான வரிகள் அறவிடப்பட்டதாகவும் செய்திகள் வந்தன. இதேபோல் பெண்கள் தமது ஆற்றல்களை தொடர்ந்தும் நிரூபித்து ஆண்களுக்கு நிகராக சிறிலங்கா படைகளுக்கு எதிரான பல போர்களிலும் ஈடுபட்டனர். இதேவேளை புலிகள் இயக்கத்திற்குள் “சுதந்திரப் புறவைகள்” என்ற ஒரு பெண்கள் அணியையும் புலிகளின் தலைமை தோற்றுவித்தனர். சமூகத்திலிருந்த சாதாரண அதாவது புலிகளின் இயக்கத்தில் இல்லாத பெண்களைவிட சுதந்திரப் புறவைகள் அணியிலிருந்த பெண்களுக்கு விசேடமான அந்தஸ்து சமூகத்தில் இருந்தாக கூறப்படுகின்றது (Stack-O'Connor). இதேவேளை இந்தப் பெண்கள் சுய தெரிவுகளை முன்னெடுக்கக் கூடியவர்களாக இருந்தபோதும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட செயற்பாடுகளையும் குறிப்பான சூழல்களில் பல்வேறு அதிகாரத்துவ படிமுறைகளின் கீழ் செயற்படவேண்டியிருந்தனர் என்கின்றார் அலிசன். அதாவது ஒரு ஆணாதிக்க சூழல்களுக்குள் ஆண்களின் கருத்தியல் பார்வையிலும் வழிகாட்டலிலும் பெண்கள் செயற்பட்டனர். இதனால்தான் போரின் பின் இதே பெண் போராளிகள் எதிர்தோக்குப் பிரச்சினைகள் இன்று முக்கியமான கவனத்திற்குரியதாக இருக்கின்றன. இவை புறக்கணிக்கப்படக் கூடியவையல்ல.

சிங்கள, தமிழ் சமூகங்கள் பிற சமூகங்களைப் போலவே பொதுவாகவே பாரம்பரிய ஆணாதிக்க இருபாலுறவு முறைகள் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற பாலியல் அடக்குமுறைக்குள்ளாக கப்பட்ட சமூகங்களே. மேலும் இவை பால், பால்தன்மை, பாலுறவு தொடர்பாக பிற்போக்கான பார்வை கொண்டவையே. இதனால் இங்குள்ள மனிதர்கள் பால், பால்தன்மை, பாலுறவுகளின் அடிப்படையில் அடக்கு முறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டது மட்டுமல்ல ஒவ்வொரு பாலுக்குமான பாத்திரங்களும் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன (Malathi De Alwis). எட் வார்ட் சையிட் குறிப்பிடுவது போன்று பெண்கள் கலாசார மறுஉற்பத்தி செய்வதற்காக இனப்பெருக்க உற்பத்தியாளர்களாவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றனர். இதன் மறுபக்கமாக பெண்கள் தமது கலாசார ஆதிக்கத்திற்கு ஏற்ப இனப் பெருக்கம் செய்வதற்கு எதிர்பார்க்கப்படுகின்றனர். அதாவது ஒரு புறம் கலாசாரத்தை கட்டமைப்பதற்கு இனப்பெருக்கம் செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்ற பெண்கள் மறுபுறம் இக் கலாசார பண்புகள் காரணமாகவே இனப்பெருக்கம் செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றனர். அதாவது சமுதாயமுறையிலான மீள் உற்பத்தி உருவாக்கம் போன்றதே இது. இது பெண்கள் இரண்டாம் தர பிரஜைகளாகவும் ஆண்களுக்கு கீழானவர்களாகவே இந்த சமூகங்களில் இருந்து வந்துள்ளனர் என்பதனையே காண்பிக்கின்றது. சமூகத்தில் பெண்களின் இந்த நிலை காரணமாக பலவிதமான பிரச்சனைகளை அவர்கள் தொடர்ந்தும் (இன்றும்) எதிர்தோக்குகின்றனர்.

கைவிடப்பட்ட முன்னாள் பெண் போராளிகள்

முன்னால் பெண் போராளிகள் இன்று இலங்கையில் எதிர்தோக்குகின்ற பிரச்சனைகளை அறியும்பொழுது குறிப்பாக தமிழ் சமூகம் தனது தந்தையாதிக்க இருபாலுறவு சமூக நோக்கு நிலையிலிருந்து இன்னும் விடுபடவில்லை என்றே கருத முடிகின்ற

றது. (இது ஆச்சரியமானதல்ல என்பது வேறுவிடயம்). ஆகவே தமிழ் தேசிய விடுதலைப் போராட்டமானது தமக்கு விடுதலையைப் பெற்றுத்தரும் என தமிழ்ப்பெண்கள் கற்பனைக் கனவு கண்டனர் அல்லது எதிர்பார்த்தது என்பது கற்பனைத்தனமானது என சமாத் கூறுவதை உண்மையாக்குகின்றது. ஏனெனில் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு பயங்கரவாதம் என்ற பூச்சாண்டியை காரணம் காட்டி போருக்கு காரணமான இன முரண்பாட்டுப் பிரச்சினைகளுக்கு அரசியல் தீர்வைக் காணாது புலிகளின் தலைமையை அழித்ததன் மூலம் முடிவுக்கு கொண்டு வரப்பட்ட போரானது புதிய பல பிரச்சனைகளை தோற்றுவித்துள்ளது. அதாவது பெரும் எண்ணிக்கையான முன்னாள் போராளிகள், பெண் போராளிகள் மற்றும் குழந்தைப் போராளிகள் அனைவரது வாழ்க்கையையும் கேள்விக்குள்ளாக்கியுள்ளது. உதாரணமாக பல பெண் குழந்தைப் போராளிகள் அநாதரவாக கைவிடப்பட்டுள்ளனர்.

தமது குடும்பங்களுக்குள் முன்னாள் பெண் போராளிகளை வைத்திருக்க அவர்களது குடும்பத்தினரே விரும்புகின்றனர் இல்லை எனக் கூறப்படுகின்றது. ஏனெனில் இவர்கள் இருப்பதனால் இவர்களது சகோதரிகளை திருமணம் செய்ய “சாதாரண” ஆண்களும் அவர்களது குடும்பங்களும் தயங்குகின்றனர் அல்லது விரும்புகின்றனர் இல்லை. இந்த முன்னாள் பெண் போராளிகள் தொடர்பாக முன்பு உணர்ச்சி ததும்பக் கதைத்த தமிழ் தேசியவாதிகள் அல்லது பகுத்தறிவு மார்க்சியம் கதைக்கும் மார்க்சியவாதிகள் எத்தனை பேர் இன்று இந்த பெண்களைத் திருமணம் செய்வதற்கு தயாராக இருக்கின்றார்கள்? இந்த ஆண்களுக்கு அப்பொழுது மட்டுமல்ல இப்பொழுதும் திருமணம் செய்யத் தேவையானது ‘கற்பு’ள்ள, அடக்கமான, அமைதியான குடும்பப் பெண்ணே.

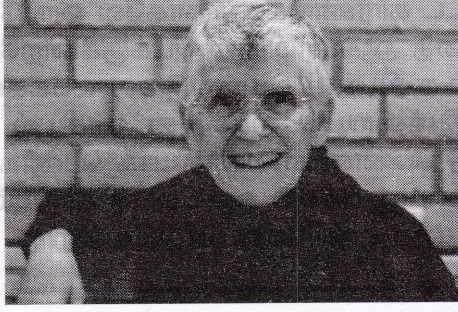
ஆகவே இந்த முன்னாள் போராளிப் பெண்கள் இன்று தமது குடும்பங்களுக்குப் பாரமாகவும் தமது சகோதரிகளின் எதிர்கால வாழ்க்கைக்குத் தடையானவர்களாகவுமே தமது குடும்ப அங்கத்தவர்களாலும் உறவினர்களாலும் சமூகத்தாலும் கருதப்படுகின்றனர். ஏனெனில் இந்தப் பெண்கள் “சாதாரண” பெண்களைப் போல் இல்லை என்பதாலும் ஆணாதிக்க குடும்ப சட்டதிட்டங்களுக்கு பொருந்தி வரமாட்டார்கள் என்பதாலும் இவர்களுக்கான மதிப்பு சமூகத்தில் குறைவாகவே உள்ளது. மேலும் பொதுவெளியில் இவர்களது நடை உடை பாவனைகள் வேறுபட்டுக் காணப்படும் என்பதாலும் குடும்ப அமைப்பிற்குள் ஏற்பதற்குத் தயங்குகின்றார்கள். இவர்கள் இவ்வாறு ஒதுக்கப்படுவதற்குக் காரணம் இவர்களிடம் இருக்கின்ற உடல் மற்றும் மனோ பலம் ஆகும்.

மேலும் தாங்களே முடிவெடுத்து செயற்படுவதற்கு இவர்களுக்கு இருக்கின்ற தன்னம்பிக்கை. இதனால் இவர்கள் யாருக்கும், அது கணவனாக இருந்தபோதும், கீழ்ப்படிந்து சேவை செய்யவோ அவசியமின்றி மரியாதை செலுத்தவோ முடியாதவர்களாக அல்லது விருப்பமில்லாதவர்களாக இருக்கின்றனர் எனலாம். இதன் காரணமாகத்தானோ என்னவோ இந்தப் பெண்களை வீரம் விளைந்த போராளிகளாக போற்றிப் புகழ்ந்த புலம்பெயர்ந்த அல்லது பெயர்க்கப்பட்ட சமூகம் கூட இன்று ஆதரவளிக்காது கைவிட்டுள்ளது. பெண்கள் தொடர்பான நமது சமூகத்தினது தந்தைவழியாதிக்க பார்வையில் இன்னும் மாற்றம்

ஏற்படவில்லை என்பதையே இவ்வாறான போக்குகள் மீண்டும் மீண்டும் நிரூபிக்கின்றன.

“நாம்” மற்றும் “அவர்கள்”

சமூக மற்றும் தேசிய வாதங்களின் உருவாக்கமான “நாம்” மற்றும் “அவர்கள்” என்கின்ற பிரிவினைகளும் பாடுபாடுகளும் மனித உடல்களை வெறும் ஐடங்களாக பருப்பொருட்களாக மட்டும் பார்க்கின்ற தன்மையும் எந்த ஒரு மனிதரையும் கஸ்டமின்றி கொலை செய்வதற்கான மனநிலையை ஒருவரிடம் தோற்றுவிக்கின்றது. இதுவே ஒருவரை சித்திரவதை செய்வதற்கும் பாலியல் துன்புறுத்தல்கள் வன்புணர்வுகள் செய்வதற்கும் வழிசமைக்கின்றது. இதைத்தான் யூடித் பட்லர் (Judith Butler) “பால் என்பது கால ஓட்டத்தினூடு அதிகாரத்தினூடாகவும் பொருளாக கட்டமைக்கப்பட்டு தொடர்ச்சியான பழக்கவழக்கத்தினூடாக பொருளாகவே மாற்றப்பட்டுள்ளனர்” என்கின்றார்.

இதனால் தான் யூடிபுப்பில் வெளியான படுகொலை செய்கின்ற காட்சியில் ஒரு இராணுவத்தினர் எந்தவிதமான கஸ்டமோ தயக்கமோ இன்றி மனிதர்களை மீண்டும் மீண்டும் சுட்டுக் கொல்கின்றார். இப் படத்தை அல்லது விவரணத்தைப் பொறுத்தவரை இவ்வாறு கொலை செய்கின்றவர் சிறிலங்கா இராணுவத்தினராக இருக்கலாம். இவர்கள் 1948ம் ஆண்டிலிருந்து இவ்வாறுதான் தமிழ் பேசுகின்ற மனிதர்களை கொல்கின்றார்கள். ஆனால் காலம் காலமாக வரலாற்றில் இதுதானே நடக்கின்றது. 1950க்கு முன்பு காலனித்துவ ஆட்சியாளர்கள் ஆபிரிக்காவிலோ ஆசியாவிலோ இப்படித்தான் கொன்றார்கள். பின்பு அமெரிக்கர்களும் ஐரோப்பிய இராணுவமும் வியட்நாம், ஈராக், ஆப்கானிஸ்தான் என இன்றுவரையும் மனிதர்களைக் கொல்கின்றார்கள். மேலும் சோவியத் படைகள் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் மற்றும் இந்திய இராணுவம் இந்தியாவிற்குள் மட்டுமல்ல இலங்கைக்குள்ளும் இதைத்தான் செய்தது. 1980 களின் ஆரம்பத்திலிருந்து தமிழ் இயக்கங்கள் தமக்குள்ளும் பிற இயக்கங்களில் உள்ளவர்களையும் இப்படித்தான் கொன்றார்கள். இவ்வாறு செய்ததற்கு அடிப்படையாக இருந்தது ஏதோ ஒரு காரணத்தால் அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களால் கட்டமைக்கப்பட்ட “மற்றவர்” என்கின்ற அடையாளம்தான் என்றால் மிகையல்ல.

இந்த கட்டமைக்கப்பட்ட அடையாளங்களான வெள்ளையர்களுப்பர், நாகரிகமானவர்கள் - பழங்குடிகள், சிங்களவர்கள்-தமிழர்கள், ஆண்-பெண் இருபாலுறவினர்-ஒரு பாலுறவினர் என நமக்குள் ஆழமாக வேருன்றியுள்ளன. இவ்வாறான சித்தாந்தக் கட்டமைப்புக்களை உடைப்பதுதான் நாம் செய்யவேண்டிய முக்கியமான பணிகளில் ஒன்றாக இருக்கின்றது.

இறுதியாக ஒரு புறம் நாம் நமது சுதந்திரத்திற்காகப் போராடுகின்றோம். மறுபுறம் “மற்றவர்”களுக்கு அவர்களது சுதந்திரத்தை மறுப்பதுடன் அவர்களை (பிரக்ஞையின்மையாக வாவுது) அடக்குகின்றோம். இதைப் புரிந்துகொள்வதற்கு நாம் செய்கின்ற, பேசுகின்ற, எழுதுகின்ற ஒவ்வொரு விடயங்களையும் பிரக்ஞையுடன் கவனிக்கும்பொழுது அறிந்து கொள்ளலாம் என நம்புகின்றேன். உதாரணமாக தமிழ் பேசுகின்றவர்களாக சிறி

லங்கா அரசால் அடக்கப்படுகின்றோம். ஆகவே தமிழ் தேசிய விடுதலைக்காகப் போராடுகின்றோம். ஆனால் அதேநேரம் பெண்களையும் வெவ்வேறு சாதி அடையாளங்கள் சுமத்தப்பட்டவர்களையும் பிற மதத்தினரையும் இனத்தினரையும் மறுபுறம் “நாம்” அடக்குகின்றோம். அவர்களது உரிமைகளை மறுக்கின்றோம். இதே போல் புலம் பெயர்க்கப்பட்ட இடங்களிலும் வேற்று நிறம் என ஒதுக்கப்படுகின்ற நாம் அதே நேரம் சீனர்களுக்கும் கறுப்பினத்தவர்களுக்கும் எதிரான இனவாதப் போக்குகளைக் கொண்டுள்ளோம். இது எதை வெளிப்படுத்துகின்றது என்றால் நமது உரிமைகள் சுதந்திரம் தொடர்பாக மட்டுமே நாம் அக்கறை உள்ளவர்களாக இருக்கின்றோம் என்பதையும் நம்மால் அடக்கப்படு

கின்றவர்கள் தொடர்பாக அல்லது நம்மிடம் இருக்கின்ற இனவாதம் தொடர்பாகவும் அதை அகற்றுவது தொடர்பாகவும் நமக்கு அக்கறையோ பிரக்ஞையோ இல்லை என்பதையுமே என்றால் மிகையல்ல.

ஆகவே நாம் பிரக்ஞையுடன் புரிந்துகொள்ளவேண்டியது என்ன வெனில் நமது பன்முக அடையாளத்தையே, அதாவது ஒரு புறம் அல்லது ஒரு இடத்தில் அடக்கப்படுகின்ற நாம் மறுபுறம் அல்லது இன்னுமொரு இடத்தில் அடக்குபவராகவும் இருக்கின்றோம் என்பதையே. உதாரணமாக புலம்பெயர் தேசத்தில் வாழ்கின்ற ஆண் ஒருவர் பொதுவெளியில் (வேலைத்தளத்தில்) அவரது நிறத்தால் பலவகையில் புறக்கணிக்கப்பட்டு ஒடுக்கப்படுகின்றார். ஆனால் இதே ஆண் தனது தனிப்பட்ட வெளியில் (வீடு) தனது துணைவியாரையும் குழந்தைகளையும் அடக்குபவராகவும் அவர்களது உரிமைகளை மறுப்பவராகவும் இருக்கின்றார். இவ்வாறான உதாரணம் ஆண்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் மட்டுமல்ல பெண்களுக்கும் அனைவருக்கும் பொருந்தக் கூடியதே. நாம் ஒவ்வொருவரும் ஏதோ ஒரு வகையில் இவ்வாறான இரட்டை வாழ்க்கையையே வாழ்கின்றோம். இதிலிருந்து விடுபடுவதற்கு இருக்கின்ற ஒரே வழி நமது பிரக்ஞையை மேன்மேலும் வளர்ப்பது மட்டுமே.

முடிவாக ராஜினி திரணகமவின் கூற்றைக் கூறுவது பொருத்தமானதாகும். தேசியவாதமானது ஆக்கிரமிப்பும் வன்முறையும் நிறைந்த தந்தையாதிக்க தேச உணர்வாக தொடர்ந்து இருக்குமாயின் பெண்களின் விடுதலை என்பது அவ்வாறான ஒரு தேசியவாத விடுதலைக்குள் இருக்கின்ற அவ்வாறான கருத்தியலுக்கு எதிராகத் தொடர்ந்து போராடுவது என்பதே என்கின்றார் (இஸ்மாயில்). இதேபோல், பெண்கள் ஆணாதிக்கத்திற்கும் அதன் கருத்தியலுக்கும் அதன் தன்மைக்கும் எதிராக விமர்சிப்பார்களே யானால் இது தேசியளவில் “புதிய தேசம்” ஒன்றிற்கான புதிய வரைவிலக்கணத்தை உருவாக்க உதவும் என்கின்றார் என்போவ்.

ஆகவே இந்தக் கட்டுரையானது யாரையும் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தி விசாரிப்பதை நோக்கமாக கொண்டதல்ல. மாறாக நமது கடந்தகால சிந்தனைகளையும் செயற்பாடுகளையும் விமர்சனக் கண்ணோடு திரும்பிப்பார்ப்பதற்கும், எதிர்காலத்தை நோக்கி ஆரோக்கியமாகவும் முன்னேறிய கருத்துக்களுடன் செல்வதற்கும், நிகழ்காலத்தில் பிரக்ஞை பூர்வமாக செயற்படுவதற்குமான அக்கறையின்பாட்பட்டதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

18.05.2011

ஒரு புறம் தமது தேசத்தின் ஆணாதிக்க தேசியவாத பார்வைக்கு ஏற்ப ஆண்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு அப் பெண்கள் தமது தேசத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி அதற்கான புதிய தலைமுறையை உருவாக்கவும் அத் தேசத்திற்காக போராடவும் நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றனர். மறுபுறம் மேற்குறிப்பிட்ட காரணங்களுக்காகவே ஒரு தேசத்தின் இராணுவம் தனது எதிரி தேசத்தை ஆக்கிரமித்து அடக்குகின்றபோது அத்தேசத்தின் பெண்களையே முதல் குறியாகக் கொண்டு பலவகைகளில் தாக்குகின்றனர். இதனால்தான் இன்றைய உலகத்தின் அரசியல் செயற்பாடுகளில் “தேசியவாத பெண்ணிலைவாதியாக பெண்கள் வாழ்வது என்பது மிகவும் கஸ்டமான காரியம்” என என்லோவ் வாதிடுகின்றார்.

ஆணாதிக்க இருபாலுறவு சமூகமானது பால், பால்தன்மை, பாலுறவு என்பவற்றைக் கட்டமைத்து அதற்காக அதிகாரங்களையும் அதிகாரப் படிமுறைகளையும் வழங்குகின்றது. இந்த அடிப்படையில்தான் பெண்களை நிலத்துடன் ஒப்பிடும் தேசத்தின் குறியீடாக பயன்படுத்தியும் அவர்களுக்கான கடமைகளையும் சமூக அந்தஸ்துகளையும் தீர்மானித்தும் சுரண்டப்படுகின்றனர். ஆகவேதான் பெண்கள் அடக்குகின்ற தேசத்தின் ஆண்களுக்கும் அடக்கப்படுகின்ற தேசத்தின் ஆண்களுக்கும் இடையில் அகப்பட்டு வதைபடுகின்றனர்.

Works Cited:

Crenshaw, K. (2006). Mapping the margins: Intersectionality, identity politics, and violence against women of colour. An Introduction of Women's Studies: Gender in a Transnational World. Ed. Grewal, I and Kaplan. New York: McGraw-Hill Publishers> 2006 (SECOND EDITION), pp.200 - 206.

De Alwis, M. (2002). The Changing Role of Women in Sri Lankan Society. Social Research. 69 (3)> 676 - 691.

Enloe, C. (2006). Nationalism and Masculinity. An Introduction of Women's Studies: Gender in a Transnational World. Ed. Grewal, I and Kaplan. New York: McGraw-Hill Publishers, 2006 (SECOND EDITION). pp. 222 -228.

Frankenberg, R. (1993). Introduction. Points of Origin> Points of Departure. White Women: Race Matters. On the Social Construction of Whiteness. Minneapolis: University of Minnesota Press. pp.1-18.

Gowrinathan, N. (2010). Why Do Women Rebel? Understanding State Repression and Female Participation in Sri Lanka. CSW Update Newsletter> Los Angeles. pp. 34 - 40.

Ismail, Q. (1992). 'Boys Will Be Boys': Gender and National Agency in Frantz Fanon and LTTE. Economic and Political Weekly, 27(31/32), pp. 1677-1679.

King, C. (2006). Making Things Mean. An Introduction of Women's Studies: Gender in a Transnational World. Ed. Grewal, I and Kaplan. New York: McGraw-Hill Publishers, 2006 (SECOND EDITION). pp. 273 -275.

Lorde, A. (1984). Age, Race, Class and Sex: Women Redefining Difference.

McClintock, A. (1996). Imperial Leather: Race, Gender and Sexuality in the Colonial Contest. Routledge. New York.

Nieves, G. (2006). Gender Inequality, the Desire for Political Self-Determination, And a Longing for Revenge: Three Main Causes of Female Suicide Bombers. History. 496 (1).

Samath, F. (2010). How the War Gave Tamil Women More Space. Inter Press Services. <http://ipsnews.net/news.asp?idnews=51132>.

Stack-O'Connor, A. (2007). Lions> Tigers> and Freedom Birds: How and Why the Liberation Tigers of Tamil Eelam Employs Women. Terrorism and Political Violence. 19 (1), 43 - 63.

Yuval-Davis, N. (2006). Gender and Nation. An Introduction of Women's Studies: Gender in a Transnational World. Ed. Grewal, I and Kaplan. New York: McGraw-Hill Publishers, 2006 (SECOND EDITION). pp. 217 - 221.

Yuval-Davis, N. (1997). Women, Citizenship and Difference. Feminist Review, 57, Citizenship: Pushing the Boundaries. (Autumn, 1997), pp. 4-27.

யெவ்கினி ஷ்வாட்ஸின்

‘தி ட்ராகன்’

19.02.2011

நெறியாள்கை: தர்மசிறி பண்டாரநாயக்க

தொகுப்பு: ப.துவாரகன்

யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் சோவியத் நாடகாசிரியர் யெவ்கினி ஷ்வாட்ஸ் எழுதிய ‘தி ட்ராகன்’ என்ற நாடகத்தின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு 19.02.2011 அன்று மேடையேறியது. சிங்கள நாடக இயக்குநரான தர்மசிறி பண்டாரநாயக்க இதனை நெறியாள்கை செய்திருந்தார். இந்த நாடக ஆற்றுமை குறித்த சில பதிவுகள்.

விழுமியங்களின் வீழ்ச்சிகளை விலாவாரியாகக் காட்டிய நாடகம்

- விமலாதாஸ் ஞாலகர் -

“19.02.2011 அன்று 4.30 மணியளவில் யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் ஒரு சிங்கள நாடகம் மேடையேறிருக்கிறது” எனும் நண்பர் ஒருவரின் தொலைபேசித் தகவலுக்கிணங்க அங்கு செல்கிறேன். சிங்கள, தமிழ் மொழியில் குறித்த நாடகத்தின் கதைப் பொருள் குறித்த சிறு சுருக்கக் குறிப்புடன் நாடகம் ஆரம்பமாவதற்கான அறிகுறிகள் தென்படுகின்றன. மேடையை நோக்கிக் குவிந்திருந்த எனது கண்கள் ஏனைய பார்வையாளர்களைப் போலவே பின்னுக்குத் திரும்புகின்றன. பிரமாண்டமாக அசைந்து வரும் கரிய உருவம். மிருகத் தலையும் அதன் பின்னே வரும் மனிதர்களும் ஒரு கணம் மலைத்துப்போய் மிருகமா? மனிதனா? சிந்தை குழம்ப முன்னைய கதைக்குறிப்பைத் துணைக்கொண்டு சித்தத்தைப் பதிக்கிறேன். அப்பிரமாண்ட ஆளுகைக்குட்பட்ட மனிதர்களுடன் அது மேடையேறுவதுடன் நாடகம் ஆரம்பமாகிறது.

மேடையமைப்பு, ஒலி, ஒளி, இசை என்பவற்றின் ஒழுங்கமைப்பு, பாத்திரத் தேர்வு, நடிப்பு ஆகிய பல கூறுகளைத் துணைக்கொண்டு ‘மகராக்ஷயா’ என்ற சிங்கள நாடகம்

தர்மஜீ பண்டார நாயக்கா என்பவரின் நெறியாள்கையில் மொழி புரியாத நிலையிலும் இடையிடையே தமிழில் தொடர்பு படுத்தப்பட்ட குறிப்புக்களைப் பின்பற்றி நாடகத்தைப் புரிந்து கொள்ளவும் ரசிக்கவும் முடிந்தது என்பது முதலில் குறிப்பிட வேண்டிய முக்கிய அம்சமாகும்.

பின்நவீனத்துவச் சிந்தனையின் அடிப்படையில் ஒரு கலைகூனோ ரசிகனோ எந்த ஒரு கலை ஆக்கத்தையும் தனது வாழ்பனுபவங்களினூடாகவே படைக்கிறான்; பார்க்கிறான் என்பதை முன்மொழிவாகக் கொண்டே இந்நாடகத்தில் இயக்குநரும் நாமும் ஒரு தளத்தில் சந்திக்கிறோம்; விளங்கிக் கொள்ள முயலுகிறோம். இது நாடு, மொழி, இனங்கடந்த அற்புத சங்கமமாகும். ரஷ்ய நாட்டுக் கதை ஒன்றினை நாடகமாக உருவாக்கிய இயக்குநரையும் பார்வையாளரையும் சரடாக இணைப்பது சமகால வாழ்நிலை அனுபவங்களை ஏற்றுக் கொண்ட நிலையில் தான் இந்நாடகத்தை நாம் அணுகமுடியும்.

இந்த அடிப்படையில் நாடகத்தை - ஒரு படைப்பை நோக்கும்போது அவருக்கே தெரியாமல் பல விடயங்களைக் காந்தம் இரும்பைக் கவர்வதுபோல பார்வையாளன் விளங்கிக்கொள்ளும் வாய்ப்புக்கள் அதிகமாகக் காணப்படும்.

இந்நாடகத்தில் மக்களைக் காப்பதாகக் கூறிக் கொள்ளும் குழவினருக்கும் மிருக உருவிலான மகரன் என்ற பாரிய ஆளுமைக்குமிடையில் நடைபெறுகின்ற போராட்டத்தில் தொய்வு காணப்படுகின்ற குழ்நிலையில் அந்நியன் ஒருவன் உள் நுழைகின்றான். அவன் எவ்வித ஆரவாரமுமின்றி ஆழ, அமைதியாக அக, புற விடயங்களை - நாட்டு நிலவரங்கள் அனைத்தையும் உள் நிப்பாக அவதானித்து

உள் வாங்குவதுடன் அனைவரது ஆதரவையும் பெற்றுக்கொள்கின்றான்.

நகர பிதாவின் ஒப்பந்தக் கைச்சாத்தும் (அதில் வருகின்ற ஆவணக் காப்பக நீண்ட பதிவேடு பேச்சுவார்த்தையின் நீண்ட பட்டியலைக் கண் முன் ஒரு கணம் கொண்டு வருகின்றது). தொப்பி, பாய்,

வாள், விணை என அந்நியனுக்கு மக்களால் வழங்கப்படும் போருக்கான ஆயுதங்கள் மகரனை வெல்லவேண்டும் என்ற ஆர்வத்துக்கு அப்பால் 'தாங்கள் நிம்மதியாக வாழ வேண்டும்' என்பதையே மறைமுகமாகக் காட்டும் உளவியல் உத்திகளாக உள்ளன.

இந்நாடகத்தில் வரும் பெண் பாத்திரத்தை - ஆள்பவர், மகரன், அந்நியன் என்போர் விரும்புகின்றனர். அவளோ அதிகாரத்துக்கப்பாற்பட்ட அமைதிச் சூழலை ஏற்படுத்த வந்தவனையே விரும்புகிறாள். அப்பெண் இலங்கை மாதாவின் குறியீடு என எண்ண வைத்தது. மகரன் என்ற பிரம்மாண்ட சக்திக்கு எவ்விதத்திலும் குறையாத இடத்தை எதிர்ப்பெறுமானத்தை சாதுவான பூனை என்கிற பாத்திரம் பெற்றுள்ளது. மகரன் கண்ணைக் கவர, பூனை இதயத்தை ஈர்க்கிறது.

மறைந்திருந்து கவனித்த பூனை இதுவரை நடந்தேறிய விடயங்களை லான்ஸ்லோட்டுக்குக் கூறத்தொடங்குவதிலிருந்து அதன் இயக்கம் ஆரம்பமாகிறது. மிகுந்த பரிவோடும் அக்கறையோடும் அவதானமாகவும் கூறும் விடயங்களுடன் நாமும் சமகாலத்தில் பயணிக்கத் தொடங்குகின்றோம். இரு தரப்பு நிகழ்வுகளை விபரிப்பதனுடாக அவற்றில் உள்ள நியாயப்பாட்டையும் தாரதம்மியங்களையும் விளைவுகளையும் நுணுகிய கண்ணோட்டத்துடன் அருகிருந்தும் அங்கும் இங்கும் பார்த்து இரகசியத் தகவல்களை

வழங்குவதும் பின் ஓடி ஒளிப்பதுமாக அதில் வரும் பூனை நாடகத்தைக் கருத்தியல் நோக்கி நகர்த்திச் செல்லும் மிக முக்கிய பாத்திரமாகும். ஆழ்ந்த மனித நேயத்தின் குறியீடான பூனை நாடகம் முழுவதும் வந்ததுடன் இக்கட்டான சமயங்களில் நேரடியாகத் தலையிட்டு சமன் செய்தும் வழி நடத்துகிறது.

போர் முடிவுக்கு வந்த பின் 3ம் கட்டத்தில் அனைத்துத் தரப்பினரதும் தன்னிச்சையான போக்குகளை தூர இருந்து அவதானிக்கும் பூனையைத் திரையில் காட்சிப்படுத்தியதன் மூலம் இன, மொழி, மதங் கடந்த அரசியல் சார்பற்ற இயக்குநரின் ஓர் உயரிய சிந்தையைத் தரிசிக்க முடிந்தது. அக்காட்சியை ஒளியின் உதவியுடன் பூனை ஓட்டி இருந்தும், நேராக இருந்தும் விடயங்களை மிக உன்னிப்பாக அவதானிப்பதை நிழலாகத் திரையில் விழுத்தி ஒளிப்படிமமாகக் காட்டி ஓர் உன்னதக் கலையைத் தரிசிக்கச் செய்துவிட்டார் இயக்குநர். போராட்ட காலத்தில் உன்னிப்பாகவும் உசாராகவும் செயற்பட்ட பூனை, அனைவரும் தாம் விரும்பிய போக்கில் நடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு வாளாவிருப்பது இயக்குநரின் பருந்துப் பார்வைக்குச் சிறந்த காட்சி. எல்லா வற்றுக்கும் மேலாக அந்நியன் என்ற பாத்திரத்தையும் ஏற்று சிறந்த நடிகன் என்ற விருதினையும் பெற்றுவிட்டார்.

இந்தப் பூனையும் அந்தப் பெண்ணும் இந்த நாடகக் கருவை வளர்த்துச் சென்று மொழி கடந்து உலகில் முன்னிறுத்திப் பார்வையாளரைச் சமகால சமூக, அரசியல் நிகழ்வுகளில் பொருத்திப் பார்ப்பதற்கு உதவும் பாத்திரங்கள் எனலாம். மகரன், நகரபிதா, அவரது மகன், அந்நியன், பெண், தந்தை, தோழிமார், ஊர் மக்கள் எனத் தொடர்புறும் பாத்திரங்கள் பலவற்றினுடாக அரங்கியலுக்குரிய அனைத்துச் சுவைகளையும் வழங்கிய இயக்குநர் பாராட்டுக் குரியவரே.

போர்க்காட்சி வானத்தில் இடம்பெற்றதை ஒலி, ஒளியினுடாகவும் வானத்தைப் பார்த்து நின்ற மக்களினுடாகவும் பார்வையாளன் மனத்தில் பதிய வைத்தமை கலை ஆக்கத்தில் சிறப்பாகப் பேசப்பட வேண்டியவை. அச்சமயத்திலும் நாம் நம்மையே பார்த்து நின்றோம். ஒவ்வொரு தலைகளாக விழு

போது சூரன்போர் நினைவுக்கு வந்தாலும் வெளிச்சத்தில் அத்தலைகள் நாம் பார்த்த, பழகியவர்களில் யாரோ ஒருவரை ஞாபகப்படுத்த நிஜ உலகுக்குக் கொண்டு வந்தன என்பதும் உண்மையே.

மகரனுடன் போரிட ஆயத்தமாகும், ஆயத்தமாகும் காட்சிகள் நமது மண்ணில் கால் பதிக்க வைத்தன. இவை சாதாரணமாகக் கை வரும் காரியங்களல்ல. பட்டறிவினூடாகவே ஒரு கலைஞன் இவற்றைக் கைப்பற்ற முடியும் என்பதற்கு மறு வார்த்தை கிடையாது. சார்புநிலை கடந்த ஓர் உயரிய உள்ளத்தில் மட்டுமே இது சாத்தியமாகும். இரண்டு கட்டத்தான் இந்நாடகம் முடிவடைந்திருந்தால் நிகழ்ந்ததை ஒரு கதையைத் துணைக்கொண்டு நிகழ்த்திக் காட்டி அதில் வெற்றியுமடைந்த ஒரு கலைஞன் என்று கூறிவிடலாம்.

2ம் கட்ட முடிவில் அந்நியன் இறக்கும் தறுவாயில் கூறும் வார்த்தைகள்: அனைத்து மக்களும் நிம்மதியாக வாழ வேண்டும். அந்நாடகம் கூறும் செய்தி போரின் முடிவில் அனைத்து மக்களின் மனங்களும் இதையே விரும்பின. அத்தனை அவலங்களுக்கு மத்தியிலும் ஆசுவாசப் பெரு முச்ச இனியாவது நிம்மதியாக வாழவேண்டும். ஆனால் தொடர்ந்து நடைபெறுவது 3ம் கட்டத்தில் மிகவும் யதார்த்தமாக வெளிவருகிறது.

போர்க்காலத்தில் இயக்கமில்லாமல் இயங்க வலுவின்றி, நகைச்சுவைப் பாத்திரமாகவும் விளங்கிய நகரபிதா ஜனாதிபதியான பின்பு மகன் காதலித்த பெண்ணையே மணம் முடிக்க முனைவது அதற்கு நகரபிதாவான மகனே ஒத்துழைப்பு நல்குவது (உறவுக்கப்பால், அதிகார முனைப்புக்கு முன்னுரிமை) முதலிய பல காட்சிகள் எல்லாம் தலை கீழாகிவிட்ட

இன்றைய நாட்டின் நிலைமைகளை, நடைமுறைகளை, விழுமியங்களின் வீழ்ச்சிகளை விலாவாரியாக மேடையில் நடத்திக் காட்டும்பொழுது மௌனியாக மனம் கசிந்து மனச்சாட்சியுடன் உரையாடவே என்னைத் தூண்டியது.

கண்ணாடி விற்போனுடாக ஏமாற்றிப் பிழைப்போரையும் சாதாரண மனித வாழ்வின் தேவைக்காயும் போர் நிகழ்வில் கூறப்படும் திரிபான தகவல்களும் பெரியவர்கள் சிந்திக்கவும் கூறவும் தயங்குகின்ற விடயங்கள் கள்ளங் கபடமற்ற அச்சிறுமியின் உரையாடல் மூலம் அப்பட்டமாகவும் முன்வைக்கப் படுகின்றது.

கருத்துநிலை சார்ந்து பாத்திரங்களும் ஆழ்ந்த மனித நேயக் குறியீடான பூனையும் நம்மால் என்றும் மறக்க முடியாதவை.

கலைக்கும் கருத்தியலுக்கும் மேலே செல்கின்ற ஒரு நிலையில்தான் இத்தகைய படைப்புக்கள் சாத்தியமாகும். கருவிழிப் பூனையை ஒத்த அவரது இதயத்தின் ஈரமே இத்தனை வெற்றிக்கும் அடித்தளமாகும்.

மிகவும் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்க விடயம் யாதெனில் இந்நாடகத்தில் வரும் மகரன் என்ற பாத்திரம் ஒரு தரப்புக்கு மட்டும் உரியதாக இல்லாமல் இரு தரப்பினதும் எதிர்ப்பெறுமானங்கள் உள்ளடக்கிய (அதிகாரம், வக்கிரம், வன்முறை, அநீதி, அராஜகம் முதலியன) ஒரு பாத்திரமாகவும் அமைந்திருந்தது. மக்களைத் துன்புறுத்துகின்ற, வாழிடாமல் செய்கின்ற அனைத்துச் சக்திகளும் அழிக்கப்படவேண்டும் என்பதும் பல இடங்களில் மின்னலிட்டுக் கொண்டிருந்ததை அவதானிக்க முடிந்தது.

மகராக்கஷயா நாடகம் யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்படுத்திய அதிர்வுகள்

- பா. துவாரகன், அபிவிருத்தி உதவியாளர் -

19.02.2011 யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் சோவியத் நாடகாசிரியர் யெவ்கினி ஷ்வாட்ஸ் எழுதிய ஸ்ரீதி டிரகன்ஸி என்ற நாடகத்தின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு மேடையேறியது. சிங்கள நாடக இயக்குநரான தர்மசிறி பண்டாரநாயக்க இதனை நெறியாள்கை செய்திருந்தார். சுமார் இரண்டரை மணிநேரக் காட்சிப்படுத்தலின் நிறைவில் பார்வையாளர் களுடன் கருத்துப் பரிமாறல் நடைபெற்றது. நாடகம் நடைபெற்று சில வாரங்களின் பின்னர் நாடகத்தைப் பாரவையிட்டவர்கள் சிலரைச் சந்தித்து நாடகம் குறித்த கருத்துக்களைக் கேட்ட போது பல்வேறு எதிர்வினைகளைக் காணக்கூடியதாகவிருந்தது.

நாடகத்துக்கு வருகை தந்த கிறிஸ்தவ மதகுரு ஒருவர், நாடகம் ஆரம்பமாகி 30 நிமிடங்களில் தனது நாடகக் குழு வினரையும் அழைத்துக்கொண்டு வெளியேறியதாகக் குறிப்பிட்டார். எதற்காக இந்த நாடகத்தை இந்த நேரத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் மேடையேற்ற வேண்டும் என்று கேட்டார். நாடகம் மிகவும் அதிருப்தியாக இருந்ததால் வெளியேறியதாகவும் குறிப்பிட்டார். அதேவேளை நாடகம் நிறைவடைந்ததும் பத்திரிகையாளர் ஒருவர் தர்மசிறி பண்டாரநாயக்காவிடம் முன் வைத்த கேள்வியால் அதிர்ச்சியடைந்த ஒரு ரசிகர் உடனேயே அரங்கை விட்டு வெளியேறியதாகக் குறிப்பிட்டார்.

யுத்தம் நிறைவடைந்து மக்கள் இன்னும் துயரத்தில் இருந்து மீளாத நிலையில் இந்நாடகம் சொல்கின்ற செய்தி மிகக் குழப்பமாக இருக்கிறது. இந்நாடகத்திற் கூடாக தர்மசிறி பண்டாரநாயக்க சொல்கின்ற செய்தி என்ன, என்று நேரடியாகக் கேட்கின்றார். இக்கேள்விகளுக்கு மிக முக்கியமானது என்று கூறி நாடக இயக்குநரும் நடிக்கும் தர்மசிறி பண்டார நாயக்க பதில் தருகிறார்.

1976இல் இந்நாடகத்தை ஹென்றி ஜெயசேன இயக்கிய போது அதில் பங்கேற்றிருந்த தனது அனுபவத்தைக் கூறுகையில் அந்நேரத்தில் நாட்டில் அரசியல் பிரச்சினை எதுவும் இருக்கவில்லை. அதேபோல 1985இல் மேடையேற்றப்பட்ட போதும் மக்கள் பிரதிபலித்த விதம் வேறுபட்டதாக இருந்தது. யுத்த நிறுத்த ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட பிறகு 2003 இல் 'டி ரோஜன் பெண்கள்' என்ற நாடகத்தை வேம்படி மகளிர் கல்லூரியில் மேடையேற்றியிருந்ததையும், 2004 'சினி யாத்ரா' என்ற சிங்களத் திரைப்பட விழாவை யாழ் பல்கலைக்கழக கைலாசபதி கலையரங்கில் ஏற்பாடு செய்தையும், 2004இல் பேராசிரியர் மௌனகுருவின் ராவணேசன் நாட்டுக்கூத்து நாடகத்தினை கொழும்பு பிஷப் கல்லூரியில் மேடையேற்றியதையும் 2005இல் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் ஏற்பாடு செய்திருந்த சுவிஸ் திரைப்படவிழா, யாழ் பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்க கேட்போர் கூடத்தில் ஏற்பாடு செய்திருந்த 'சினி யாத்ரா' 2 திரைப்படவிழாவையும் குறிப்பிட்டு இதன் தொடர்ச்சியாக 2011 புதுடில்லியில் நடைபெற்ற சர்வதேச நாடகவிழாவில் இலங்கையைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்த

மகராக்ஷயா நாடகத்தினை யாழ்ப்பாணத்தில் இப்போது மேடையேற்றுவதாகவும் குறிப்பிட்டார்.

“நாட்டில் நடக்கின்ற சம்பங்கள், நாட்டின் அரசியல், எம்மைச் சுற்றி நிகழ்கின்றவற்றை எம்மால் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கிறதா? நாட்டில் நடக்கின்ற விடயங்களே குழப்பமான நிலையில் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் இருக்கிறது. இந்த நிலையில் நாடகம் தெளிவான ஒரு செய்தியை தரும் என்று எவ்வாறு எதிர்பார்க்க இயலும்” என்ற தர்மசிறி பண்டாரநாயக்கவின் பதிலில் கலைஞனுக்குரிய பார்வையினைக் காண இயலும்.

புதுடில்லியில் நாடகத்தைப் பார்வையிட்ட இலங்கையர் ஒருவர் இந்நாடகத்தில் இலங்கைக்கான அடையாளம் என்ன என்று கேட்டிருந்ததையும் 'டி ரோஜன் பெண்கள்' நாடகத்தை தெற்கில் மேடையேற்றியபோது தென்பகுதி பார்வையாளர்கள் அதனை அந்நியமானதாக உணர்ந்ததையும் ஆனால் அதே நாடகத்தை யாழ்ப்பாணத்தில் மேடையேற்றியபோது மொழி புரியாத போதும் யுத்தத்தினை நேரடியாக அனுபவித்த மக்கள் புரிந்து கொண்டதையும் நினைவுபடுத்தினார்.

வீரசிங்கம் மண்டபம் நிறைந்த பார்வையாளர்கள், ஏறத்தாழ 30 இராணுவ வீரர்கள், சில இராணுவ அதிகாரிகள் இந்நாடகத்தைப் பார்வையிட்டனர். நாடக நிறைவில் கருத்துத் தெரிவித்த இராணுவ அதிகாரி ஒருவர் யுத்தம் நிறைவடைந்த பின்னர் தமிழ் மக்களுடன் உறவை ஏற்படுத்த படையினர் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளை முன்னெடுத்த போதும் தங்களால் திரட்ட முடிந்த மக்களைவிட தர்மசிறி பண்டார நாயக்க அதிகளவான மக்களை ஒன்று திரட்டியிருந்ததைப் பாராட்டி யிருந்தமை நோக்குதற்குரியது.

நீண்ட காலமாக இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் தனது கிளைகளைப் பரப்பி அரங்க ஆற்றுகைகளைச் செய்து வரும் திருமறைக்கலாமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் தங்களது நாடகங்களைப் பார்க்க வராதவர்கள் எல்லோரும் தர்மசிறி பண்டார

நாயக்காவின் நாடகத்தைப் பார்க்க வந்ததையும், பெரும் எண்ணிக்கையானவர்கள் நாடகத்தைப் பார்வையிட்டதையும் ஆதங்கத்துடன் குறிப்பிட்டார். நீங்கள் கூட எங்களுடைய நாடகத்தைப் பார்க்க வருவதில்லை என்றும் சொன்னார். இது பற்றி மூத்த கலை இலக்கிய நண்பர் ஒருவரிடம் கேட்டபோது, திருமறைக்கலாமன்றம் அண்மையில் மேடையேற்றிய அசோகா நாடகத்தின் உள்ளடக்கம் இடத்துக்கு ஏற்றவாறு மாற்றப்பட்டதையும் கூட்டுக்கலைப் படைப்பு என்ற வகையில் பரத நாட்டியத்தையும் சிங்கள கண்டிய நடனத்தையும் இணைத்துச் செய்தனர், பெண்களது உடை பார்ப்பதற்கு அசௌகரியமாக இருந்ததையும் வேதனையுடன் குறிப்பிட்டார்.

தர்மசிறி பண்டார நாயக்கவைப்பற்றி அவரது நண்பர்கள் கூறுவது : அவர் ஒரு மனித நேயன். எந்தவித அரசியற் சார்பும் இல்லாதவர். இதனாலும் தனது கலையீடுபாட்டாலும் நல்ல கலைஞனாக மிளர்கின்றார். பத்திரிகையொன்றுக்கு தர்மசிறி பண்டார நாயக்க அளித்த நேர்காணலில், 99 சதவீத சிங்களக் கலைஞர்கள் அரசுடன் இணைந்து செயற்படுவதையும், கடந்த சில ஆண்டுகளாக தான் தேசிய விருதுகளுக்கான நாடகவிழாவில் கலந்து கொள்வதில்லை என்றும் சிறந்த சிங்களக் கலைஞருக்கு ஒரு இலட்சம் ரூபாவும் தமிழ்க் கலைஞருக்கு 30,000 ரூபாவும் அரசினால் கொடுக்கப்படும் சன்மானத்தில் உள்ள பாகுபாட்டையும் வன்மையாகக் கண்டித்திருந்தார்.

தென்பகுதியில் இருந்து வடக்கிற்கு வந்து நாடகங்களையும் கலைநிகழ்வுகளையும் மேற்கொள்வோர்மீது தமிழ் மக்கள் அதிருப்தி கொள்வதற்கும் காரணங்கள் இருக்கின்றன. வடக்கு கிழக்குப் பகுதிகளில் தமிழர்களின் வரலாற்று நினைவிடங்கள், நினைவுக்கற்கள் அழிக்கப் படுவதையும், தொல்லியல் ஆய்வு என்ற பெயரில் மேற்கொள்ளப்படும் ஆய்வுகளின்போது கிடைக்கின்ற தமிழர்களின் வரலாற்று ஆதாரங்கள் தென்பகுதிக்கு எடுத்துச் செல்லப் பட்டு அழிக்கப்படுவதையும் தமிழ் மக்கள் வேதனையோடு நோக்குகின்றனர். தமிழர்களின் வரலாறுகள் திரித்து எழுதப்படும் சம்பவங்கள், கிராமங்களுக்கு சிங்களப் பெயர்கள் சூட்டப்படுவதையும் தமிழர்கள் தம் வரலாறும் தம்மிடமிருந்து எடுத்துச் செல்லப்படுவதாகவே உணரத் தொடங்கியுள்ளனர்.

கந்தரோடையில் உள்ள புதைபொருள் ஆய்வு நிலையத்தில் சில மாதங்களுக்கு முன்னர் புதிதாக வைக்கப்பட்டுள்ள பெயர்ப்பலகையில் சங்கிலி மன்னன் 60 பிக்குகளைக் கொன்றான் என்று வரலாற்றில் இல்லாத ஒரு செய்தி சிங்களத்தில் மட்டும் எழுதப்பட்டுள்ளது. கந்தரோடையில் தமிழ் பௌத்தர்கள் வாழ்ந்ததற்கான சான்றுகள் உள்ளன. அங்கு வருகின்ற சிங்கள மக்களுக்கு பௌத்த பிக்கு சொல்லும் செய்தி உண்மைக்கு மாறானது.

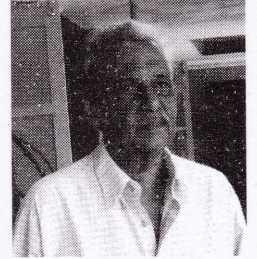
இந்நிலையில் அரசியலும் வரலாறும் தம்மிடமிருந்து பறித்துச் செல்லப்பட்டுள்ளதாகவும், எமது கலையையும் பண்பாட்டையும் கூட நாம் இழக்கப்போகின்றோமா என்று ஆதங்கப்படும் தமிழ் மக்கள் சிலருக்கு தென்பகுதியில் இருந்து வரும் சுயாதீனமான கலைஞர்களின் தமிழ் - சிங்கள மக்களிடையே இணைப்பை ஏற்படுத்தும் இத்தகைய நாடக விழாக்கள் குறித்து சந்தேகம் ஏற்படலாம். தர்மசிறி பண்டாரநாயக்க, பிரசன்ன விதானகே, அசோகா கந்தகம போன்ற சகோதர இனத்தவர்கள் எப்போதும் கலைஞர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

இப்படியான ஒரு நாடகத்தை நான் செய்ய முடியாது!

- ம.சண்முகலிங்கம், நாடக ஆசிரியர், நாடக இயக்குநர் -

ஏற்கனவே இந் நாடகம் எனக்குப் பிடிக்கும். காரணம் ரஸ்ய நாடக ஆசிரியர் ஷ்வாட்ஸ் எழுதிய நாடகத்தின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பைப் படித்து விட்டு தமிழில் 'வேதாளம்' என்ற பெயரில் மொழிபெயர்த்தேன். 1999இல் ரதிதரன் இதனை பல்கலைக் கழகத்தில் மேடையேற்றினார். தர்மசிறி பண்டார நாயக்காவினது மிகச் சிறந்த தயாரிப்பு. 'மகராஷ்டிரா'வைப் பார்க்க சந்தோசமாயும் திருப்தியாயும் வியப்பாகவும் இருந்தது. அந்த நாடகம் பிடிக்க அடிப்படைக் காரணம் அது எந்தக் காலத்துக்கும் எந்த மானுடத்திற்கும் எந்த சமூகத்துக்கும் பொருத்தமான கருத்து நிலையைக் கொண்டிருப்பது. எந்தக் காலத்துக்கும் மனிதனுக்குத் தேவையான உட்பொருளைக் கொண்டுள்ளது. மனிதனுக்குள்ளேயே அந்த அதிகாரம் இருக்கிறது. நல்லதும் இருக்கிறது. 'குணம் நாடக குற்றமும் நாடி அவற்றுள், மிகை நாடி மிக்க கொள்ளல்' என்ற குறளுக்கு ஏற்ப நல்லவற்றையும் மனிதர்களுக்குள்ளே கண்டு கொள்ளலாம். அதிகாரம் மனிதனைப் பாழாக்கிக் கெடுத்துவிடும். அரசியல் அதிகாரம் அதுவும் மிதமிஞ்சிய அதிகாரம் மிதமிஞ்சிக் கெடுத்துவிடும். அதிகாரம் வருகின்றபோது என்ன தேவையென்பதை நாடகம் சொல்லாமற் சொல்கிறது.

வல்லாளன் - சர்வாதிகாரி. Benevolent Director - தண்ணளி வல்லாளனைக் காண்பதரிது. அதிகாரம் உண்மையில் பரவலாக வேண்டும். மக்களிடத்திலே இருக்க வேண்டும். எகிப்து, லிபியாவில் இன்று நடப்பதைப் பாருங்கள். 30-40 வருடம் அதிகாரத்தில் இருந்தும் அதைவிட்டுப் போக எண்ணமில்லை. ஒவ்வொருவருக்குள்ளேயும் இந்த இராட்சத குணம் இருக்கிறது. இந்த விதத்தில் பார்க்கையில் இந்தத் தயாரிப்பு எந்தெந்த மூலகங்களைக் கையாண்டு இவ்வள்ளாரந்த அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்த முடியுமோ அவ்வாறு சிறந்த பாத்திரத் தெரிவு, உடை, அலங்காரம், காட்சியமைப்பு முறை, இசை, ஒளியமைப்பு முதலாக முழு மேடையையும் அரங்கையும் பயன்படுத்தி செய்திருக்கிறார். இசையைப் பயன்படுத்திய விதம் பாராட்டுக்குரியது. 'ட்ரோஜன் வுணை' விட இதில் மொழியின் ஆதிக்கம் அதிகம். 1978, 1979 களில் ஏகாதிபதி, 'ட்ரோஜன் பெண்கள்' ஆகிய நாடகங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

இந்த 'டிரகன்' எக்காலத்துக்கும் ஏற்ற நாடகம். நகைச்சுவை உணர்வைத் தரும் பாத்திரமே கருத்தாழமுடையதாகவும் இருந்தது. நகரபிதாவைப் பார்க்கின்றவர் சிந்திக்கிறவராய் இருப்பின் இவருக்கு முன்பும் இப்படியானவர்கள் இருந்தனர். இவருக்குப்பிறகும் இப்படியானவர்களைத் தான் நாம் காணப்போகின்றோம் என்பதுவே நகைப்பரியது என்பதை உணர்வார். நாடகம் ஆரம்பிக்கின்றபோது அரங்கினுள் 'டிரகன்' பார்வையாளருடாக வரும் காட்சி பிரமாண்டமானதாய், பயங்கரமானதாய் இருந்தது. நாடகம் செல்லச் செல்ல இந்தப் பயங்கர பிரமாண்ட 'டிரகன்' நாடகத்துடன் இணைந்து போகும் தன்மை குறைவானதாக இருந்தது. தர்மசிறி பண்டார நாயக்க சிறந்த நடிகர் என்பதில் எந்த மாற்றுக் கருத்தும் கிடையாது. அவர் நடிகர்த நாடகங்களை பல வருடங்களுக்கு முன்னர் பார்த்திருக்கிறேன். இந்த நாடகத்தில் தர்மசிறி நடிக்காமல் விட்டிருக்கலாம். ஏலுமான வரைக்கும் நாடகத்தின் இயக்குநர் நடிக்கக் கூடாது. இப்படி ஒரு கோட்பாடும் இருக்கிறது. இவரது நடப்பில் போதாமை இருந்தது. இந்த நேரத்தில் இப்படியான ஒரு நாடகத்தை நான் செய்ய முடியாது.

திரையுலகில் பல்வேறு நல்ல தலைப்புகள் குடி நாயகியாகி
- சிறந்தவர்களை உடனடி நாயகியாக உடனடி நாயகியாக உடனடி நாயகியாக

வாழ்விடு!

சென்னை, 2014.04.20
சென்னை, 2014.04.20
சென்னை, 2014.04.20

பெரிய புதிய மானிக்கை வீடுகள்

வீட்டின் முன்புறம் சொகுசுக் கார்
ஒன்றல்ல;
இரண்டு... மூன்று...

நுழைந்தால்

அகலத்திரை ரி.வி, கம்பியூட்டர்,

உயர்விலைச் 'ஹோபா' இருக்கைகள், சொகுசுப் படுக்கைகள்
'ஹோம் தியேட்டர்'

மற்றும்

ஆடம்பர ஆங்கில உபசரிப்பு

உச்சம்

கல்லூரிப்படிப்போடு

இசை, நடனம், கராட்டி, நீச்சல் மற்றும்

கரேபியன் நாட்டில் மருத்துவப் படிப்பு

எனப்பிள்ளைகள் பற்றிய பெருமைப் பேச்சு

கல்யாணம், பூப்புநீராட்டு, அரங்கேற்றம், 'Buaவீக்யூ பார்ட்டி'

கலைவிழா, கோவில் திருவிழா, ஊர் ஒன்று கூடல்

இத்தியாதி இத்தியாதியென

கழியும் வார இறுதிகள்

இடையிடையே

க்யூபா புளோரிடா கரேபியன் தீவுகள் என

உல்லாசப் பயணங்கள்

ஊர்?

வேண்டுமாயின்

ஒருமுறை போய் பார்த்து வரலாம்

தமிழ்?

புதிய தலைமுறை....

ஆங்கிலத்தில் எழுதி கொஞ்ச தமிழில் பேசுகிறார்கள்

அடுத்த தலைமுறை?

கனேடியப் புலத்தில்

மெல்லெனக் கரைந்தோம் தான் காணீ!

இருந்தும் நாங்கள்!

புலன் பெயர்ந்து

பேசிக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம்

இலங்கை தமிழர்களின் எதிர்காலம் பற்றி

பிறிதொரு யுத்தத்தின் அவசியம் பற்றி

மற்றும்...

•

திருமாவளவன், 2014.04.20

போரும் வாழ்வும்

ஈழப்போரின் கோட்டோவியமும் நினைவுக் குறிப்பும்

ஜிஃப்ரி ஹாஸன்

எனது கடந்த காலத்தை ரூபகிப்பதை எப்போதும் தவிர்ப்பதையே விரும்பி வந்திருக்கிறேன். ஏனெனில், எனது கடந்த காலம் ஒரு போதும் அவ்வளவு மகிழ்ச்சிகரமானதாக இருந்ததில்லை. என் காலத்தை பின்னோக்கி நகர்த்துகையில் என் நினைவு வெளியில் நீளும் கடந்த காலத்தின் பிம்பங்கள் மிகவும் மோசமானவை. வரலாற்றின் ஏதோவொரு இடுக்கில் நசியுண்டபடி அபத்தங்களிலிருந்தும் மரணத்திலிருந்தும் தப்பிப் பிழைத்த பொழுதுகளே அதிகம். எனக்கு நினைவு தெரிந்த நாள் முதலே நாட்டின் அரசியல் அவ்வளவு ஆரோக்கியமானதாக இருந்ததில்லை. அது தனது முகத்தை போர்முக - அரசியலாக வெளிப்படுத்தியதிலிருந்து வாழ்வு பெரிதும் துயர் மிக்கதாகவே இருந்து வருகிறது.

நம்பிக்கையற்ற பொழுதுகள் - கனவுகளற்ற மனிதர்கள் - வெறிச்சோடிய தெருக்கள் - ஒரு மூட்டை பயத்துடன் கூடிய அலைச்சல்கள் - இடப்பெயர்வுகள் - தூக்கமற்ற இரவுகள் - உயிரழிவுகள் - உடமை இழப்புகள் - சொல்லொணாத் துயரங்கள் என வாழ்வின் எல்லாப் பரிமாணங்களிலும் போர் தன் நிறத்தைப் பூசிக்கொண்டிருந்தது.

இலங்கை அரசுக்கும் - புலிகளுக்குமிடையில் போர் மூண்டதையடுத்து எங்கள் கிராமமும் போரில் அழிவற்ற அநேக கிராமங்களைப் போல் - கிட்டத்தட்ட முற்றாக அழிந்தே விட்டது. மனிதர்கள் வாழ முடியாத ஓர் இடமாக அது ஆயத்தாரிகளால் மாற்றப்பட்டு விட்டது. போர் மனிதர்களை மட்டுமல்ல, இடங்களைக் கூடக் கொல்கிறது.

இங்கு 1980களுக்குப் பின் வந்த எல்லா ஆண்டுகளுமே துப்பாக்கி அரக்கர்களின் காலமாகவே இருந்து வருகிறது. அங்கிருந்து தொடங்கும் துயரங்கள் நமது மக்களுக்கு இன்னும்

ஓய்ந்தபாடில்லை. துரதிர்ஸ்டம் என்னவென்றால் போரும், அதன் விளைவுகளும் அதற்கான தீர்வும் இனரீதியான அளவு கோல்களாலேயே அளவிடப்படுகின்றன. உண்மையில் போரும் இனத்துவமும் அவைகளாகவே ஒரு போதும் சம்பந்தப்பட்டுக் கொள்வதில்லை. உண்மையில் போர், அதிகாரத்தை அடையவும், தக்க வைத்துக் கொள்ளவும் விரும்புவர்களால் வேறு வழியின்றி இனத்துவத்துடன் இணைக்கப்படுகிறது. ஆனால், போரின் கொடுங் கரங்கள் இனம் பார்த்து மனிதர்களின் குரல் வளைகளை நசிப்பதில்லை. அது மனிதர்கள் எல்லோரையும் தன் எதிரியாகக் கொள்கிறது.

போரின் காலத்தினுள்ளும், போருக்குப் பின்னரும் அது ஏற்படுத்திய பேரழிவுகள் புற்றிப் பேசும்போது துரதிர்ஸ்டவசமாக இனம் ஒரு முக்கிய விடயமாக வந்து விடுகிறது. அமைதிப் பேச்சுக்களில் இனம் பார்க்கப்படுகிறது. ஆனால் போரினால் விளையும் மரணங்களில் இனம் பார்க்கப்படுவதில்லை என்ற முரண் நகையை நீங்கள் தயவுசெய்து புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

இது போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் நமது வரலாறு - துயரம் - இழப்புக்கள் - மரணங்கள் என எல்லாமும் ஈவிரக்கமற்று எப்படி மறைக்கப்பட்டன? நமது கோரிக்கைகளை ஒலிக்க எந்தக் குரலும் ஏன் நமக்கு மட்டும் இல்லாமல் போயிற்று?

ஆனால் போரையும் அது பரிசளித்த ஒரு கந்தலான, வலிகளாலான வாழ்வையும் நாங்கள் எப்படி மறந்துவிட முடியும்?

போரின் அனுபவங்கள் எனக்கு மிகவும் கசப்பானவை. போரினால் முழுமையாக சிதைக்கப்பட்ட எனது தேசத்தின் - எனது கிராமத்தின் - எனது மக்களின் குழந்தையாக நான் எல்லாவற்றையும் - எல்லாவற்றையுமே ரூபகங் கொள்வேன்.

இடப்பெயர்வு அகதிவாழ்வு

இலங்கையில் இந்திய இராணுவத்தினர் தரித்திருந்த காலப்பகுதி எங்களால் மறக்க முடியாத முக்கிய ஆண்டுகளாக இருந்தன. எனக்கு நினைவு தெரிந்தளவிற்கு இந்திய இராணுவத்தினரின் கெடுபிடிகள் தாங்க முடியாதளவுக்கு இருந்தன. இதனால் எங்களது கிராமம் மிகவும் பாதுகாப்பற்றதாக மாறியிருந்தது. நாங்கள் பாதுகாப்புக் கருதி வாழைச்சேனையிலுள்ள எனது உம்மம்மாவின் வீட்டில் அடிக்கடி தஞ்சம் புகுபவர்களாக இருந்தோம். சிலவேளைகளில் அங்கு நாங்கள் தங்கி விடுவதுமுண்டு.

இந்திய இராணுவத்தினர் திடீர் சுற்றிவளைப்புகள், கைதுகள் விசாரணைகள் என்று தமது செயற்பாடுகளைத் தீவிரப்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு முறை நாங்கள் உம்மம்மாவின் வீட்டில் தங்கியிருந்த தருணத்தில், அப்போது எங்களது வீட்டில் எனது மூத்த சகோதரனும், தந்தையின் உறவினர்களும் இருந்தனர். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இந்திய இராணுவம் திடீர் சுற்றிவளைப்புகளை மேற்கொண்டு அவர்களைக் கைது செய்திருந்தது. இவ்வாறு கைது செய்யப்படுபவர்கள் இராணுவத்தினரால் மோசமான தண்டனைக்குட்படுத்தப்படுவர். (அவர்கள் எந்தவிதக் குற்றமும் புரியாதவர்களாக இருந்தபோதிலும்) அநேகமாக அவர்கள் கொல்லப்படவும் கூடும். அன்றைய கைது நடவடிக்கையின்போது எனது மூத்த சகோதரனும், எனது சாச்சாவும் கைது செய்யப்பட்டவர்களில் அடக்கம்.

இது எங்கள் குடும்பத்தை பெரும் பீதியில் ஆழ்த்தி இருந்தது. நாங்கள் மிகவும் கலவரமடைந்திருந்தோம். எனது தாயும் தந்தையும் உண்மையில் மரணம் நிகழ்ந்து விட்டதைப் போலவே அழுது பிரலாபித்துவிட்டனர். அதிர்ஸ்டவசமாக அன்று அவர்களில் எவரும் கொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆனால் அவர்களுக்குச் சில கடின வேலைகள் அங்கு கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. காடுகளைத் துப்பரவு செய்தல், பங்கர்கள் அமைத்தல், முகாம் அமைத்தல் போன்ற பலவிதமான வேலைகளிலும் அவர்கள் வலுக்கட்டாயமாக ஈடுபடுத்தப்பட்டனர்.

மறுநாள் நாங்கள் பாலைநகருக்குத் (எனது சொந்த ஊர்) திரும்பி வந்தபோது அவர்கள் எல்லோரும் விடுதலை செய்யப்பட்டிருந்தனர். மரணத்தின் விளிம்பிலிருந்து திரும்பி வந்தவர்களைப்போல அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் காணப்பட்டனர். எனது மூத்த சகோதரனைக் கட்டியனைத்துக்கொண்டு எங்களது குடும்பம் ஒட்டுமொத்தமாகக் கதறியழுத காட்சி இன்னும் எனது ஞாபகத்திலிருக்கிறது.

அந்த முதலாவது இடப்பெயர்வு எனக்கு இன்னும் அரை குறையாக ஞாபகமிருக்கிறது. 1987இன் கடைசி நாட்களிலும் எண்பத்தியெட்டின் முற்பகுதிகளிலும் இந்திய இராணுவத்தின் நடவடிக்கைகள் தாங்க முடியாதளவிற்கு கடுமையாகின. எங்கள் சொந்த நிலங்களில் வாழ முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டோம். கிழக்கில் இந்திய இராணுவம் ஆடிய வெறியாட்டத்தில் முற்றாகப் பாதிக்கப்பட்ட கிராமங்களில் எங்கள் கிராமமும் ஒன்று. 1987.12.02 அன்று இந்திய இராணுவம் எங்கள் கிராமத்தில் மறக்க முடியாத ஒரு வரலாற்றைத் துப்பாக்கி முனைகளால் வரைந்தது. இந்திய இராணுவம் மீது புலிகள் நடத்திய தாக்குதலையடுத்து இராணுவம் அந்தத் துன்பியல் நிகழ்வை அரங்கேற்றியது. தியாவட்டவானில் குழந்தைகள், பெண்கள், முதியவர்கள் உட்பட சுமார் 50 பேரளவில் வரிசையாக வைத்து இந்திய இராணுவத்தினரால்

சட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். இதில் எனது உறவினர் ஒருவரும் அடக்கம். எல்லோரையும் வரிசையில் வைத்துச் சட்டதால் பக்கத்தில் வீழ்ந்தவர்களின் இரத்தத்தைப் பூசிக்கொண்டு ஒரு சிறுவனும் சிறுமியும் உயிர் தப்பினர்.

இதையடுத்து அங்கு மிக மோசமான அரசியல் குழப்பம் நிலவியது. இதனால் அங்கிருந்து வெளியேறி பக்கத்து ஊரிலிருந்த வாழைச்சேனை அந்நூர் மகாவித்தியாலயத்தில் அகதிகளாகத் தஞ்சம் புகுந்தோம். வாழைச்சேனை அந்நூர் மகாவித்தியாலயம் அகதிகளால் நிரம்பி வழிந்தது. வகுப்பறைகளை அகதிகள் நிறைத்துக் கிடந்தனர். மூலைக்கு ஒரு குடும்பம் என்றளவில் ஒரு வகுப்பறையை நான்கு குடும்பங்கள் பகிர்ந்து கொண்டனர். கவனிப்பதற்கு எவரும் வரவில்லை. இப்போதென்றால் அரசு - அரசு சாரா நிறுவனங்கள் என ஓடி வருகின்றன. அப்போது அகதிகளின் நிலை சொல்ல முடியாதளவிற்கு இருந்தது.

பின்காலனியம் எனும் நூலில் ரொபர்ட் ஜே. சி. யங்குறிப்பிடுவதைப் போல,

“அகதிகள்: நீங்கள் நிலைகுலைந்தவர்கள். வேர்கள் பிடுங்கப்பட்டவர்கள். மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டவர்கள். உங்களை மொழிபெயர்த்தவர்கள் யார்? மண்ணோடு உமக்கிருந்த பிணைப்பை அறுத்தவர்கள் யார்? நீங்கள் நிர்ப்பந்தத்தின் பேரால் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளீர்கள். போர் அல்லது பஞ்சத்திலிருந்து தப்பித்து ஓடி வந்துள்ளீர்கள். நீங்கள், நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். நகர்த்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் உங்கள் ஓட்டத்தில் இடறு பவற்றைத் தாண்டிக்கொண்டே போகிறீர்கள். ஆனால் உங்கள் வாழ்வில் எதுவும் நீரோட்டமாகப் பாய்வதில்லை. நகர்வுகளில் உங்கள் வாழ்க்கை முழுமையாக ஸ்தம்பித்துவிட்டது. உங்கள் வாழ்வு முறிக்கப்பட்டு, குடும்பம் சிதறுண்டுவிட்டது. நீங்கள் அறிந்திருந்த அழகான, சோம்பலோடு கூடிய அன்றாட சாதாரண நிலைத்த தன்மைகளும், உள்ளூர் சமூக இருப்பும் காணாமல் போயின. முதலாளித்துவத்தின் வன்முறைத் தகர்ப்புகளை அனுபவித்த நீங்கள், சாதாரண வாழ்வின் வசதிகளை இழந்துவிட்டீர்கள். ஒரு குறுகிய கணத்தில் உங்கள் வாழ்வு அடைபட்டுவிட்டது. பல்வேறு காலச் சூழலில் மக்கள் அனுபவிக்கும் உணர்ச்சிச் சூடற்ற நவீனத்தின் உருவகமாக நீங்கள் மாறிவிட்டீர்கள். நீங்கள் புதிய உலகை, புதிய பண்பாட்டை எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.”

யங்கினுடைய இந்த அகதிகள் பற்றிய விபரிப்பு எவ்வளவு உண்மையானது என்பதை அந்த வாழ்வை வாழ்ந்து பார்த்தவன் என்ற வகையில் நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அவரது இந்த வரிகள் உலகில் அகதிகள் உள்ளவரை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கக் கூடியவை என்பதை நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்.

சரியாக ஒரு வாரத்துக்குப்பின் என்று நினைக்கிறேன். அகதி வாழ்வின் இன்னொரு கட்டத்தை நோக்கி நாங்கள் நகர வேண்டியிருந்தது. எங்களது புறச்சூழல் வாழைச்சேனை அந்நூர் மகாவித்தியாலயத்திலிருந்து நாங்கள் அப்புறப்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தது.

ஆம், எங்கள் எல்லோரையும் இரண்டு லொறிகளில் தேங்காயை அடைவதுபோல் அடைந்துகொண்டு பொலநறுவை மாவட்டத் திலுள்ள செவனபுர, கட்டுவன்வில் போன்ற சிங்களக் கிராமங்களிலுள்ள பள்ளிக்கூடங்களுக்கு கொண்டு சென்றனர். நாங்கள் ஆண்டாண்டு காலமாக ஒன்றாக வாழ்ந்த எங்களின் சொந்த ஊர் போல் எப்போதுமே உணர் முடியாமல் போனதொரு இடத்தில் விட்டுச் செல்லப்பட்டோம்.

அங்கு ஒரு வித்தியாசமான வாழ்க்கை எங்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. பள்ளிக்கூடம் செல்ல வேண்டியிருந்த, படிக்க வேண்டியிருந்த என்னைப் போன்ற சிறுவர்களினது வாழ்வு அந்நிய ஊர்களிலுள்ள பாடசாலைகளின் முலைகளுக்குள் ஆவியாகிக் கொண்டிருந்தது.

இங்கு வந்திருந்த அகதிகளின் எண்ணிக்கை ஆயிரத்தையும் தாண்டியிருந்தது. பழக்கப்படாத அகதி வாழ்வை முற்றிலும் அந்நியமானதொரு சூழலில் அவர்கள் அனைவரும் வாழ நிர்ப்பந்திக் கப்பட்டிருந்தனர். வேறெல்லாவற்றையும் விட அந்த மக்களுக்கிருந்த மிகப் பெரும் வலி அதுவாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். கிட்டத்தட்ட 5-6 மாதங்கள் அத்தகையதொரு அகதி வாழ்வை அங்கு வாழ்ந்து தொலைக்க வேண்டியிருந்தது அவர்களுக்கு.

இந்தச் சிங்களக் கிராமத்தில் எங்களது வாழ்வு வரையறுக்கப்பட்டதாய் இருந்தது. சிங்கள மக்கள் எங்களுக்கு நேரடியாக எந்த உதவியையும் செய்யவில்லை. அதேநேரம் எந்தத் தொந்தரவையும் கூட அவர்கள் எங்களுக்குத் தந்ததாக எனக்கு நினைவில்லை. சிறுவர்களின் சில விளையாட்டுத் தனமான ஆனால் ஓரளவு இனவாதத்துடன் கூடிய சின்னச் சின்னத் தாக்குதல்களைத் தவிர, வேறெந்த ஒதுக்கலும் எங்களுக்கெதிராக பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

பின்னர் எல்லோரும் எங்கள் சொந்த இடங்களுக்கு திரும்பி அனுப்பப்பட்டோம். சொந்த ஊருக்குச் செல்வதற்காக வெலிகந்த ரயில் நிலையத்தில் தலையிலும் தோள்களிலும் மூட்டை முடிச்சுக்கொண்டனும், வயிற்றில் பசியுடனும் நீண்ட நேரமாக நாங்கள் காத்துக் கிடக்க நேரிட்டது. சேகுவேரா ஓரிடத்தில் தீர்க்கமாகச் சொன்ன ரூபகம் "சிறிய சமை, வலிமையான கால்கள், பிச்சைக்காரனின் வயிறு இவைதான் எனது குறிக் கோள்". இது அகதிகளின் விடயத்திலும் மிகவும் பொருந்தி வருகிறது. ஆனால் அகதிகள் எப்பொழுதும் பெரிய சமை களையே சமந்து திரிகின்றனர். உண்மையில், அகதிகள் ஓரிடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்துக்கு இடம்பெயரும்போது அவர்கள் உணர்வுள்ள நிலையில் அறுவைச் சிகிச்சைக்குப் படுத்தப்படுவது போன்று உணர்கிறார்கள்.

இங்கு வந்து பார்த்த போது நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருந்தது. எங்களை விடவும் ஊர் மிகவும் இளைத்துக் கிடந்தது. கிராமத்தின் ஆன்மாவை எங்களால் நெருங்க முடியாதிருந்தது. முற்றிலும் எங்களுக்கு அந்நியமானதொரு இடத்தில் வந்து விட்டிருப்பது போல உணர்ந்தோம். சொந்த ஊரையே அந்நியத்தன்மையுடன் பார்க்கும் நிலைக்கு போர் எங்களை ஆளாக்கியிருந்தது. வீட்டின் சுவர்கள், கதவுகள், ஜன்னல்கள் எல்லாவற்றிலும் துப்பாக்கிச் சன்னங்கள் பாய்ந்திருந்தன.

போகும் போதிருந்த கிராமத்தின் இயற்கை வனப்பு மிச்சசொச்சம் எதுவுமின்றி துடைத்தழிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆடு, மாடு போன்றவை ஷெல்களில் அகப்பட்டு ஆங்காங்கே இறந்து கிடப்பதாக தகவல்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. சிதைக்கப்பட்ட எங்கள் வாழிடங்களிலேயே மீண்டும் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினோம். ஆனால், அதுவும் நீண்ட நாட்களுக்கு நிலைக்கவில்லை.

இந்த மக்களின் வாழ்வைப் பொறுத்தவரை, இத்தகைய தொரு அரசியல் சூழல், இடப்பெயர்வு, அகதி வாழ்வு எல்லாழும் புதியவையாக இருந்தன. அதனால் எதிர்காலம் பற்றிய பெரிய அவநம்பிக்கைகள், அரசியல் பிரக்ஞைகள் என எதுவும் எவருக்குள்ளும் எழுந்திருக்கவில்லை என உறுதியாக நம்புகிறேன்.

இந்த அபத்தங்களை - துயரங்களை இந்த மக்கள்மீது திணித்தது எது? இன்னும் இவைகளைச் சகித்துக் கொள்ளும்படி அவர்களை எப்போதும் தூண்டிக் கொண்டிருப்பது எது?

ஆட்சேர்ப்பு

புலிகள் தமது இயக்கத்துக்கு ஆட்சேர்ப்பைத் தீவிரப் படுத்தியிருந்ததையடுத்து எனது கிராமத்திலுள்ள பெரும்பாலான இளைஞர்களும் மற்றும் வயது வந்த ஆண்களும் புலிகளிடம் அகப்பட்டுக்கொள்ளாமல் ஏதேனும் மறைவிடங்களில் போய் மறைந்துகொண்ட அந்த நாட்களை நான் ரூபகமூட்டி விருந்துகிணேன்.

பயங்கரமான அநேக சம்பவங்கள் இந்நாட்களில் நடந்தேறின. இருந்தாலும் அவ்வப்போது சுவாரஸ்யம் மிக்க சம்பவங்களும் ஒன்றிரண்டு இந்நாட்களில் நடந்து முடிந்தன. புலிகள் ஆட்சேர்ப்புக்கும்போது, அப்போது இனம் ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாக இருக்கவில்லை. அப்போது LTTE இயக்கத்தில் பல முஸ்லிம் நபர்களும் இருந்தார்கள். புலிகள் இயக்கம் தனித் தமிழ் இயக்கமாக மாறுவதற்கு முன் அது ஒரு சிறுபான்மை விடுதலை அமைப்பாக இருந்தது என்பதைத் தயவு செய்து

நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். இப்படியான நாட்களின்போது LTTE இயக்கத்தில் முஸ்லிம் இளைஞர்கள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லு மளவுக்கு தமது பங்களிப்புகளை வழங்கிக்கொண்டிருந்தனர். அதேநேரம் எங்களது கிராமத்தில் புலிகள் இயக்கம் புதிதாகத் தலையெடுத்த காலப்பகுதியாகவும் அது இருந்தது.

அப்போது எங்கள் ஏரியாப் பொறுப்பாளராக இருந்த (பெயர்-தணிக்கை) என்பவர் இயக்கத்துக்கான ஆட்சேர்ப்பு நடவடிக்கைகளை தீவிரப்படுத்தி இருந்தார். அதிலிருந்து தப்பிப்பதற்காக எனது மூத்த சகோதரனும் அவரது நண்பரொருவரும் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியை நான் சொல்லியதால் வேண்டும்.

எங்களது மாமியின் வீட்டில் ஒரு பழைய கட்டில் இருந்தது. சுவர்ப் பக்கமாக இருவரும் படுத்துக்கொள்ள கட்டிலை

பாய்களை விரித்துக்கொண்டு ஆண்களைத் தேடி வருபவர்களுக்கு பதில் சொல்வதற்கு வாசலில் காத்துக் கிடந்தோம். முன்-தயாரிக்கப்பட்ட பதில்களை எங்களது தாய்மார்கள் வைத்திருந்தனர்.

“ஆண்கள் எவருமில்லை.”

“விறகு எடுக்கப்போயிட்டாங்க”

“வந்ததும் சொல்கிறோம்.” இந்தப் பதில்களால் தேடி வந்தவர்கள் திருப்தியுறவில்லையாயினும் அவர்கள் வேறுவழியின்றித் திரும்பிப்போக வேண்டியிருந்தது.

ஆனால் ஒரு முறை மாமாவின் சுருட்டின் நெருப்பு வைக்கல் போரில் பட்டு தீப்பற்றிக் கொண்டது. அந்த இடத்தைச் சுற்றி வெளிக்கிளம்பிய பாரிய வெளிச்சத்தில் இருவரும் மிகத் துலாம்பரமாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்தனர். அதிர்ஸ்டவசமாக

வளைத்து உரியாத தேங்காய்களை குறித்து வைத்து விடுவோம். கட்டிலுக்குக் கீழே லைட் அடித்துப் பார்த்தாலும் தேங்காய்கள் மட்டுமே விளங்கும் வகையில் இருந்தது. அதைவிட அப்போது தேடுதல் என்பதெல்லாம் இப்போதுள்ளதுபோல் மிகக் கெடுபிடியானதாக இருந்ததுமில்லை.

இத்தகைய தேடுதல் வேட்டை நடந்த சந்தர்ப்பங்களில் சுவாரஸ்யமான சம்பவமும் நடந்தது. எனது தந்தையும் மாமாவும் ஒளிந்து கொள்வதற்கு எங்களது வீட்டின் பின்னாலுள்ள வைக்கல் போருக்குள் பதுங்கிக் கொண்டனர். எனது மாமாவுக்கு அப்போதும் சுருட்டுப் புகைக்கும் பழக்கம் இருந்தது. தமது வயது, உடல்நிலை காரணமாக புலிகள் தன்னை இயக்கத்தில் இணைத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள் என்று அவர் உறுதியாக நம்பி வந்ததால் அவர் ஒளிந்து கொள்வதற்கு கரும் முயற்சிகள் செய்ய விருப்பமற்றவராகவே அப்போதும் காணப்பட்டார். ஆனால் வீட்டிலுள்ள பெண்களின் நச்சரிப்புத் தாங்க முடியாமல் எனது தந்தையுடன் போய் அந்த வைக்கல் போரின் பின்னால் அவர் பதுங்கிக் கொள்ளவேண்டி ஏற்பட்டது. அப்போதும் அவர் தனது வழமையான சுருட்டை வாயில் வைத்து உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தார். என்னைப் போன்ற சிறுவர்களும் பெண்களும் வாசலில்

அன்று புலிகள் ஆட்சேர்ப்புக்கு வந்திருக்கவில்லை. எனினும் எனது தந்தையும் மாமாவும் இயக்கத்தில் உண்மையிலேயே இணைத்துக் கொள்ளப்படுவதற்கான கால எல்லையை மிக நீண்ட நாட்களுக்கு முன்னமே தாண்டிவிட்டிருந்தனர்.

இந்திய இராணுவத்தின் வெளியேற்றம்

ஆர். பிரேமதாசா ஜனாதிபதியானதையடுத்து இந்திய இராணுவத்தினர் இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டு விட்டனர். கிழக்கில் நிலைகொண்டிருந்த இந்திய இராணுவத்தினர் நாடு திரும்புவதற்காக திருகோணமலை நோக்கி கவச வாகனங்கள், பிரங்கிகள், யுத்த தாங்கிகள், லொறிகள், இராணுவ பஸ் வண்டிகள் என, பல தரப்பட்ட வாகனங்களில் எங்களது கிராமத்தை அண்டியிருந்த பிரதான வீதியால் அணிவகுத்துச் சென்று கொண்டிருந்த காட்சியை என்னைப் போன்ற சிறியவர்கள் மட்டுமன்றி எமது கிராமத்தின் ஒட்டுமொத்தக் குடிகளும் இரசித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

மிக நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்னர் எங்களுக்கு இரசிக்கக் கிடைத்த காட்சி அதுவாகத்தானிருந்தது.

ஆயிரக்கணக்கான இராணுவ வீரர்களையும் கனரக ஆயுதங்களையும் சுமந்து சென்ற அந்த இராணுவ வாகனங்களின் பின்னால் ஒரு கேலி கலந்த கேள்வியும் பயணித்துக் கொண்டிருந்தது. இந்த பிரமாண்டமான படையினால் எப்படி ஒரு சாதாரண இயக்கமொன்றை ஒழிக்க முடியாமல் போனது? என்னைப் பொறுத்தவரை உண்மையைப் புரிந்து கொள்ள உதவும் ஒரு முதன்மையான கேள்வி இது. உண்மையில் இலங்கை - இந்திய அரசாங்கங்களினால் எங்களுக்கு யுத்தம் என்றொரு நாடகம்தான் காட்டப்பட்டிருந்தது. இதில் இலங்கை - இந்திய அரசாங்கங்களோ - விடுதலை இயக்கங்களோ எவரும் தோற்கவில்லை. கடைசியில் தோற்றுப்போனது மக்கள்தான்.

அருந்ததி ராய் குறிப்பிட்டதைப் போல, “மக்கள் மிக அரிதாகவே போர்களில் ஈடுபடுகிறார்கள். அரசாங்கங்கள் மிக அரிதாகவே போர்களில் தோற்றுகின்றன. மக்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள். அரசாங்கங்களோ மீண்டும் மீண்டும் பன்மடங்கு உத்வேகத்துடன் வெளிக்கிளம்புகின்றன. அவர்கள் முதலில் கோஷங்களைப் பாவித்து மனிதனது சுயமான சிந்தனையை மழுங்கடிக்கச் செய்கிறார்கள். பின் மக்களை இயல்பாகவே நடைப்பிணங்கள் ஆக்குகிறார்கள்”

எங்களது விசயத்திலும் கடைசியில் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால் இதுதான் நடந்திருக்கிறது. மக்கள் மிக நன்றாகவே ஏமாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். இழப்புகளுக்கும் வேதனைக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். நடைப்பிணங்களாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இந்திய இராணுவத்தினர் வெளியேறிச் சென்றுவிட்டனர். அதனாலென்ன! புதிதாக இலங்கை இராணுவத்தினரின் கெடுபிடிகள் முளைக்கத் தொடங்கின. மீண்டும் அச்சுறுத்தல்கள், ஆட்கடத்தல்கள், கொலைகள், விமானக் குண்டு வீச்சுகள், எரிப்புச் சம்பவங்கள், கலவரங்கள் என இந்த மக்களைப் பலி கொள்ள ஆரம்பித்திருந்தன. இதனால், மீண்டும் வாழைச்சேனை அந்நூர் மகாவித்தியாலத்தை நோக்கி ஊரை விட்டு அலை அலையாக வெளியேறிச் சென்ற குடும்பங்களில் நாங்களும் ஓர் குடும்பமாக இருந்தோம். பெரும்பாலும் எங்கள் எல்லோருக்கும் மாட்டு வண்டிகள் இருந்தன. இந்த வண்டிகளில் தான் எங்கள் பொருட்களை ஏற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டோம். நாங்கள் வரிசையாக மாட்டு வண்டிகளில் புலம் பெயர்ந்து சென்ற காட்சியை என்னால் கலைத்துவமாக விபரிக்க முடியாமையை யிட்டு நீங்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். ஆனால் அது போன்றதொரு காட்சியை பொற்றேகாட் தனது ‘விஷக்கன்னி’ எனும் நாவலில் எவ்வளவு அற்புதமாக விபரிக்கிறார்.

வெளியேற்றத்துக்கு முதல் நாள் இலங்கை விமானப்படை பெருத்த இரைச்சலுடன் எங்கள் ஊருக்கு மேலால் பறந்து பறந்து குண்டுகளை வீசிக் கொண்டிருந்தது. குண்டுகளிலிருந்து தப்பிக்க மக்கள் சிதறி ஓடினர். நான் மிக - மிகச் சிறுவனாக இருந்தபடியால், எனது தந்தை என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடினார். அப்போது நாம் முஸ்லிம்கள் என்ற இன அடையாளத்தைக் காட்டிக் கொள்வதற்காக ஆண்களைத் தலையில் தொப்பி போட்டுக் கொண்டும், பெண்களை முக்காடு போட்டபடியும் ஓடும்படி எனது தந்தை கட்டளை பிறப்பித்தபடி ஓடினார். எல்லா வீடுகள் மீதும் விமானப்படையினர் குண்டுகளை வீசிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களைப் பொறுத்தவரை எங்களது வீடுகள் பலிகளின் மறைவிடங்கள். அதனால் அவை அவர்களின் இலக்குக்குள்ளாகின. எங்களது கிராமத்தில் அன்று வீடுகளுக்

குள்ளிருந்து கிட்டத்தட்ட எல்லோருமே வெளியேறி பள்ளி வாசலில் தஞ்சமடைந்தோம். பறவைகள் மட்டுமே பறந்த எங்கள் கிராமத்தின் மேலால் கொலைவெறி கொண்ட அச்சுந் தரும் இயந்திரப் பறவைகள் மூர்க்கமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தன. பள்ளி வாசலுக்கு மேலாலும் அவை இப்போது வட்டமிடத் தொடங்கி இருந்தன. என்னும் எல்லோரும் - ஆண்கள், பெண்கள், முதியவர்கள், சிறுவர்கள் என - வெளியில் வந்து வெள்ளைத் துணிகளை கம்புகளில் கட்டிக்கொண்டு சமாதானக் கொடி பறக்க விட்டோம். உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கு இப்போது எங்களால் போதியளவில் முயற்சிகள் செய்து முடிக்கப் பட்டுவிட்டன. இதனால் எந்தத் தாக்குதலும் எம்மீது புரியப் படவில்லை. மறுநாளே அங்கிருந்து இரண்டாவது முறையாக வெளியேறினோம். வெளியேறினோம் என்பதை விட ‘வெளியேற்றப்பட்டோம்’ என்ற சொல்லாட்சியே மிகவும் பொருந்தி வருகிறது.

இரண்டாவது இடப்பெயர்வுக்குப் பின்..

மீண்டும் அதே இடத்தில் அகதி வாழ்வு தொடங்கப்பட்டது. இம்முறை கடுமையான அளவில் பசியாலும் பட்டினியாலும் பயத்தாலும் அகதிகள் அவதிப்பட்டனர். இந்நாட்களில் நாங்கள் எல்லாத் தரப்பாராலும் வஞ்சிக்கப்பட்டிருந்தோம். இராணுவம் - தமிழ் ஆயுதக் குழுக்கள் என எந்தவொரு துப்பாக்கி தரித்த தரப்பும் இந்த மக்களின் விடயத்தில் நேர்மையாக நடந்து கொண்டன என்று சொல்லமாட்டேன். பலிகளின் போராட்டம் ‘தமிழ் மக்களுக்காக மட்டும்’ என்ற குறுகிய தளத்துக்குள் சுருக்கப்பட்டுத் தையடுத்து இந்த மக்களின் வாழ்வு மிகவும் துயர் நிரைந்ததாகியது.

வாழைச்சேனை அந்நூர் மகாவித்தியாலயத்தின் வகுப்பறைகள் விழுங்கி இருந்த அகதிகளில் நாங்களும் இருந்தோம். அப்போது எங்களுக்கு மின்சார வசதிகள் எதுவும் செய்து தரப்பட்டிருக்கவில்லை. மீண்டும் நான்கு குடும்பங்கள் ஒரு வகுப்பறையைப் பகிர்ந்து கொண்டோம். மொத்தம் 5 பேர் கொண்ட எங்கள் குடும்பத்துக்கு இரவுச் சாப்பாட்டுக்காக மூன்று ரொட்டிகள் தயார் செய்யப்பட்டிருந்தன. ஒளியூட்டுவதற்குமட்டும் ஒரேயொரு விளக்கு. திடீரென அகதி முகாமுக்குள் ‘பொடியன் மார்’ (முஸ்லிம்கள் அப்போது பலிகளை அழைக்கப் பயன்படுத்திய சொல்) புகுந்து எல்லோரையும் வெட்டிக் கொல்லப் போவதாக ஒரு புரளி கிளப்பிவிடப்பட்டது. இந்தப் புரளியால் ஒரு கணம் அகதி முகாம் அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. ரொட்டிகளையும் குழந்தைகளையும் தூக்கிக்கொண்டு நாங்கள் இருளில் தட்டுத் தடுமாறி ஓடிக்கொண்டிருந்தோம்.

பள்ளிக்கூட வளவுக்குள்ளிருந்த சிறிய பள்ளி வாசல் ஒன்றுக்குள் இப்போது எல்லோரும் தஞ்சம் புகுந்தோம். பள்ளியும் இருளில் மூழ்கிக் கிடந்தது. அநேகமானோர் ‘ஹவ்ழ’ (முஸ்லிம்கள் தொழுவதற்கு முன் தண்ணீரால் தங்களை சுத்தம் செய்துகொள்ள பயன்படுத்தும் நீர்த்தொட்டி)க்குள் ‘தொபீர்! தொபீர்!’ என்று விழுந்து கொண்டிருக்கும் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அப்படி விழுந்தவர்களில் அகதிகளும் அவர்களின் கையிலிருந்த சில பொருட்களும் இருந்தன. அதில் எங்கள் மூன்று ரொட்டிகளும் அடங்கி இருந்தன. இது போன்ற அனுபவங்கள் அத்துடன் முற்றுப் பெற்றுவிடவில்லை. பின்வந்த நாட்களிலும் நாங்கள் அது போன்ற அனுபவங்களை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டி வந்தது. இதனால் ரொட்டிகளை கூட்டவுடன் சாப்பிடும் வழக்கத்தை நாங்கள் கைக்கொள்ள வேண்டி இருந்தது.

போரும் சிறுவர்களும்

மனிதர்களின் ஆன்மாவையும் உடல்களையும் மிக மோசமாக சிதைக்கும் ஒன்றாக போரைத் தவிர வேறொன்றும் இருக்க முடியாது என்று நினைக்கிறேன். போர் எல்லா மனிதர்களையுமே பாதிக்கிறது. அவர்களின் வாழ்வு, கனவுகள், எதிர்பார்ப்புகள், சந்தோசங்கள், உறவுகள் என அது எதனையும் விட்டு வைப்பதில்லை. சாவின் நிறத்தை தனது கொடிய கரங்களால் மனித வாழ்வின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் மிகச் சூக்குமமாக அது பூசி விடுகிறது.

இதிலுள்ள மிகப் பெரும் சோகம் என்னவென்றால், போருடன் எந்தவிதத்திலும் சம்பந்தப்பட்டுக் கொள்ளாத அப்பாவிச் சிறுவர்களும் பெண்களுமே அதிகம் பாதிக்கப்படுகின்ற நிலைமை தொடர்வதுதான்.

போரில் அதிகம் பாதிக்கப்படும் ஒரு பகுதியினராக சிறுவர்கள் உள்ளனர். தனது சிறிய ஒரு கனவின் இதம் தரும் ஒரு பகுதியை இழந்து விடுவதிலிருந்து கொல்லப்பட்டு விடுவது வரைக்கும் அவர்களின் வாழ்வை போர் சூறையாடிக் கொள்கிறது. இப்போதென்றால் சிறுவர்களின் நலன்களில் அக்கறை கொண்டு செயற்படும் பல்வேறு அமைப்புகள் உள்ளன. தேசிய மற்றும் சர்வதேச மட்டங்களில் இந்த அமைப்புகள் இயங்குகின்றன. யுனிசெஃப் போன்ற அமைப்புகளை நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். ஆனால் அப்போது எங்களை வந்து எந்த அமைப்பு களும் கவனித்ததாக எனக்கு நினைவில்லை.

சிறுவர்களாகிய நாங்கள் போரின் உளவியல் ரீதியானதும் உடலியல் ரீதியானதுமான பாதிப்புக்களை உணர்வுபூர்வமாக அனுபவிக்கத் தொடங்கி இருந்தோம். எனக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. எங்களது கிராமத்தில் எங்கள் பகுதிக்கு புதிதாக வருகை தந்திருந்த சிறிலங்கா இராணுவத்தின் ஒரு பிரிவு பற்றியதாக அது இருந்தது. 'கஜபா' எனப்படும் ஒரு படை இங்கு வந்திருப்பதாகவும் அவர்கள் மனிதர்களின் குரல்வளையைக் கடித்துக் கொல்வதாகவும் ஊரில் பேச்சுக்கள் அடிபட்டன. இராணுவத்தினரின் சீருடையும் அவர்கள் பேசும் மொழியும் வேறு ஏற்கனவே எங்களை அச்சத்தில் ஆழ்த்தியிருந்தது. 'கஜபா' எனும் சொல்லுட எங்களுக்கு அந்நியமானது. இராணுவத்தினரை நேரில் கண்டிருந்ததால் ஏற்பட்டிருந்த பீதியும் 'கஜபா' என்ற அர்த்தம் புரியாத சொல்லின் அச்சுறுத்தலும் ஊரில் அவர்கள் தொடர்பாக நிலவிக் கொண்டிருந்த வதந்திகளும் என்னைக் கடுமையாகப் பாதித்தன.

ஒரு நாள் இரவு தூங்கச் சென்றபோது எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. கஜபா இராணுவத்தினரால் நாம் மிக மோசமாகக் கொல்லப்பட்ட போகிறோம் என்ற அச்சத்தால் நான் தேம்பி அழுதேன். அப்போது எனது தாய் என்னை அரவணைத்துத் தேற்றினார். நான் மிக மிகச் சிறுவனாக இருந்தபோது அடைந்த அந்த மனத்துயரம் இப்போதும் எனக்கு நன்றாக ஞாபகம் வருகிறது. இதுதான் ஒவ்வொரு சிறுவர்களதும் நிலைமையாக இருந்தது. உம்மா எவ்வளவு தேற்றியும் நான் தூக்கத்தைத் தொலைத்து விட்டிருந்தேன். இரவு முழுதும் திடுக்குறு கனவுகள் வந்தன. இதையொத்த அனுபவங்கள் இந்நாட்களில் எங்களுக்கு அடிக்கடி ஏற்பட்டன. எவ்வளவு கோரமான அனுபவங்கள் அவை. எவ்வளவு கசப்பான நாட்கள் அவை. பட்டம் விடுவதிலிருந்து, ஆடிப்பாடி மகிழ்வதிலிருந்து, பள்ளிக்கூடம் சென்று வருவதிலிருந்தும் எங்களை மிக மோசமாகத் தடுத்த அந்த நாட்கள் மிக மிகக் கொடூரமானவை.

எங்கள் கிராமத்தில் ஒரு குளமும் தினமும் அதைச் சூழ்ந்து கொக்குகளும் இருக்கும். அதைப் பிடிப்பதற்கு தூண்டில் இரை குத்திப் போட்டுவிட்டு வருவதும் பின்னர் அகப்பட்ட கொக்குகளை பிடிக்கச் செல்வதும் எங்கள் வழக்கமாக இருந்தது. இப்படி எங்களால் அதிக கொக்குகள் பிடிக்கப்பட்டன. போர் உக்கிர மடைந்ததையடுத்து குளக்கரை கொக்குகள் எதுவுமற்று வெறுமையுற்றிருந்தது. அந்தக் கொக்குகள் குளக்கரையை விட்டும் விரட்டப்பட்டு விட்டன. கொக்குகளைப் போலவே நாங்களும் குளக்கரையை விட்டும் விரட்டப்பட்டு விட்டிருந்தோம். அந்த செளந்தர்யம் மிக்க எங்கள் இனிய நாட்கள் எங்களை விட்டும் ஈவிரக்கமற்றுப் பிரிக்கப்பட்டு விட்டன. எங்களது கிராமத்துச் சிறுவன் ஒருவன் குளத்துக்குச் சென்ற அதிகாலை வேளையொன்றில் தன் கால்களை இழந்த துயரச் சம்பவத்தின் பின் அந்தக் குளம் வரண்டது. எங்கள் சுதந்திரம் சுருண்டது. பட்டாம்பூச்சிகளும் கனவுகளும் பரபர்ப்பும் நிறைந்த எங்கள் உலகம் கிட்டத்தட்ட போரின் கரங்களால் நிர்மூலமாக்கப்பட்டது.

போரும் விளையாட்டும்

போரின் ஆரம்ப நாட்களில் என்னைப் போன்ற அநேக சிறுவர்கள் தங்களது சொந்த விளையாட்டு முறைகளிலிருந்தும் தூர வீசப்பட்டிருந்தோம். சிறுவர்கள் எப்போதும் ஏதேனுமொரு விளையாட்டுடன் இணைந்திருக்கவே விரும்புகின்றனர். அவர்களின் வாழ்வும் கனவுகளும் எதிர்பார்ப்புகளும் பெரும்பாலும் விளையாட்டுடன் இணைந்த ஒன்றாகவே அமைந்தது. சிலவேளைகளில் சிறுவர்களின் ஒரு புகலிடமாகக் கூட விளையாட்டுக்கள் அமைந்துவிடுவதை நீங்கள் உணர்ந்திருக்கிறீர்களா? போர் விளையாட்டுக்கு ஒருபோதும் எதிரானதல்ல, ஆனால் எப்படி விளையாட்டு வேண்டும் என சிறுவர்களின் விளையாட்டு முறையில் அது உறுதியான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி விடுகிறது. உண்மையில் போர் எங்களின் வாழ்க்கை முறையில் ஏற்படுத்திய அதே தாக்கத்தை விளையாட்டிலும் எவ்வளவு அற்புதமாக நிகழ்த்தியது.

மாலை நேரங்களில் கிட்டிப்புள், நொண்டிக்கோடு, சிங்காவடி (கிறிக்கெட் இரசிகர்கள் மன்னிக்க வேண்டும் - அப்போது கிறிக்கெட் இங்கு ஒரு பிரபலமான விளையாட்டாக இருக்கவில்லை), சொட்டிக்கல் போன்ற விளையாட்டுகளையே நாங்கள் விளையாடிக்கொண்டிருந்தோம். ஆனால் எங்களது பாரம்பரிய விளையாட்டுகளிலிருந்து எவ்வளவு நுணுக்கமாக, எங்களது கண்களுக்கே புலப்படாமல் எவ்வளவு லாவகமாக, நாங்கள் மாற்றப்பட்டிருந்தோம். போரின் காலத்தில் எங்களது விளையாட்டின் எல்லைகளும் சுதந்திரங்களும் சுருக்கப்பட்டுவிட்டன. வரையறுக்கப்பட்ட வெளியில் நாங்கள் விளையாட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருந்தோம். பெற்றோரின் கடுமையான கண்காணிப்புக்கள் விளையாட்டுகளின்போதும் தீவிரமாகின. விளையாட்டின் போது கண்காணிக்கப்படுதல் விளையாட்டின்போது தோல்வியடைவதை விட மோசமானது என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

எங்களது விளையாட்டுகள் அதன் பின்பு பெரும்பாலும் வன்முறைகளோடு தொடர்புபட்டதாகவே கிட்டத்தட்ட மாறத் தொடங்கி இருந்தன. பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் எங்களது விளையாட்டுக்களில் நாங்கள் துப்பாக்கி ஏந்தியவர்களாகக் காணப்பட்டோம். கிடைத்த உபகரணங்களை ஆயுதமாகப் பயன்படுத்துவது எப்படி என்ற கலையை மெல்ல மெல்ல கற்றுக் கொண்டிருந்தோம். இல்லை! போர் எங்களுக்கு கற்றுத்தந்து கொண்டிருந்தது. இப்படித்தான், போரை முன்னெடுக்க போரின்

காலத்தின் போதே ஒரு புதிய தலைமுறை தயார் செய்யப்பட்டு விடுகிறது. போர் தனக்கான தலைமுறையை அதுவாகவே உருவாக்கிக்கொள்கிறது.

நாங்கள் எங்களது விளையாட்டின்போது இரண்டு குழுக்களாக ஆகிக்கொண்டோம். பெரும்பாலும் கள்ளன் - பொலிஸ் என்பதாக அது வந்துவிட்டது. எப்படியும் இரண்டு குழுக்களும் பரஸ்பரம் மோதலில் ஈடுபட்டன. மற்றவர்களைத் துன்புறுத்துதல், மறைந்திருந்து தாக்குதல், கைது செய்தல் போன்ற பண்புகளை இந்த விளையாட்டுக்கள் கொண்டிருந்தன. அரசும் புலிகளும் ஒரு போரில் இறங்கி இருந்த அதேநேரம், சிறுவர்கள் ஏறத்தாழ ஒரு சிறிய போரை நடத்திக் கொண்டிருந்தனர். நாளை அரசின் சார்பாகவோ அல்லது கெரில்லா இயக்கமொன்றின் சார்பாகவோ களமிறங்க காத்துநிற்கும் ஒரு இளம் தலைமுறை கள்ளனாகவும் பொலிசாகவும், உண்மையைச் சொல்வதென்றால், நாளை போருக்கான ஒரு ஒத்திகையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தன.

போர் எங்களுக்கு இதுபோன்ற விளையாட்டுக்களைத்தான் கற்றுத் தந்தது. ஆனால் போர் சிலருக்கு விளையாட்டாகவே ஆகிவிடுகிறது. போரை நடத்த சில அரசுகள் எவ்வளவு ஆசைப்படுகின்றன. சில கெரில்லா இயக்கங்களும் அரசுகளும் சமாதானத்தை விட போரைத்தான் அதிகம் விரும்புகின்றன. போரில் விளையாட அவை விரும்புகின்றன. போரை ஒரு விளையாட்டாகக் கொள்ளவும் ஒரு இளம் தலைமுறை போர் சார்ந்த விளையாட்டுமுறைகளை கைக்கொள்வதையும் அவை விரும்புகின்றன. புலிகள் இயக்கத்தை இராணுவரீதியாக முற்றாகத் தோற்கடித்த பின்னர் பாதுகாப்புச் செயலர் கோத்தபாய ராஜபக்ஷ சொன்னார் "இலங்கையில் இதுவரை இருந்த அரசாங்கங்கள் புலிகளுடன் போர் புரியவில்லை. அரசியல்தான் புரிந்தார்கள். நாங்கள் தான் உண்மையில் போர் புரிந்தோம்" உண்மையில் போர் வெற்றி - தோல்வி என்ற இரு சாத்தியப்பாடுகளைக் கொண்ட இரு தரப்பு விளையாட்டாக ஆக்கப்பட்டிருந்ததை நமது அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டது இல்லையா? ஆனால் எப்போதும் போரின் வெற்றிகளுக்குப் பின்னாலும் தோல்விகளுக்குப் பின்னாலும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரங்களும் துயர் மண்டிய நினைவுகளும் ஒரு சேரக் கலந்தே கிடக்கின்றன.

இந்த நாட்களில் நாங்கள் எல்லோரது துப்பாக்கிகளையும் இரசிக்கும் அளவுக்கு போர் எங்களை ஆளாக்கி இருந்தது. இராணுவத்தினர் துப்பாக்கிகளோடு வரும் காட்சியும் அவர்களுடைய சீருடையும் சிறுவர்களைச் சுண்டி இழுக்கக் கூடியவை. துப்பாக்கிகளையும் சீருடைகளையும் காட்டியே பல சந்தர்ப்பங்களில் படைக்கு ஆட்சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. எனக்கு இன்னும் நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. நாங்கள் பள்ளிக் கூடத்தில் அகதிகளாய் தஞ்சமடைந்திருந்த காலப்பகுதியில் ஊர்காவல் படையினருக்கு பயிற்சியளித்து சீருடையணிந்து துப்பாக்கிகளுடன் ஊருக்குள் பிரதான வீதிகளில் அவர்கள் அழைத்து வரப்பட்டனர். இளைஞர்கள் மத்தியில் ஆசையைத் தூண்டும் ஒரு போரியல் நோக்கத்துக்காகவே அவர்கள் அவ்வாறு அழைத்து வரப்பட்டிருக்க வேண்டும். அந்தக் காட்சியைக் காணும் இளைஞர்கள் கவரப்பட்டு படையில் சேர்வார்கள் என்ற அரசின் தந்திரோபாய நடவடிக்கையாகவே அது அமைந்திருந்தது. அரசின் இந்தத் தந்திரோபாயம் அதற்கு

உண்மையில் வெற்றியளித்தது. அகதி முகாம்களுக்குள் முடங்கிக் கிடந்த ஏராளமான அப்பாவி இளைஞர்கள் இது போன்ற கவர்ச்சி விளம்பரங்களால் உந்தப்பட்டே போருக்குச் சென்றனர். பலிக்களத்துக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டனர்.

1989 மற்றும் 1990, இந்த ஆண்டுகள் நாங்கள் விளையாட்டுக்களை கிட்டத்தட்ட முற்றாகக் கைவிட்ட காலம். அதிகம் கலவரமும் பீதியும் இந்த மக்களை கடுமையாக ஆட்கொண்டிருந்த காலம் இது. எவரும் தமது புத்திரர்களை கடுமையாகப் பாதுகாக்க எத்தனித்த காலம். எனினும் எவர் கண்களுக்கும் அகப்படாமல் வயது வந்த இளைஞர்கள் இக்காலப்பகுதியில் காணாமல் போய்க்கொண்டிருந்தனர். அரசும் புலிகளும் இக்காலப்பகுதியில்தான் தத்தம் தரப்புக்கு ஆட்சேர்ப்புதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தனர் என்று நினைக்கிறேன். அதற்கென அவர்கள் பல்வேறு தந்திரோபாய நடவடிக்கைகளைக் கையாண்டு கொண்டிருந்தனர். புலிகள் இக்காலப்பகுதியில்தான் எங்களதும் அதை அண்டிய கிராமங்களிலிருந்தும் தங்களது

இயக்கத்துக்கான ஆட்சேர்ப்பில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தனர். பெரும்பாலும் இதுபோன்ற கெரில்லா இயக்கங்களுக்கோ அரசு படைகளுக்கோ எங்களது கிராமங்களைப்போன்ற பகுதிகளிலிருந்தே இளைஞர்கள் அதிகமாக இணைக்கப்படுகின்றனர்.

முகாம் வாழ்வும் கல்வியும்

அகதிகளின் பிள்ளைகளுக்காக, அதாவது என் போன்ற சிறார்களுக்காக எங்களின் எதிர்காலத்திற்காக அங்கு ஒரு முயற்சி முன்னெடுக்கப்பட்டது. அதாவது இடம்பெயர்ந்த வர்களின் பிள்ளைகளுக்காக வாழைச்சேனை அந்நூர் மகாவித்தியாலயத்தின் ஒரு பகுதியில் விசேட வகுப்புகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தன. நாங்கள் கற்று அதே தரங்களில் படிக்க அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தோம். ஆனால் வகுப்பறைகளில் எங்களுக்கு சில ஆசிரிய அதிகாரங்கள் உரிய இடங்களைத் தர மறுத்தன. போதியளவு தளபாட வசதிகளைக் கொண்டிராத வகுப்பறைகளில் வெறும் திண்ணைகளில் வைத்துப் போதிக்கப்பட்டோம். இதில் மிகப் பெரிய வலி என்னவென்றால் எங்கள்மீது கொஞ்சமும் அன்பு காட்டாத ஒரு ஆசிரியையின் பொறுப்பில் நாங்கள் விடப்பட்டதுதான். அந்த ஆசிரியையால் நாங்கள் மிக

மோசமாக நடத்தப்பட்டோம். கடுமையான தண்டனைகள் எங்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. அந்த ஆசிரியையின் நடவடிக்கைகளால் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்ட நானும் எனது சக அகதி மாணவனும் அதே தர மாணவர்களைக் கொண்ட வேறொரு வகுப்பில் போய் அமர்ந்தோம். ஆனால் அதில் அனுமதி மறுக்கப்பட்டு அந்த வகுப்பிலிருந்து நாங்கள் அன்றே வெளியேற்றப்பட்டு எங்களது சொந்த வகுப்புக்கே திருப்பி அனுப்பப்பட்டு விட்டோம். எனினும் அந்த ஆசிரியையின் போக்கில் எந்த மாறுதலும் இல்லை. அந்த ஆசிரியையின் கடுமையான நடவடிக்கைகள் தண்டனைகள் எங்களுக்கு எந்தவொரு செய்தியையும் சொல்லவில்லை. தண்டனைகள் மூலம் அவர் எங்களிடம் எதனை எதிர்பார்த்தார். அகதி என்ற அக உணர்வினதும், புற உணர்வினதும் தாக்கங்களுக்கு மத்தியில் அந்தக் கல்வி நிலையத்தில் எங்களால் எந்த அறிவையும் பெற்றுக்கொள்ளவும் முடியவில்லை. எனினும் அந்தப் பாடசாலையிலிருந்து நாங்கள் கட்டங் கட்டமாக வெளியேறும்வரை அந்த வகுப்புகளுக்குச் செல்லவேண்டி

இருந்தது. போரின் கோட்டோவியங்களை எங்கள் பாடக் கொப்பிகளில் வரையும் ஓர் தலைமுறை எங்களுக்குள் மெல்ல மெல்ல உருவாக்கிக்கொண்டிருந்தது. எவரது கண்களிலும் படவில்லை. எவரது செவிகளிலும் விழவில்லை. எவரது மனச் சாட்சியையும் உறுத்தவில்லை.

மஹ்மூத் தர்வீஷ் சொன்னதைப்போல, “நாங்கள் உயிரோடிருக்கிறோம். எது சரி, எது பிழை என்பது இப்போது எனக்குச் சரியாகத் தெரியவில்லை. எங்கள் கருமைய காலமும் நேரமும் நேரப் பொருத்தங்களும் ஒழுங்கற்றுச் சிதறிக் கிடக்கின்றன” ஒழுங்குகள் சிதறிய, உண்மைகள் புதையுண்ட, நம்பிக்கைகள் வரண்ட அந்த வாழ்வு, நமக்கு வாய்த்திருந்த அந்த வாழ்வு பற்றி நான் எழுதிய இந்த சொற்பமான வரிகளைத் தாண்டி இன்னும் அதன் பக்கங்கள் விரிவானவை. வலியை வேதனையை எழுதுவதும் அதை உணர்வதைப் போலவே யுள்ளது என்பதைத்தான் இந்த எழுத்து இப்போது எனக்குச் சொல்லித் தந்த உண்மை.

ஒரு சில மாதங்களின் பின் நாங்கள் பாடசாலையிலிருந்தும் வெளியேற்றப்பட்டோம். இதனால் வாழைச்சேனையில் உறவினர்களின் வீடுகளில் அல்லது அவர்களின் வளவில் குடிசைகளை அமைத்துக் கொண்டு நாங்கள் இங்கு வாழ வேண்டி இருந்தது.

எங்களது சொந்த இடமான பாலைநகர் எங்களுக்கு வசிக்க முடியாத ஒரு பாதுகாப்பற்ற கிராமமாக மாறி இருந்தது. இதனால் நாங்கள் வாழைச்சேனையில் ஆற்றங்கரையை அண்டியிருந்த பகுதியில் வாடகை இன்றி இனாமாக கிடைத்த வீடொன்றில் எங்களுக்கு வசிக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. இதில் நாங்கள் மூன்று நெருங்கிய உறவினக் குடும்பங்கள் வசித்தோம். எங்கள் அனைவருக்கும் அந்த வீடு போதுமானதாக இருந்தது.

இப்போது எனக்கு இங்கிருந்து மீண்டும் தியாவட்டவான் அறபா வித்தியாலயம் எனும் எனது ஆரம்பப் பாடசாலைக்கே போக வேண்டி இருந்தது. கடந்தகால மோசமான விளைவுகளின் காரணமாக எனது கல்வி நடவடிக்கைகள் சற்று மோசமான நிலைமையை அடைந்திருந்தது. ஆர்வத்துடன் கூடிய கற்றல், கற்பித்தல், ஓர் இலட்சியத்துடன் கல்வி கற்பதற்கான பௌதீகச் சூழல் என எதுவுமற்ற ஒரு சூழலில் நாங்கள் கல்வி நடவடிக்கையைத் தொடர வேண்டியவர்களாக இருந்தோம். வாழைச்சேனையிலிருந்து பாடசாலைக்குச் செல்ல கிட்டத்தட்ட 2-3 கிமீ தூரம். அதுவும் பாதுகாப்பற்ற ஓர் பயணத்தைச் செய்ய வேண்டி இருந்தது. போதாக்குறைக்கு இடையில் பல கெடுபிடிகளையும் சந்திக்க வேண்டியும் இருந்தது. பள்ளிக்கூடம் செல்லும்போது ஓட்டமாவடிப் பாலத்தின் இருவாயிலிலும் காணப்படும் இராணுவக் காவலரண்களில் இராணுவத்தினருக்கு மரியாதை செய்யும் நோக்கத்துடன் சைக்கிளை விட்டும் இறங்கிச் செல்ல விதிக்கப்பட்டிருந்தோம். அப்படி இறங்கிச் செல்லாதவர்கள் சைக்கிளை தோள்களில் சமந்து கொண்டு நடந்து செல்ல வேண்டி இருந்தது. நான் மிகச் சிறுவனாகவும் மாணவனாகவும் இருந்தபடியால் சில சந்தர்ப்பங்களில் இறங்காமல் போகும்போது அதிர்ஸ்டவசமாக தண்டனையிலிருந்து விலக்களிக்கப்பட்டிருந்தேன்.

பாடசாலை 7:30 முணிக்கு ஆரம்பமாகின்ற போதிலும் நான் 6:30க்கெல்லாம் சென்று விடுவது வழக்கம். ஆனால் இராணுவத்தினர் அதனை விரும்புவதில்லை. பல தடவைகள் நான் பாலத்தடி இராணுவத்தினரால் திருப்பியனுப்பப்பட்டிருக்கிறேன். இராணுவத்தினரின் ரோந்து நடவடிக்கை முடிந்ததன் பின்னரே நாங்கள் அந்தப் பக்கமாகச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தோம்.

இந்நாட்களில் எங்களது சொந்த ஊருக்குச் சென்று வருவது மிகவும் பாதுகாப்பற்றதாக இருந்தது. இடைக்காலத்தில் எவரும் எங்கள் சொந்த ஊருக்குச் சென்று வரவில்லை. இந்த வாய்ப்பான சூழலை திருடர்கள் நன்றாகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கி இருந்தனர். இந்த நாட்களில் கொள்ளையர்களின் அட்டகாசம் இங்கு அதிகரித்திருந்தது. போரினால் சிதைக்கப்படாமல் எஞ்சியிருந்த வீட்டின் கதவுகள், சாளரங்கள், நிலைகள், உள்ளூக்குள்ளிருந்த தளபாடங்கள் என திருடர்கள் எல்லாவற்றையுமே

திருடிச் சென்றிருந்தனர். எங்களது வீடும் திருடர்களால் இவ்வாறு கொள்ளையிடப்பட்டிருந்தது. குண்டு வீச்சுக்குத் தப்பியிருந்த எந்தவொரு வீடும் கொள்ளையர்களின் கைவரிசைக்குத் தப்பவில்லை.

எங்களது தந்தை எங்களது வளவில் ஒரு தென்னந் தோட்டம் செய்திருந்தார். நாங்கள் கிராமத்தை விட்டும் வெளியேறும் போது அது குலைகுலையாக காய்த்திருந்தது. திருடர்களும் யானைகளும் அந்த தோட்டத்தை அழித்தனர். ஆசைக்கு ஒரு இளநீர் வெட்டிக் குடிக்க எங்களுக்கு அமையவில்லை. இப்போதும் எனது தந்தை அதை எண்ணி பல சந்தர்ப்பங்களிலும் வருத்தப்படுபவராகவே இருக்கிறார். இதுவெல்லாம் ஈடு செய்ய முடியாத பேரிழப்பாக எங்களுக்குள்ளே. இந்த நெஞ்சின் வலிகள் எங்கள் மண்ணில் ஒவ்வொருவரும் அனுபவித்த கொடிய வேதனைகள் என்பதைத் தயவு செய்து நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். உயிர்கள், உடைமைகள், உறவுகள் என நாங்கள் நிறையவே இழந்துவிட்டோம்.

இன்னும், நாங்கள் குடியிருந்த கிராமத்தின் வரைபடத்தையே போர் முற்றாக மாற்றிவிட்டிருந்தது. எங்கள் கிராமத்தின், அதன் அழகின், அதன் மரங்களின், அதன் குளங்களின், அதனது மனிதர்களின், அவர்களது கனவின் அவர்களது எதிர்பார்ப்புகளின் எல்லாவற்றினதும் வரைபடங்களை போர் எவ்வளவு கொடுமமாக மாற்றிவிட்டிருக்கிறது.

இன அடையாளம்

ஈழப்போர் இனப்போராக உருவெடுத்ததையடுத்து இன அடையாளம் என்பது ஒரு முக்கிய விடயமாக வந்துவிட்டது. போரின் தொடக்க ஆண்டுகளில் எங்களது கிராமத்தில் சிங்கள - தமிழ் - முஸ்லிம் இன அடையாளங்கள் குறித்த பிரச்சனை பூர்வமான ஈடுபாடு அப்போது பெரிதளவுக்கு எழுந்திருக்க வில்லை. எனினும் போர் இங்கு தீவிரமான பின்னர் ஒருவரது வெளிப்படையான அடையாளங்கள் பரஸ்பரம் சந்தேகத்திற்குள்ளாகின.

இங்கு - எனது கிராமத்தில் பெரும்பாலும் தனியான அடையாளங்களைக் கொண்டிராத, தமிழ்ச் சமூகக் கலப்புடன் கூடிய ஒரு சிறிய சிங்களச் சமூகப்பிரிவினர் உருவாக்கம் பெறுவதற்கான வாய்ப்பான களங்கள் எங்களது ஊருடன் ஒட்டியிருந்த தாண்டியடி, மயிலங்கரச்சை போன்ற கிராமங்களில் தென்பட்டன. எனினும் அங்கு ஒரு சிங்களப் பள்ளிக்கூடம், அரசமரமும் அதன் கீழான ஒரு சிறிய பௌத்த விகாரையும் மற்றும் சிங்களப் பெயர்களைக் கொண்ட, ஆனால் முற்றிலும் தமிழில் பேசுகின்ற, தமிழ் பெண்களைத் திருமணம் முடித்த, தங்களது சமூக அடையாளமாக வெளிப்படையாக தமிழ் இன அடையாளத்தை வெளிக்காட்டிக்கொண்ட சில நபர்களுமே காணப்பட்டனர். எனினும் இவர்களது பிள்ளைகள் பெரும்பாலும் தங்கள் தாய் வழி அடையாளத்தையே விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டனர். இங்கு சிங்களவர்களாக இருந்த அவர்களின் தந்தைமார்களும் தங்களை சிங்கள அடையாளத்துடன் நேரடியாக இணைத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. உண்மையில் புலிகள் குறித்து அவர்களுக்கிருந்த அச்சமே அதன் காரணமாகும். இதனால் அவர்கள் தமது சொந்த அடையாளங்களைத் துறக்கவேண்டி வந்துவிட்டது.

இத்தகைய உணர்வுக்கு சராசரி மனிதர்கள் தொடங்கி உலகின் மிகப்பெரும் ஆளுமைகள் கூட உள்ளாகி

இருக்கின்றனர். போரினுள் வாழவேண்டி ஏற்பட்ட அநேக மாணோருக்கு இந்த அடையாளச் சிக்கல் எப்படியேனும் ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

எட்வேர்ட் செய்த சொல்வதைப் பாருங்கள்.

“பல்வேறு கலாச்சாரங்களுக்கிடையில் சிக்கிக் கொண்டிருப்பதான உணர்வு எனக்குள் ஆழமாகப் பதிந்துள்ளது. என் வாழ்வின் உள்ளே அறுபடாது ஓடும் கெட்டியான இழையாக இந்த உணர்வுதான் உள்ளது என நான் சொல்வேன். உண்மையில் எப்போதுமே நான் விசயங்களின் உள்ளும் புறமுமாக இருக்கிறேன். ஒரேவிதமாக நீண்ட காலம் இருப்பதில்லை.”

எட்வேர்ட் செய்த பல்வேறு கலாச்சாரங்களில் வாழும் உணர்வுடன் இருப்பதனால் சிலவேளை அவருக்குள் சொந்த அடையாள இழப்புகள் குறித்த ஏக்கங்கள் இல்லாமல் இருக்கலாம். எனினும் நிலைமை இங்கு அதைவிட மோசமானது.

போர்க்காலத்தில் நாங்கள் யாராக இருந்தோம்?

போரில் சிக்கிக்கொண்ட மக்களாகிய எங்களின் அடையாளம் என்ன?

இது பற்றி நான் எப்போதும் யோசித்ததில்லை.

போர் எப்போதும் மக்களுக்கு பிரத்தியேகமாக ஏதேனும் அடையாளங்களை வழங்குகிறதா?

ஆனால் மக்கள் தமது அடையாளங்களை பாதுகாப்பதற்காக அதனை உறுதியாக நிறுவுவதற்காக போர் புரியவும் தயாராகவுள்ளனர்.

போர் ஒருபோதும் மக்களை அவர்களுக்குரிய இடங்களில் வைத்துப்பார்ப்பதில்லை. போர் தனது முழுப்பலத்தையும் பிரயோகித்து ஒரு தலைப்பட்சமாக மக்களுக்கென ஒரு அடையாளத்தை/இடத்தை வழங்கிவிடுகிறது.

மனித அடையாளமென்பது ஒருவகையான புனைவைப்போல கட்டமைக்கப்படுகிறது என்று பின்நவீனத்துவவாதிகள் வாதிக்கின்றனர்.

நீங்கள் எவ்வளவு தூரம் இந்தக் கருத்துடன் ஒத்துப் போகிறீர்கள்? ஒரு புனைவுபோல மனித அடையாளம் கட்டமைக்கப்படுமானால் ஒரு அடையாளத்தை நிறுவுவதற்காக பல்லாயிரக் கணக்கான மனித உயிர்களைப் பலிகொண்ட ஒரு மாபெரும் போர் இங்கு எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று?!

என்னைப் பொறுத்தவரை இன அடையாளம் என்பது பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் உறுதியானதாகவும், கெட்டியானதாகவும் மக்களில் ஒரு பிரிவினரால் பற்றிக் கொள்ளப்படுகிறது அல்லது கட்டமைக்கப்பட்ட ஒரு அடையாளத்துக்காக அவர்கள் உணர்ச்சியூட்டப்பட்டு உந்தப்பட்டு போருக்குள் தள்ளப்படுகின்றனர். இந்த இரண்டில் ஏதேனுமொன்றுதான் உண்மையாக இருக்கவேண்டும்.

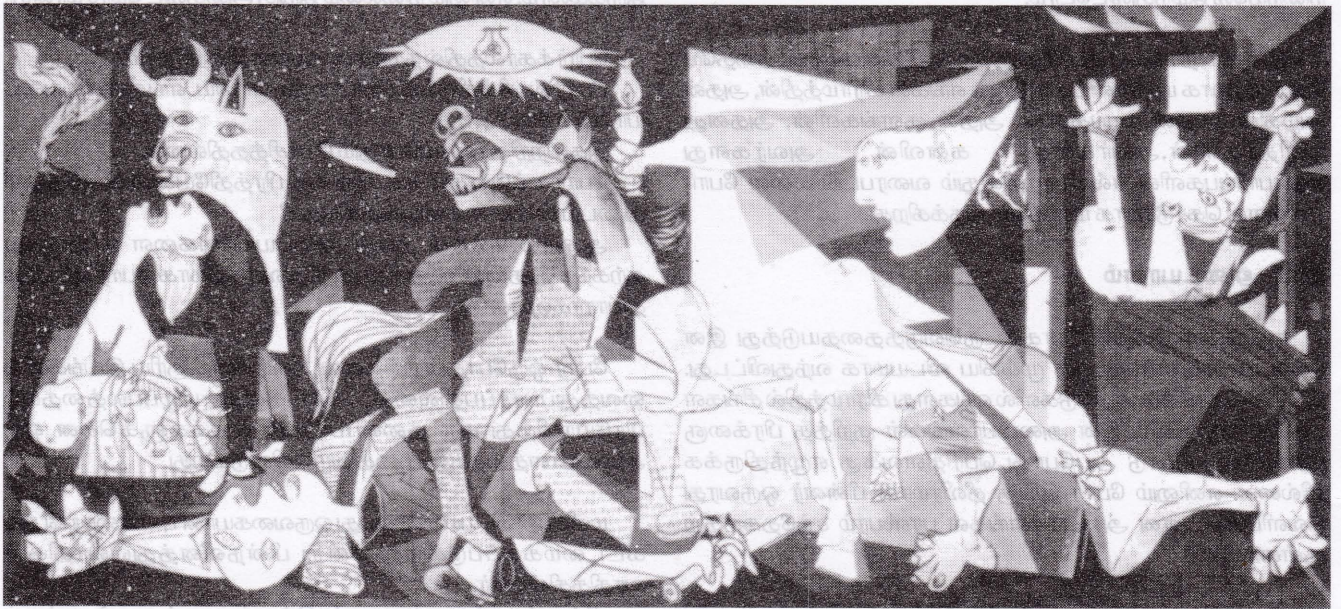
இந்த இரண்டாவது கருத்தில் பின்-நவீனத்துவவாதிகள் ஓரளவு திருப்தியடைவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். பின்-நவீனத்துவவாதிகள் இன அடையாளம் குறித்து முன் வைக்கும் கருத்துகள் இந்த இடத்தில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாக மாறி இருப்பதை நீங்கள் புரிந்துகொள்ளத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

நீங்கள் எப்போதாவது சல்மான் ருஷ்டியின் ‘மிட்நைட் சில்பரன்’ என்ற நாவலை வாசித்தவராக இருந்தால் உங்க

எங்கு சலீம் சினாயைத் தெரிந்திருக்கும். சலீம் சினாய் இந்தியா-பாகிஸ்தான் பிரிவினையின்போது எதிர்கொள்ளும் தேசம் குறித்த அடையாளச் சிக்கலுக்குள்ளான சிறுவன். இங்கு ஈழப்போரில் நீங்கள் குறைந்தபட்சம் எத்தனை சலீம் சினாய்களை அடையாளம் கண்டிருப்பீர்கள். போர்க்காலத்தில்தான் ஒருவர் தனது இன அடையாளத்தை தீவிரமாக உணர்கிறார் என்று நினைக்கிறேன். இனப்போர் நடைபெற்ற பெரும்பாலான சமூகங்களில் நீங்கள் இந்நிலைமையைக் கண்டுகொள்ள முடியும். போராட்டத்தை முன்னெடுக்கும் இனத் தலைமைகள் பிற இனங்களை எப்போதும் இழிவுபடுத்தியும் அவர்களை எதிரியாக நிறுத்து வதையுமே வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. இதனால் போர் நடைபெறும் தேசங்களில் இன அடையாளம் என்பது ஒவ்வொரு மக்கள் பிரிவினராலும் மிகக்கெட்டியாகப் பற்றிக்கொள்ளப்படுகிறது. சில வேளைகளில் அதிகாரத்தை அடைய விரும்புபவர்கள் அதனை ஒரு சிறந்த ஆயுதமாகவும், பாதிக்கப்படும்

களில்தான். வரலாற்றில், போர் மனிதர்களுக்கு ஒரே வகையான அனுபவங்களை எப்போதும் தந்து கொண்டிருப்பதில்லை. காலவோட்டத்தில் அது மனிதர்களின் முகங்களில், முதுகுகளில், கனவுகளில், வார்த்தைகளில் விதவிதமான பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தி விடுகிறது. ஆனால் மனிதர்கள் எப்போதும் ஒரேவிதமான வலியையே உணர்கின்றனர்.

இலங்கையின் இனப்போர் 90களில் மேலும் ஒரு பரிமாணத்தை அடைந்ததாக நினைக்கிறேன். எதையும் நிதானமாகப் பகுத்தாராய்ந்து புரிந்துகொள்ளும் பக்குவத்திற்கு நான் வந்திராதபோதும் இதனை நான் தெளிவாகவே உணர்கிறேன். உண்மையைச் சொல்வதென்றால், அப்போது எனது வாழ்வு, அலைச்சலும் ஆதரவுமற்ற அநேக சிறுவர்களுள் ஒருவனாக ஒட்டாண்டியாகக் கழிந்து கொண்டிருந்தது.

மக்கள் அதனை ஒரு சிறந்த அரணாகவும் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். ஈழப்போரில் இந்த இருவகையான அனுபவங்களுக்கும் எங்களுக்கு கண்டுகொள்ள முடிந்தது.

தமிழ்-முஸ்லிம் என்ற இன அடையாள வேறுபாடுகள் குறித்த விவாதங்கள், மோதல்கள் அரசியல் களத்தில் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்திருந்த போதிலும் போர் தொடங்கிய பின்தான் அதன் அனுபவங்கள் மிகமோசமானவையாக அறுவடை செய்யப்பட்டன. எங்களது அடையாளம் எப்போதும் முஸ்லிம் என்பதாகவே இருந்து வந்தது. நாங்கள் அந்த அடையாளத்தை இறுகப்பற்றிக் கொள்ளும்படி எங்களைத் தூண்டிய சம்பவங்கள் போர்க்காலத்திலும் அதிகம் இடம் பெற்றன. உண்மையைச் சொல்வதென்றால் 1990இல் முஸ்லிம்கள் ஒரு தனியான தேசமாக தங்களை உணருமளவுக்கு அவர்கள் மீதான தாக்குதல்கள் மோசமடைந்திருந்தன.

1990

தொண்ணூறுகள் எங்களால் மறக்க முடியாத ஆண்டாக இருந்தது. முன்னைய ஆண்டுகளைவிட மேலும் மோசமான அனுபவங்களை நாங்கள் பெற்றுக் கொண்டது இவ்வாண்டு

90களில் எங்கள் மீதான கொலை அதிகரித்திருந்தது. மக்கள் மீதான கொலை அதிகரித்திருந்தது. எமக்கெதிராக இப்போது பல துப்பாக்கிகள் நீட்டப்பட்டிருந்ததை நாங்கள் வேதனையுடன் எதிர்கொள்ள வேண்டி இருந்தது. இந்த நாட்களில் விடுதலை அமைப்பினதும் அரசினதும் துப்பாக்கிகள் எங்களைக் குறி வைத்திருந்தன. அவர்களது துப்பாக்கிகளின் கொடூரப்பசிக்கு நாங்கள் இரையாக்கப்பட்டிருந்தோம். 90களில் தமிழ் விடுதலை அமைப்பு முஸ்லிம்களை தமது எதிரியாகக் கருத ஆரம்பித்திருந்தது. இதனால் நாங்கள் பல இழப்புகளைச் சந்திக்க வேண்டி இருந்தது. அதுவரைக்கும் தங்களை இரு வேறுபட்ட தேசங்களாக தீவிரமாகக் கருதிக் கொள்ளாத தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் தங்களைத் தனித்தனித் தேசங்களாக தீவிரமாக உணரத் தலைப்பட்டனர். விடுதலை அமைப்பினால் நிகழ்த்தப்பட்ட அளவுக்கிடமான கொடூரமான (பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் இரத்தத்தை உறைய வைக்கும் மிஷெச்சத்தனமான படுகொலைகள்) வன்முறைகளால் பெரும்பாலும் எங்களால் 'தேங்காய்ப்பூவும் பிட்டுமே போல' என வர்ணிக்கப்பட்டு வந்த இரு தேசங்களினதும் உறவு எங்கள் கண்முன்னாலேயே இரு துருவங்களாகியதற்கு நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் சாட்சிகளாக இருந்து கொண்டிருந்தோம். அந்நாட்களில்

வன்முறைகளுக்கப்பால் நாங்கள் சகிக்க வேண்டியிருந்த மிகப்பெரும் வலியாக இது இருந்தது.

இவ்வாண்டுகளில்தான் நாங்கள் தமிழ் மக்களின் பயங்கர எதிரிகளாக கட்டமைக்கப்பட்டோம். காட்டிக் கொடுப்பவர்களாகவும் தொப்பி பிரட்டிகளாகவும் எங்களைச் சித்திரிக்கும் ஒரு செயற்கைத்தனமான போலி வரலாற்றை கெரில்லாக் கரங்கள் அப்பாவித் தமிழ் மக்களின் ஒரு புதிய தழைமுறையினரிடம் கையளித்துக் கொண்டிருந்தது. அதிலிருந்து உருவான ஒரு புதிய தலைமுறையினருக்கு சிங்கள தேசத்துக்கு நிகரான அல்லது அதனை விடவும் சற்றுக் காரமான எதிரியாக நாங்கள் காட்டப்பட்டோம். அவர்களின் சொற்களில், நடவடிக்கைகளில், வெளியீடுகளில் எல்லாவற்றிலும் எங்களுக்கென அசிங்கமான முகம் வழங்கப்பட்டிருந்தது. எனினும் இயக்கத்தினது வளர்ச்சிக்கு எங்களது பொருளாதாரமும் வியர்வையும் கப்பம் என்ற பெயரில் சுரண்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததை நீங்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

அந்தப் புதிய தலைமுறையின் குழந்தைகளை இப்போது அவர்களின் தாய்மார் உணவூட்டும்போது 'சாப்பிடாட்டி சோனி காக்காகிட்ட படிச்சிக் குடுத்துடுவன்' என்ற உணர்வுடன் சேர்த்தே உணவுட்டினர். அந்தப் பகைக்கு நாங்கள் பெரிய விலை கொடுக்க வேண்டி இருந்தது.

விடுதலை இயக்கத்துக்கு எங்களை எதிரிகளாகக் காட்ட வேண்டிய தேவை இருந்தது. சிங்கள அரசின் அடக்கு முறைக் கெதிராகப் புறப்பட்ட இயக்கம் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் தமது செல்வாக்கை மேலும் உறுதிப்படுத்துவதற்கு தூரத்திலுள்ள சிங்களவர்களைக் காட்டிலும் தமக்கு அருகிலும் எதிரிகளை உருவாக்க வேண்டி இருந்தது. இதற்கு நாங்கள் பலிக்கடா வாக்கப்பட்டோம். இந்த குறுகிய நோக்கத்துக்காக இரு அப்பாவித் தேசங்களும் பின்னாட்களில் மிகப் பெரிய விலை கொடுக்க வேண்டி இருந்தது.

இந்த நிலைமையைடுத்து ஒரு அபாயகரமான குழல் எங்கள் கண் முன்னாடியே உருவாகிக் கொண்டு வந்தது. விடுதலை அமைப்பினால் இந்நாட்களில் எங்களில் அநேகர் கொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருந்தோம். இப்படுகொலைகள் மொத்தமாகவும் உதிரிகளாகவும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. (நீங்கள் அதை நேரில் பார்த்திருந்தால் உங்கள் இரத்தத்தை உறைய வைக்கும் மிக மோசமான தாக்குதல்கள் அவை). உதிரிகளாகக் கொல்லப்பட்டவர்களில் அநேகமாக கூலித் தொழிலாளர்களே இருந்தனர்.

இந்த மோசமான தாக்குதல்களை நான் நேரடியாகக் கண்ணுற்றேன். எனக்கு இன்னும் நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. அது 1991ம் ஆண்டு. நாங்கள் வாழைச்சேனையில் ஆற்றங்கரையை அண்டியிருந்த வாடகை வீடொன்றில் குடிபுகுந்திருந்தோம். எங்களைப்போல் இடம்பெயர்ந்து வந்தவர்களில் பலர் இப்பகுதியில் குடியிருந்தனர். இவர்கள் தமது வழக்கமான விறகு எடுத்தல், சேனை செய்தல், செங்கல்வாடி, மீன்பிடித்தல் போன்ற தொழில்களை மேற்கொள்ள முடியாது முடக்கப்பட்டிருந்தனர். அகதிகளின் முதல் எதிரி பஞ்சம்தான். இப்போதென்றால் அகதிகளுக்கு உலர் உணவு, வேறு கவனிப்புகள் எனக் கிடைக்கின்றன. ஆனால் அப்போது நிலைமை மிக மோசமாக இருந்தது. எப்படியான நிலைமையிலும் அவர்களே உணவுக்காக வெளியில் சென்று உழைக்க வேண்டி இருந்தது. அப்படி தமது குழந்தைகளுக்காக, மனைவிமாருக்காக, பெற்றோருக்காக, உடல்

பிறப்புக்களுக்காக உழைக்கச் சென்ற எங்களில் அநேக மானவர்கள் மாலை நேரத்தில் உயிருடனோ அன்றில் பிணமாகவோ வீடு திரும்பாத நாட்கள் உருவாகின. சிலவேளைகளில், அதிஸ்ட வசமாக சிலரது ஜனாஸாக்கள் வந்தன. இந்தக் கொலைகளுக்கு எங்களால் நன்கு அறியப்பட்ட ஆனால் 'இனந் தெரியாத நபர்கள்' என்ற ஒரு பிரிவினர் காரணமாக இருந்ததாக எமக்குக் கூறப்பட்டது.

இவ்வாறு மீன் பிடிக்கச் சென்ற அநேகம் பேரில் எனது உறவினர் இருவர் விடுதலை அமைப்பினால் கடத்தப்பட்டு படுகொலை செய்யப்பட்டனர். அவர்களது மனைவியர் விதவை களாக்கப்பட்டனர். குழந்தைகள் அநாதைகளாக்கப்பட்டனர். ஏற்கனவே அகதி என்ற அடையாள அவஸ்தைக்குள் இப்போது அவர்கள் அநாதைகள், விதவைகள் என்ற அடையாளங்களையும் சமக்கவேண்டி இருந்தது. போரினால் உண்மையில் பெண்களும் குழந்தைகளும் அதிகமும் பாதிக்கப்படுகின்றனர். உண்மையில் யுத்தம் என்பது முட்டாள்தனமானது. குழந்தைகளும் தாய்மார்களும் கூட அதில் கொல்லப்பட்டு விடுகின்றனர்.

இவ்வாறு தொழிலுக்குச் செல்லும் அப்பாவி ஆண்கள் மீதான தாக்குதலில் அநேகம் பேர் உயிரிழந்தும் காணாமல் போய்க் கொண்டிருந்தனர். இப்படி விதவையான அநேக பெண்களில் எனது பெரியம்மாவும் இருந்தார். எனக்கு மட்டுமல்ல, எனது வயதையொத்த அநேக சிறுவர்களுக்கு எனது பெரியம்மாவைப் போன்ற பெரியம்மாக்கள் இருந்தனர். இது போன்ற, நீங்கள் மிகவும் மனம் வருந்தும்படியான செய்தியைத்தான் நான் எனது 'பெரியம்மாவுக்கு' என்ற கவிதையில் பதிவு செய்தேன்.

பெரியம்மா,
உன்னரும் கணவனை
துப்பாக்கி அரக்கர்கள்
வனத்தில் வைத்தொருநாள்
உறிஞ்சிக் குடித்திருந்தனர்
வெறுங்கோதாய்க்கிடைத்த
உன்னரும் கணவனின் மரணம்
உன்னை எத்துணை துயரங்களில் தள்ளிற்று.

எத்தனை இரவுகளில்
நீ தனித்தமுதாய்
எத்தனை பகல்களை உன்னால்
உறங்கித் தொலைக்க முடிந்தது?
இதம் தரும் ஒரு கனவின்
நுனியோரங்களையாவது உன்னால்
இரசிக்க முடிந்ததா?

பெரியம்மா,
நீயுன் கணவன் பற்றிய கவலையில்
தோய்ந்து கிடக்கக் காண்கிறேன்
அழுகையின் அரவணைப்பில்
உன் சொந்தச் சமைகளை
நீ தனியாளாய்ச் சமக்கக் காண்கிறேன்.
பெரியம்மா,
விடுதலையில்லையுனக்கு-
தெரியுமா உனக்கு-
என் நண்பர்களுக்கும்
உன்னைப் போல் பெரியம்மாக்கள் இருக்கிறார்களாம்!
இக்கவிதையை நான் 2002இல் தான் எழுதினேன். கணவனை இழந்த எங்கள் பெரியம்மாக்களுக்காக என்னால் இந்தப் பதிவை மட்டுமே அப்போது செய்ய முடியுமாக இருந்தது.

1991ம் ஆண்டின் ஓர் அதிகாலைப் பொழுதில் மீன் பிடிக்கச் சென்றவர்களிடையே அந்த 'இனத்தெரியாத நபர்கள்' நடாத்திய துப்பாக்கிச் சூட்டில் காயமடைந்த ஒருவரை இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட தூக்கிக் கொண்டு ஓடிய காட்சி எனக்குள் இன்னும் குருதி படிந்தபடியே இருக்கிறது.

இக்காலப்பகுதியில்தான் காத்தான்குடி, ஏறாவூர், வாழைச் சேனை, ஓட்டமாவடி, அழிஞ்சிப்பொத்தான போன்ற எங்களது ஊர்களில் விடுதலை அமைப்புகளின் காட்டுமிராண்டித்தனமான தாக்குதலுக்கு நாங்கள் முகங்கொடுக்க வேண்டி இருந்தது. இந்த ஊர்களில் மொத்தமாகவும் உதிரிகளாகவும் மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதல்களில் குழந்தைகள், சிறுவர்கள், முதியவர்கள் பெண்கள் உட்பட குறைந்த பட்சம் 600க்கும் மேற்பட்டவர்கள் கொல்லப்பட்டிருந்தனர். இதனை உலகம் ஒரு இனச்சத்திகரிப்பு நடவடிக்கை என்றே ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. இது போன்ற ஒருக்கு முறைகளைத்தான் கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களில் முஸ்லிம் தேச படைப்பாளிகள் தமது படைப்புகளில் பதிவு செய்து வருகின்றனர்.

எனது 'விலங்கிடப்பட்டிருந்த நாட்கள்' எனும் கவிதையில் நான் எழுதினேன்.

சாவின் நிறத்தைப் பூசியபடி
இரவுகள் வந்தன
நிலவே நீ என்னைக் கைவிட்டாய்
நட்சத்திரங்களே நீங்கள் என்னைக்
கைவிட்டீர்கள்
சாவின் நிறத்தைப் பூசிய
இரவுகளிடமிருந்து
கடவுளும் என்னைக் கைவிட்டான்
சாவின் பாடலை எந்தப் புறவை இசைத்தது
இருள்வழி ஊர்ந்து வந்து
என் இருப்பைச் சிதைத்த மனிதர்கள்-
சாவின் பாடலை பாடிக்கொண்டே
மறைந்தனர்.
என் குடியிருப்புக்களில்
வணக்க ஸ்தலங்களில்
சாவின் பாடலை இசைத்த புறவை எது?
அன்பு,
கற்பிதங்கள் வேண்டாம்
கனவுகள் வேண்டாம்
வியாக்கியானங்கள் வேண்டாம்
வாழ்வின் உயிர்ப்புள்ள ஒரு பொழுதின்
நீ கூறு,
இன்றைய இரவின் விடியலுக்கு முன்னால்
நாம் உயிர் பிழைத்தல் சாத்தியமா?

இக்கவிதையை 2001ம் ஆண்டு நான் எழுதினேன். இந்தக் கவிதையில் எனது குரல் கம்மியிருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப் பட்டேன். இக்கவிதையில் எங்கள் வாழ்வு முற்றுகையிடப்பட்ட ஒரு தற்காலிகக் கனவாகவுள்ளது என்பதை உங்களுக்குச் சொல்ல விரும்பினேன். உயிர் வாழ்தல் என்பது எங்களுக்கு எந்தளவு சாத்தியமாகவுள்ளது என்பதை நீங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற பிரயாசையின் உந்துதலால் நான் அதை எழுதினேன்.

இந்த மரணங்கள் ஒரு நாளில் நடந்தவை மட்டுமே. ஆனால் இந்தப் போரில் இடம்பெற்ற ஒட்டுமொத்த இழப்புகளை நீங்கள் சற்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

இங்கு 'பயங்கரவாதம்' எனும் நூலின் ஆசிரியர் சார்ல்ஸ் ரவுன்ஷென்ட் இந்த இனச்சத்திகரிப்புப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, "விடுதலைப்பலிகள் போன்ற அமைப்புகள் அழிப்பில் வானளாவச் சென்றுவிட்டனர்- குறைந்தது ஒரு இலட்சம் பேராவது இதவரை அவர்களால் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம்" என்று எழுதுகிறார்.

அரசாங்கமும் இது போன்ற அழிப்பு நடவடிக்கைகளைத் தாராளமாக மேற்கொண்டுப்பதையும் நீங்கள் தயவுசெய்து கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும். எல்லாவற்றையும் கவனத்தி லெடுத்தால், இங்கே இலட்சத்தைத் தாண்டிய மரணங்களைத் தான் நாங்கள் பார்க்கலாம்.

நடந்துகொண்டிருந்த போர் குறித்து நாங்கள் பெரிய தெளிவுடன் இருக்கவில்லை. போர் குறித்து தேசிய சர்வதேச மட்டங்களில் நடந்து கொண்டிருந்த வாதப் பிரதிவாதங்கள் கருத்துருவங்கள் பற்றியெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வில்லை. அது பற்றி யோசிக்கும் வயதையோ, புரிந்து கொள்ளும் வயதையோ நான் அடைந்திருக்கவில்லை. புலிகளை சிலர் 'பயங்கரவாதிகள்' என்றும் சிலர் 'போராளிகள்' என்றும் மாறிமாறிக் குறிப்பிட்டதாக எனக்கு ஞாபகம்.

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டதைப் போன்று, சார்ல்ஸ் ரவுன்ஷென்ட் தனது 'பயங்கரவாதம்' என்று நூலில் கேட்பது போன்று, "ஒருவரின் பயங்கரவாதி இன்னொருவரின் சுதந்திரப் போரா ணியா?" இந்தக் கேள்வியின் படி புலிகளை எப்படி நோக்குவது என்ற சந்தேகம் நமக்குள் வரலாம். இதற்கு விடை தேடுவதற்காக பயங்கரவாதம் குறித்த சர்வதேச வரைவிலக்கணங்களை நான் படிக்கவேண்டி இருந்தது.

"அரசியல், மத அல்லது கருத்தியல்சார் செயல்முறை ஒன்றை முன்வைக்கும் நோக்கத்துடன், எந்த ஒரு தனிமனிதன் அல்லது சொத்திற்கும் எதிராகப் புரியப்படும் வன்முறை பயங்கரவாதம்" என அது குறித்த சர்வதேச வரைவிலக்கணம் கூறுகிறது என, பின்னாட்களில் எங்களால் அறிந்துகொள்ள முடியுமாக இருந் தது. விடுதலை அமைப்பின் செயல்கள் இந்த வரையறைக்குள் மிகத் தெளிவாகவே உள்ளடங்குகின்ற போதிலும் அவர்கள் ஒரு தேசிய இனக்குழுமத்தால் தமது விடுதலைப் போராளிகளாகவே மதிக்கப்பட்டனர்.

"எங்களது விடயத்தில் ஏன் அவர்கள் அவ்வாறு நடந்து கொண்டார்கள்?" என்ற கேள்வியை நான் எப்போதும் எனக்குள் எழுப்பிக் கொள்வதுண்டு. அதற்கான தர்க்கரீதியான எந்த நியாயங்களும் அரசியல் களத்தில் காணப்படவில்லை. எனினும் பின்னாளில் எனது வாசிப்பனுபவத்தினூடாக கண்டடைந்த ஒரு சில விடயங்களுக்குள் நான் அந்தப் படுகொலைகளின் பின் னுள்ள அரசியலாக 'பயமுட்டலை' தெரிவு செய்யத் தலைப் பட்டேன்.

அரசியலறிஞர் சனில் கில்லானி "பயமுறுத்தல் என்பது ஓர் அரசியல் தந்திரம்தான் - இலக்கற்ற வன்முறையின் வெளிப்பாடு" என்கிறார். இந்தப் பயமுறுத்தலை செய்வதற்காகத்தான் இத்தகைய மாபெரும் வன்முறைகளை இவர்கள் அப்பாவிச் சனங்கள் மீது கட்டவிழ்த்துவிட்டனரா? என்னைப் பொறுத்த வரை பயங்கரவாதமும் விடுதலைப்போராட்டமும் ஒன்றல்ல என்பதை இப்போது உறுதியாக நம்புகிறேன். இந்த முற்றிலும் வேறுபட்ட இரு அம்சங்களினதும் பிரதான உபாயமாக வன்முறை இருக்கிறது என்றவகையில் இவ்விரண்டுக்கும் தொடர்பிருப்பதை நீங்கள் காணலாம்.

‘பயங்கரவாதம்’ எனும் நூலில் அதன் ஆசிரியர் சார்லஸ் ரவுன் ஷென்ட் சொல்வது மாதிரி, “போரும் பயமுறுத்தலும் மிக நெருக்கமான தொடர்புடையவை. பெரும்பாலான மக்களிடம் மிகத் தீவிரமான பயத்தை உருவாக்காத ஒரு போரை கற்பனை செய்யவே இயலாது”. இந்த மாதிரிப் பயமுட்டல்கள் ஏராளம் மக்களைப் பலிகொண்டன. அவர்களின் உடைமைகளைக் கூட அவை காவுகொள்ளத் தவறவில்லை.

“நான் கேள்விப்பட்டிருந்த அட்டூழியங்கள் எங்கோ ஒன்றாக நடந்த தனித்த சம்பவங்களல்ல, நமது படைகளின் தொடர்ச்சியானதொரு நடத்தைப்பானியை அவை பிரதிபலித்தன. சிறுசிறு படைப்பிரிவுகளின் தலைவர்கள் தாங்கள் செய்த கொலைகள், அங்கச் சிதைப்புக்கள் பற்றியெல்லாம் வெளிப்படையாகவே பெருமையடித்துக் கொண்டார்கள். போரில் வெற்றிபெற இது ஒன்றுதான் வழி என்று என்னிடம் கூறினார்கள், பொது மக்களின் விசுவாசத்தைப் பெறச் சிறந்த வழி அவர்களுக்குத் திகிலூட்டி நம்மைப் பார்த்து அவர்களை அச்சங் கொள்ள வைப்பதுதான்.” (எட்கன் சமரோ, சர்வதேச நீதிமன்றத்திற்களித்த ஆவணம் 1985).

எனினும் இவை வெறும் பயமுறுத்தல்கள் என்பதை நான் மட்டுமல்ல, உண்மையை உண்மையாக ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒவ்வொரு வரும் மறுக்கின்றனர். இதனை நன்கு திட்டமிடப்பட்ட இனச்சுத்திகாரிப்பின் ஒரு பகுதியாகவே நோக்குகின்றனர். இத்தகைய பயமுறுத்தலுக்கும் வன்முறைக்கும் பலியான ஒரு மக்கள் திரளின் துயரத்தை கதியற்ற எனது மக்களின் கதையை எல்லாவற்றையும் எல்லாவற்றையுமே நான் ஞாபகங் கொள்வேன்.

1994ம் ஆண்டு சந்திரிகா ஜனாதிபதியானதையடுத்து நிலைமைகள் மேலும் மோசமடைந்தன. ஆட்சியாளர்கள் மக்களை மிகத் திட்டமிட்டு முட்டாளாக்குகின்றனர். 1994இல் சந்திரிகா தேர்தலின்போது நாட்டில் அமைதியைக் கொண்டு வருவதற்காகவே தான் போட்டியிடுவதாக அறிவித்தார். 1977இலிருந்து நாட்டை ஆட்சி செய்து வந்த ஐ. தே. கட்சியினால் நாட்டில் அமைதியை ஏற்படுத்த முடியவில்லை. அவருக்கு வாக்களிப்பதன் மூலம் ஓர் அமைதியான வாழ்க்கையை அனுபவிக்க முடியும் என்ற வெறும் மாயையை மக்கள் மத்தியில் உருவாக்கி, மக்கள் அதனை நம்பச் செய்யப்பட்டனர். உண்மையில் மக்கள் இந்தப் பசப்பு வார்த்தைகளால் ஏமாற்றப்பட்டனர். அவர் வெற்றி பெற்றார். ஆனால் நடந்தது என்ன? மக்களுக்கு அழிவுகளும் ஏமாற்றமும் தான் மிஞ்சின. அவர் மீண்டும் போரை அறிவித்தார். அவரது காலத்தில் எடிபல், ரிவிசெசு, அக்னி கந்த போன்ற இராணுவ நடவடிக்கைகள் பலிகளுக்கெதிராக மேற்கொள்ளப்பட்டது. இந்த இராணுவ நடவடிக்கைகளில் எல்லாம் அரசாங்கம் மிக மோசமான தோல்விகளைத் தழுவிக்கொண்டது.

எனினும் 1996-97 காலப்பகுதியில் எங்களது சொந்த ஊரான பாலைநகரில் நாங்கள் மீள்குடியேற்றம் செய்யப்பட்டோம். போரினால் சிதைந்த எமது கிராமத்தில் எங்கள் வாழிடங்கள்

வாழ்வதற்கு பொருத்தமற்ற இடமாக மாற்றப்பட்டிருந்தன. இப்போது எங்களுக்கு அரசாங்கத்தினால் எங்களது வாழிடங்களைப் புனரமைப்பதற்கென 25000 ரூபாய்கள் மானியமாக வழங்கப்பட்டன. அதைக்கொண்டு எங்கள் வாழிடங்களை ஓரளவு புனரமைத்துக் கொண்டோம். ஆனால் இம்முறை நாங்கள் மிகச் சொற்பமானவர்களாக இருந்தோம். எங்களது கிராமத்தில் எல்லாம் 350 குடும்பங்கள் இருந்தன. அகதிகளாக வெளியேறிச் சென்றதன் பின்பு பொலனறுவை மாவட்டத்திலுள்ள கட்டுவன்வில், செவனபுர, போன்ற இடங்களிலும் வாழைச்சேனையிலும் அவர்கள் நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டிருந்தனர். இதற்குப் பிரதான காரணம் அவர்கள் எங்கள் ஊரில் இன்னும் பாதுகாப்பற்ற சூழல் நிலவிக் கொண்டிருந்தது என்று எண்ணியதுதான். உண்மையும் அதுவாகத் தானிருந்தது. இந்தப் பாதுகாப்பற்ற சூழலிலும் மீண்டும் எங்கள் சொந்த மண்ணில் வாழத் தயாராக இருந்தது இம்முறை வெறும் 20 குடும்பங்கள் மட்டும்தான். எங்களுக்கு கிடைத்த மானி

யத்தில் எங்களின் சொந்த வாழிடங்களை அரைகுறையாகவே புனரமைக்க முடிந்தது.

ஒரு வீட்டிலிருந்து இன்னொரு வீட்டுக்கு கிட்டத்தட்ட 100 மீற்றர் இடைவெளி இருந்தது. துரதிஸ்டம் என்னவென்றால், எங்கள் கிராமத்துக்குத் தேவையான எந்த அடிப்படை வசதிகளும் செய்து தரப்படவில்லை. குறைந்த பட்சம் மின்சார வசதிகூட இருக்கவில்லை. இந்த இலட்சணத்தில் ஏனைய வசதிகளைப் பற்றிப் பேசவே தேவையில்லை. போரினால் முழுமையாகச் சிதைக்கப்பட்ட மண்ணில் எந்த அடிப்படை வசதிகளும்ற்ற நிலையில் நாங்கள் வாழ முன் வந்ததை மரணத்தை விரும்பியே தேர்ந்தெடுத்ததாக நீங்கள் நினைப்பீர்கள் இல்லையா? ஒருவகையில் உங்கள் யோசனை உண்மையானதுதான். பலிகளுக்கும் இராணுவத்தினருக்கும் பாரிய மோதல்கள் அடிக்கடி இடம்பெறும் ஒரு போர்க்களமாகவும் எங்களது கிராமம் திகழ்ந்து கொண்டிருந்த காலப்பகுதி அது. அடிக்கடி போர்க்களமாகத் தன்னை உருமாற்றிக் கொள்ளும் இப்படிப்பட்ட கிராமமொன்றில்தான் குழந்தைகள், பெண்கள், சிறுவர்களுடன் 20 குடும்பங்கள் வாழ்ந்ததென்பது அதிகமும் நீங்கள் சிந்திக்க வேண்டியதொன்று.

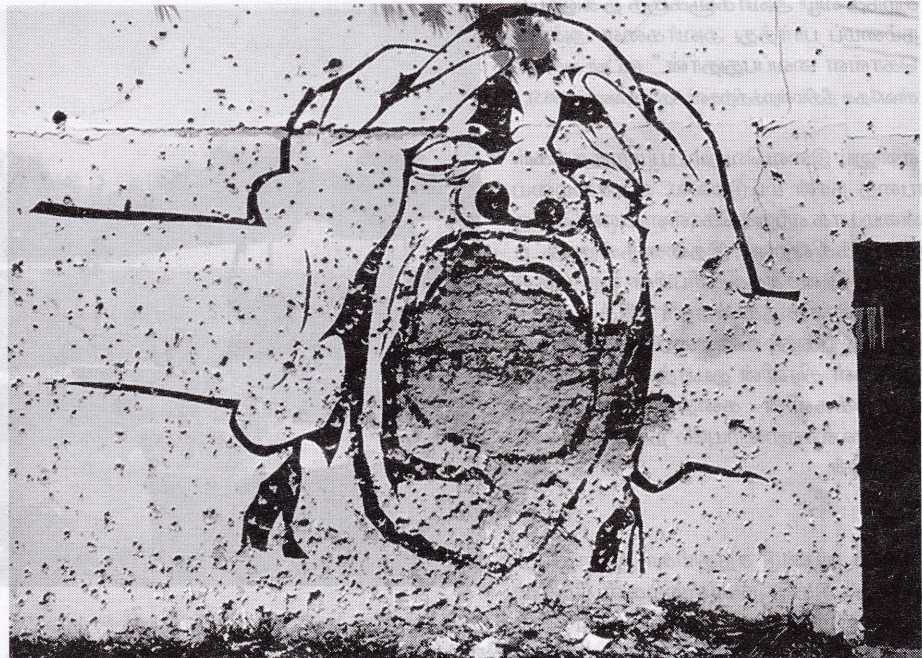
இப்போது நான் இங்கிருந்து பள்ளிக்கூடத்துக்கு வாழைச் சேனைக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. எனது கிராமத்தில் பாடசாலை இருக்கவில்லை. சொன்னால் நம்பமாட்டீர்கள், இப்போதுதான் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடமொன்று இங்கு கட்டி முடிக்கப்பட்ட நிலையிலுள்ளது. எனது பக்கத்துக் கிராமமான தியாவட்டவானில் 5ம் தரம் வரையும் வகுப்புகளைக் கொண்ட ஒரு பாடசாலை இருந்தது. மேற்கொண்டு படிக்க வேண்டுமென்றால் ஓட்டமாவடி, வாழைச்சேனை போன்ற அயலூர்களுக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அப்படி யாரும் போய்ப் படிக்கும் நிலையிலும் இங்கில்லை. எனினும் நான் வாழைச்சேனை அந்நூர் மகாவித்தியாலயத்தில் சேர்ந்தேன். 7:30 க்கெல்லாம் அங்கு பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பித்துவிடும். தாமதமாகப் போனால் தண்டனை கிடைக்கும். துரதிஸ்டவசமாக தினமும் என்னால் பிந்திப் போகவே முடிந்தது. இதனால் நான் தொடர்ந்தும் தண்டனை பெறும் ஒரு மாணவனாக அறியப்பட்டேன். பாடசாலை விடும் வரைக்கும் நான் காத்துக் கொண்டிருப்பதுமில்லை. விடுமுன் நமே நான் ஒழித்தோடி வரும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தேன். அங்கு நான் கற்ற காலம் முழுவதும் நான் அந்தப் பழக்கத்தைக் கைவிடவில்லை. தொடர்பு பழக்கம் சுகாகுமட்டும் என்று இங்கே ஒரு முதுமொழி உள்ளது. சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் நான் அதைச் செய்து வந்தேன். சில வேளைகளில் வசமாக மாட்டிக் கொண்டு தண்டனை பெற்ற நாட்களும் உண்டு.

பாடசாலையிலிருந்து நான் வீட்டை வந்தடையும் வழியில் ஒரு இராணுவக் காவலரணையும், இரண்டு பொலிஸ் சோதனைச் சாவடிகளையும் தாண்டிச் செல்ல வேண்டி இருந்தது. மூன்று காவலரண்களிலும் சைக்கிளை விட்டு இறங்கித்தான் செல்ல வேண்டி இருந்த அவலத்தை முன்னமே உங்களுக்கு நான் சொல்லி விட்டேன். ஒரு தடவை நான் பாடசாலை விட்டு வரும்போது ட்ரிங்ஸ் கரைப்பதற்கென தோடம்பழமொன்றை வாங்கி கையில் கொண்டு வந்தேன். எதிர்ப்பட்ட பொலிஸ் காவலரணில் சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு நான் கடக்க முற்பட்ட வேளை ஒரு பொலிஸ் காரன் என்னை நோக்கி துப்பாக்கியை நீட்டிக்கொண்டு சிங்களத்தில் ஏதோ கத்தினான். (உண்மையில் இந்த சம்பவத்தின் பயங்கரத்தை என்னால் உங்களுக்கு எழுத்துக்களால் விபரிக்க முடிய இயலாமலுள்ளது.) நான் ஒரு சிறுவனாகப் பாடசாலைச் சீருடையில் இருந்ததால் அவன் என்மீது உடனடியாகவே துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்திருக்கவில்லை. அந்நாட்களில் அப்பாவிக்கள் பலரும் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட பின்னால்தான் பாதுகாப்புப் படையினரால் பயங்கரவாதிகளாக சித்தரிக்கப்பட்ட சம்பவங்கள் அநேகமாக நடந்துள்ளதை நீங்கள் அறிவீர்கள்.

அவன் என்னை நோக்கித் துப்பாக்கியை நீட்டியிருந்தபோது நான் கைகளை மேலே உயர்த்தினேன். எனது கையில் தோடம்பழம் இருந்தது. அதை அவன் கைக்குண்டு எனத் தவறாக

நினைத்துத்தான் அப்படியொரு அமர்க்களம் செய்தான். நான் தோடம்பழம் என்று கையைக் காட்டினேன். அதன் பின்னர்தான் நான் அங்கிருந்து நகர அனுமதிக்கப்பட்டேன். இப்படித்தான் நாங்கள் தினந்தோறும் மரணத்தின் எல்லைவரைக்கும் போய் வரவேண்டியிருந்தது. துரதிஸ்டவசமாக சிலரால் அப்படித் திரும்ப முடியாமல் போய்விட்டது. வாழ்வதை விடவும் சாவது மேல் என்ற முடிவுக்கு எங்களை எங்களது நாட்டின் அரசியற் சூழல் கொண்டுவந்து சேர்த்தது.

இந்த நாட்களில்தான் நான் ஒரு எழுத்தாளனாக மாறினேன். போர் தந்த கொடிய அனுபவங்களைப் பிறருடன் பகிர்ந்து கொள்ள நான் விரும்பினேன். எங்களது வாழ்வு எங்கே எப்படிக்கழிகிறது என்பதை உங்களுக்குப் புரிய வைக்க எனக்குள்ள ஒரே வழி எழுத்துத்தான் என்ற உண்மையை இந்நாட்களில்தான் நான் தீவிரமாக உணர்ந்தேன். போரினால் உரமூட்டப்பட்ட எனது வாழ்வின் சொந்த அனுபவங்கள் என எல்லாவற்றையும் எல்லா

வற்றையுமே எழுதினேன். என்னைப்பாதித்த வெறும் சம்பவங்கள் மட்டுமே என்னை எழுத்தாளனாக்கி விடவில்லை. எனக்குள் ஏற்பட்ட ஒரு தீவிரமான வாசிப்பும் சிந்திக்கும் முறையொன்றும் எனக்குள் இக்காலப்பகுதியில் உருவாகி இருந்தது என்பதையும் என்னை எழுத்தாளனாக்கியதில் அவற்றுக்கும் ஒரு பங்குள்ளது என்பதையும் தயவு செய்து நீங்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

அப்போது கொழும்பிலிருந்து வெளிவந்த 'சரிநிகர்' என்றொரு மாற்றுப்பத்திரிகை இங்கு பிரபலமாக இருந்தது. ஓட்டமாவடியில் அதனை எழுத்தாளர் எஸ்.எல்.எம்.ஹனிபாவின் எழுவான் பண்ணையில் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. நான் அந்தப் பத்திரிகையில் எழுதினேன். புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழ்ந்த மாற்றுக் கருத்துடைய அண்பர்களால் வெளியிடப்பட்ட புகலிட இதழ்களில் தீவிரமாக எழுதினேன். எனது கிராமத்து மக்களின் வாழ்வை எழுதினேன். எங்களது கொடிய மரணங்களை எழுதினேன். காணாமல் போன மனிதர்களை எழுதினேன். கருதிப்போன கனவுகளை எழுதினேன். என் எரியுண்ட கைகளால் எல்லாவற்றையும் எல்லாவற்றையுமே எழுதினேன்.

இது போன்ற நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியில்தான் எங்கள் சொந்த மண்ணில் எங்களது வாழ்வு கழிந்துகொண்டிருந்தது. 2002இல் வாழைச்சேனைக் கலவரம் வரைக்கும் தொடர்ச்சியாக எங்களால் இங்கு கழிக்க முடிந்தது. இங்கே வாழ்தல் என்பது ஒரு போதும் எங்களுக்கு மகிழ்ச்சிகரமானதாக இருந்ததில்லை. ஒவ்வொரு பொழுதும் ஒவ்வொரு விதமாய் துயர்களைக் காவிக்கொண்டே விடிந்தது. மிகக் கொடிய இரவுகளையும் பொழுதுகளையும் நாங்கள் சந்திக்க வேண்டி இருந்தது.

ஒரு நாள் எனது தந்தையுடன் இஷாத் தொழுகைக்காகப் (முஸ்லிம்கள் இரவு நேரத்தில் புரியும் வணக்கம்) பள்ளிக்குப் போய் வரும் போது பாரியமோதலொன்று எதிர்பாராதவிதமாகத் திடீரென ஏற்பட்டது. இரவுச் சாப்பாட்டுக்கென வாங்கி வந்த பாணை வாப்பா என்னை விசிவிடும்படி கூறினார். ஆனாலும் நான் வீசவில்லை. அவரது கணிப்பின்படி இந்த சமருக்குப் பின்னும் நாம் உயிர் பிழைப்போமா என்பது சந்தேகமாக இருந்தது. நாங்கள் துப்பாக்கி வேட்டுகளிலிருந்து பாதுகாப்புப் பெற உடைந்த கட்டடங்களுக்குள்ளால் பதுங்கிப் பதுங்கி வந்து கொண்டிருந்தோம். இதுவொன்றும் எங்களுக்குப் புதிதான விடயமுமில்லை. எங்கள் வாழ்வின் ஒரு சராசரி அன்றாட நிகழ்வாகவே இது இருந்தது.

பின் எல்லோரும் வீடுகளுக்குள் பாதுகாப்பாக சுருண்டு கொண்டோம். இது போன்ற இரவுகளை நாங்கள் அதிகமும் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. ஒரு நாள் இரவு புலிகளுக்கும் இராணுவத்தினருக்குமிடையில் கடுமையான சண்டை மூளத் தொடங்கி இருந்தது. காது பிளக்குமளவுக்கு குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. சரமாரியான துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் மற்றும் பெக்டறி இராணுவ முகாமிலிருந்து ஆட்லறி ஷெல் தாக்குதல்கள் கிரமமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. இந்த இரவுதான் எங்களின் கடைசி இரவாக இருக்கும் என எல்லோரும் இப்போது எண்ணத் தொடங்கி இருப்பார். அந்த ளவுக்கு உக்கிரமான போராக அது உருமாறிக்கொண்டு வந்தது. எல்லோரும் பிரார்த்தனையில் இப்போது ஈடுபடத் தொடங்கி விட்டோம். எங்கோ பக்கத்து வீட்டிலிருந்து குழந்தைகள் அழும் சத்தம் துலாம்பரமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. சற்று நேரத்திலெல்லாம் வெடிச் சத்தங்கள் மெல்ல மெல்லத் தணிந்து போவது போல நாங்கள் உணர்ந்தோம்.

இப்போது வீட்டைச் சுற்றி யாரோ ஓடுகின்ற, கதைக்கின்ற சத்தங்கள் கேட்கத் தொடங்கி இருந்தன. மெல்ல மெல்ல வெடியோசைகளும் குறைந்துகொண்டு சென்றன. எனினும் நாய்கள் ஊளையிடும் சத்தம் கேட்க ஆரம்பித்து இருந்தது. வாழ்வு மீது எந்த நம்பிக்கையுமற்று, எதிர்காலம் பற்றிய பாரிய அச்சங்களுடன் அன்றைய இரவு விடிந்தது. எங்களைப் பொறுத்தவரை உண்மையான விடிவு எங்களுக்கு அதுவல்ல என்பதாகவே இருந்தது. உண்மையில் இங்கிருந்து திரும்பவும் ஓடி விடுவதே நல்லது என நாங்கள் கண்டோம். இங்கிருப்பது ஆபத்தானது தான். ஆனால் போக்கிடமில்லாதவன் எங்கு போய் ஒழிவது? சொல்லப்போனால் யுத்தம் என்பது மிகப்பெரிய முட்டாள்தனம். அப்பாவிச் சனங்களையும் அது பலி கொள்கிறது.

பீதி உறைந்து கிடக்கும் மின்சாரமற்ற எங்கள் இல்லங்கள் எங்களைப் பொறுத்தவரை ஒரு இருட்குகைதான். இந்த இருட்குகையை நாங்கள் விரும்பியோ விரும்பாமலோ வேறு வழியின்றி ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டி இருந்தது. மஹ்முத் தர்விஷ் சொன்னதைப் போல, “இந்த இருட்குகையின் முடிவில் எந்த வொரு வெளிச்சத்தையும் என்னால் காண முடியாது”

ஆனால் நாங்கள் எங்களது இருட்குகையை மண்ணெண் ணெய் விளக்குகளாலும் மெழுகுதிரிகளாலும் அலங்கரித்தோம். இருள் செறிந்த எங்கள் இல்லங்களுக்குள் காற்றில் அணைந்து விடத் துடிக்கும் மெழுகுதிரிகள் பற்றியெரியும். . .ப்ரெஞ்சு எழுத் தாளர் யஸ்மினா ரேஸா, “நான் வாசனையூட்டப்பட்ட மெழுகு வர்த்தி மூட்டுகிறேன். எல்லாமே சரியாகவும் சந்தோசமாகவும் இருப்பதாகத் தெரிகின்றது. ஓர் வாசனையூட்டப்பட்ட மெழுகுதிரி அமைதியாக எரிந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு வீட்டில் எல்லாமே துப்பரவாகவும் சந்தோசமாகவும் இருக்க வேண்டும் அங்கு துயரத்திற்கு இடமில்லை.” என்று ஒரு முறை எழுதியதைப் போல என்னால் எழுத முடியாது. ஏனெனில் எங்களது இருட்குகைகளில் ஒழுங்கின்மையும் துயரமுமே கொட்டிக் கிடந்தன. இங்கே மெழுகுவர்த்தி என்பது இரவின் கொடூர இருட்டிலிருந்து ஒரு மங்கலான ஆறுதலைத் தரும் ஒன்றாக மட்டுமே எங்களுக்கு இருந்தது.

இரவுப்பொழுதுகள் மட்டுந்தான் எங்களுக்கு இப்படிக் கழிந்தன என்று தயவுசெய்து நீங்கள் தவறாக எண்ணிவிட வேண்டாம். காலை, பகல், மாலைப்பொழுது என ஒரு நாளின் அனைத்துப் பாகங்களும் போரின் இரைச்சல்களால் சிதைந்தவைதான்.

ஒரு நாள் காலை, நான் பள்ளிக்கூடம் செல்லத் தயாராகிக் கொண்டிருந்த சமயம் திடீரென மெயின் வீதிப் பக்கமிருந்து வேட்டுச் சத்தங்கள் கிளம்பின. தினமும் காலையில் ஆறு இராணுவ வீரர்கள் நாவலடி இராணுவ முகாமிலிருந்து பாலத்தடி இராணுவ முகாம் வகைக்கும் ரோந்து செல்வது வழக்கம். (இடையில் ஒரு 2 அல்லது 3 கிமீ தூரமிருக்கும்). அவர்களைக் குறி வைத்து புலிகள் இலை குழைகளைக் கட்டிக்கொண்டு நேரத்தோடேயே மறைந்திருந்தனர். இராணுவத்தினர் நெருங்கியதும் திடீர்த் தாக்குதல் நடத்தினர். இதில் ஆறு இராணுவத் தினரும் பலியாகினர். ஒரு இராணுவ வீரனின் தலையை புலி உறுப்பினர் ஒருவர் வெட்டிக்கொண்டு ஓடி வந்தான். தலையைக் கொண்டு வந்த புலி உறுப்பினர் “டேய் சேர் வந்திருக்கார். ஐடி காட்டைக் காட்டுங்கடா” என்று கேலியாகக் கூறிக்கொண்டு சென்றான். அந்நாட்களில் இராணுவத்தினர் பொதுமக்களிடம் அடையாள அட்டையைக் காட்டும்படி அடிக்கடி தொந்தரவு செய்து வருவது சகிக்க முடியாததாக இருந்தது. அத்தகைய தொந்தரவை அனுபவித்து வரும் மக்களுக்கு முன்னாலேயே அன்று ஒரு சிப்பாயின் தலை கொண்டுசெல்லப்பட்டது. அன்றைய நாள் முழுவதும் இராணுவத்தினர் மக்களின் குடியிருப்பு பகுதி களில் சகட்டுமேனிக்கு வேட்டு வேள்வி நடத்திக் கொண்டிருந்தனர். அன்று என்னால் பாடசாலைக்குச் செல்ல முடிந்திருக்கவில்லை.

போரின் கோட்டோவியம்

எங்களைப் பொறுத்தவரை போர் தந்த இந்த வாழ்வு நமது அனுபவத் தொகுப்பின் ஒரு சிறு பாகம் மட்டுமே. சொல்லப் போனால் ஒரு தடித்த புத்தகத்தின் கால்வாசிக்கும் குறைவான பக்கங்கள்தான். இன்னும் அதன் அடுத்த அத்தியாயங்களையும் நான் எழுதக்கூடும். எனினும் நம்மிடம் ஒரு முழுமையான துயர் படிந்த - புறக்கணிக்கப்பட்ட - சிதைக்கப்பட்ட வாழ்வு உள்ளது. இந்த வாழ்வு, போர் துப்பாக்கிகளால் வரைந்த கோடுகளாலான சித்திரம் போன்றது. பேரழிவுகளைத் தந்து விட்டு ஓய்ந்த அந்தப் போரின் சிதிலமான கோட்டோவியமாய் இன்று எங்களது ஊர் - மக்கள் - தேசம் - வரலாறு - இலக்கியம் எல்லாமும் போரின் கோட்டோவியமாய் என் நினைவு வெளியில் நீள்கிறது. இதனால் எனது கடந்த காலத்தை ரூபகிப்பதை எப்போதும் தவிர்ப்பதையே விரும்பி வந்திருக்கிறேன்.

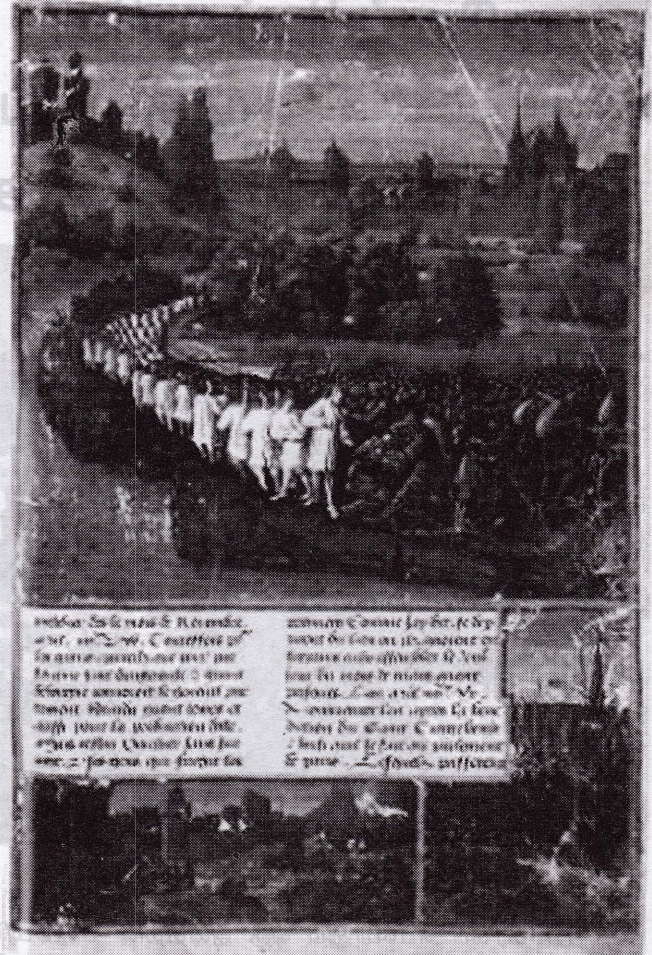
இஸ்லாமிய மதப் பிரச்சினையாகத் தோன்றும். ஆனால் நிலைமை அவ்வளவு சுலபமாக புரிந்து கொள்ளக் கூடிய தல்ல. (கிரேக்க) கிறிஸ்தவ தலைநகரில் இருந்து சிறிது தூரத்திலேயே இருந்த நிசெயா என்ற நாடு, இஸ்லாமிய துருக்கி சுல்தான் கிளிஜ் அர்ஸ்லான் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது. அந்த நாட்டில் முஸ்லிம்களின் எண்ணிக்கையை விட கிறிஸ்தவர்களின் எண்ணிக்கையே அதிகம். கிரேக்க சக்கரவர்த்தி அலெக்சியஸ் அதைக் காரணமாக காட்டியே நிசெயாவுக்கு உரிமை கோரிக் கொண்டிருந்தார். இரண்டு ஆட்சியாளர்களும் வெளியே பகைவர்களாக காட்டிக் கொண்டனர். ஆனால் உள்ளுக்குள் ராஜதந்திர உறவு நிலவியது. நிசெயாவை முற்றுகையிட்ட, ஐரோப்பாவில் இருந்து வந்த சிலுவைப் படைகளுக்கு பிராந்திய அரசியல் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. எதிர்பாராத விதமாக, முற்றுகைக்குள் மாட்டிக் கொண்ட இஸ்லாமிய சுல்தானை காப்பாற்றுவதற்கு, கிறிஸ்தவ சக்கரவர்த்தி முன்வந்தார். கிளிஜ் அர்ஸ்லான் குடும்பத்தை பாதுகாப்பாக அப்புறப்படுத்தினார். நிசெயா ரோம சாம்ராஜ்யத்தின் பகுதியாக பிரகடனம் செய்யப்பட்டது.

சிலுவைப் படையினரிடம் இருந்து மயிரிழையில் தப்பிய கிளிஜ் அர்ஸ்லான், துருக்கியின் மையப்பகுதியில் பிற துருக்கி எமிர்களின் படைகளை துணைக்கு சேர்த்துக் கொண்டார். இருப்பினும் யுத்தத்தில் சிலுவைப் படைகளை வெல்ல முடியவில்லை. தூரத்தில் கிளம்பிய புழுதிப் படலத்தை வைத்தே, மேலதிக சிலுவைப் படைகள் வருவதை தெரிந்து கொண்ட துருக்கிப் படைகள் பின்வாங்கி விட்டன. முதன் முதலாக துருக்கி மண்ணில் காலடி எடுத்து வைத்த சிலுவைப் படைகள் ஒழுக்கமான இராணுவமாக இருக்கவில்லை. கொள்ளைக் காரர்களும், யாத்ரீகர்களும் நிறைந்திருந்த காதையர் கூட்டத்தை, அன்று துருக்கிப் படைகள் இலகுவாக விரட்ட முடிந்தது. ஆனால் தற்போது போர்ப் பயிற்சி பெற்ற வீரர்கள் வந்திருந்தார்கள். அத்தோடு மதவெறியும் அவர்களை இயக்கியது.

“இது ஆண்டவன் கட்டளை” என்ற கோஷத்துடன் கிறிஸ்தவர்கள் போரிட்டனர். “அல்லாஹ் அக்பர்” என்று முஸ்லிம்கள் கோஷமெழுப்பினர். ஒருவர் சொல்வதை மற்றவர் புரிந்து கொள்ளவில்லை. இரண்டு தரப்புமே கடவுளின் பெயரால் ஒருவரை மற்றவர் கொன்றார்கள்.

கிறிஸ்தவ ஆர்மேனியா ஆக்கிரமிக்கப்படுகின்றது

துருக்கியில் எதிர்ப்பின்றி முன்னேறிய சிலுவைப் படைகள் ஆர்மேனிய நாட்டின் தலைநகரம் எடேசாவை வந்தடைந்தனர். இன்றிருக்கும் ஆர்மேனியா நாட்டைப்போல மும்மடங்கு பிரதேசம் அன்றைய ஆர்மேனிய மன்னராட்சியின் கீழ் இருந்தது. ராஜ்யத்தின் பெரும்பகுதி பிற்காலத்தில் துருக்கியின் பகுதிகளாகி விட்டன. ஆர்மேனியர்கள் (தொண்ணூறு வீதம்) கிறிஸ்தவர்கள். இருப்பினும் தமக்கென விசேஷ வழிபாட்டு முறையை கடைப்பிடித்தனர். சின்னஞ்சிறு ஆர்மேனிய நாட்டிற்கு, இரண்டு பக்கமும் எதிரிகள் இருந்தனர். இஸ்லாமிய துருக்கியர்களும், கிறிஸ்தவ கிரேக்கர்களும் ஆர்மேனியாவை விழுங்கி விடத் துடித்தார்கள். அவர்கள் மேற்கத்திய சிலுவைப் படைகளையும் நம்பவில்லை. இருப்பினும் ஆர்மேனிய மன்னன், துருக்கியருக்கு எதிராக சிலுவைப் படைகளின் பாதுகாப்பை நாடினான். அது எவ்வளவு பெரிய தவறு என்பது சில நாட்களின் பின்னர் புரிந்தது.

பவ்டவைன் (Boudewijn : பெல்ஜியத்தை சேர்ந்தவர்) என்ற தளபதியால் தலைமை தாங்கப்பட்ட சிலுவைப் படையணியே ஆர்மேனியாவின் எடேசா நகருக்குச் சென்றது. எடேசாவை எதிரிகளிடம் இருந்து பாதுகாக்க வேண்டுமானால், தனக்கு அதிகாரத்தில் பங்கு வேண்டும் என்று கேட்டார் பவ்டவைன். அதாவது ஆர்மேனிய மன்னனின் கூலிப்படையாக இருப்பதற்கு ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. நிபந்தனையை ஏற்றுக் கொண்ட வயதாளியான ஆர்மேனிய அரசன், பவ்டவைனை பிள்ளையாக தத்தெடுப்பதாக அறிவித்தார். ஆர்மேனிய வழக்கப்படி பொது மக்களின் முன்னிலையில் நடந்த தத்தெடுக்கும் சடங்கு, அந்தக் கால கிசு கிசு செய்தியாக மத்திய கிழக்கு முழுவதும் வலம் வந்தது. அப்படி என்ன விசேஷம் அந்தச் சடங்கில் உள்ளது? அரசனும், அரசியும் இரண்டு பெரியதொரு வெள்ளை அங்கியை அணிந்துகொண்டு மேடையில் வீற்றிருப்பார்கள். தத்தெடுக்கப்படும் பிள்ளை நிர்வாணமாக அங்கிக்கு உள்ளே தவழ்ந்து சென்று மார்போடு மார்பு உரசு வேண்டும்.

அன்று பவ்டவைன் என்ற திடகாத்திரமான வாலிபனை குழந்தை போல பலர் முன்னிலையில் தத்தெடுத்த கதை. ஒற்றர்கள் மூலம் துருக்கிய படைகள் மத்தியில் பரவியது. அவர்கள் அதனை சொல்லி சிரித்தார்கள். வேடிக்கையான தத்தெடுப்பு பல காலம் நீடிக்கவில்லை. சில நாட்களில், பவ்டவைனின் ஆட்கள் அரசனையும், அரசியையும் விதியில் விரட்டி விரட்டி அடித்துக் கொன்றார்கள், அந்த வன்செயலை, தத்துப்

பிள்ளை தடுக்கவில்லை. அடுத்த சில நாட்களில் ஆர்மேனியாவின் ஆட்சி பவ்வைன் கைகளுக்கு மாறியது. அவர்தனது நம்பிக்கைக்கு உரிய சிலுவைப் படைவீரர்களை முக்கிய பொறுப்புகளில் நியமித்தார். முதன்முறையாக ஒரு மத்திய கிழக்குப் பிரதேசம், மேலைத்தேய ஐரோப்பியரின் ஆளுமையின் கீழ் வந்தது. வருங்காலத்தில் வரப்போகும் காலனியாதிக்க காலகட்டத்திற்கு கட்டியம் கூறுவது போல அந்தச் சம்பவம் அமைந்தது.

கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அந்தியோக்கியா முற்றுகை

அந்தியோகியா (இன்று: Antakya, துருக்கி) என்ற சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நகரம் கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடத்தில் அமைந்துள்ளது. மத்தியதரைக் கடலோரம், இன்றைய சிரியா எல்லையில் அமைந்துள்ள அந்த நகரம் பற்றிய குறிப்புகள் விலிவிய நூலிலும் வருகின்றன. இன்றைக்கும் நிலைத்து நிற்கும் உலகிலேயே பழமையான கிறிஸ்தவ தேவாலயம் (புனித பீட்டரின் குகை) அந்தநகருக்கு சிறப்பு சேர்க்கின்றது. ஆதிகால கிறிஸ்தவ சமூகம் அங்கே தோன்றியிருந்தது. முன்னொரு காலத்தில் சீனாவுக்குச் சென்று வரும் வியாபாரிகளின் இடைத்தங்கல் முகாமாக இருந்தது. அதன் வர்த்தக முக்கியத்துவம் காரணமாக ரோமர்களின் காலத்திலேயே மிகப் பெரிய நகரமாக திகழ்ந்தது. 20ம் நூற்றாண்டில் நவீன சிரியாவின் பகுதியாக இருந்தது. பின்னர், பிரெஞ்சு காலனியாதிக்கவாதிகள் அதனை துருக்கிக்கு விற்றுவிட்டனர். துருக்கியின் ஹத்தை மாகாணமாக அறியப்படும் பகுதியில், இன்றைக்கும் அரேபியர்களே (முஸ்லிம்களும், கிறிஸ்தவர்களும்) பெரும்பான்மை இனம்.

சிலுவைப்போர் காலத்தில், அந்தியோக்கியா யாகி சியான் என்ற துருக்கி இனத்தைச் சேர்ந்த முஸ்லிம் மன்னனின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது. சிலுவைப் படைகள் வருகின்றன என்று அறிந்தவுடனேயே, யாகி சியான் நாட்டைப் பாதுகாக்கும் கடமையில் ஈடுபட்டான். பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளில் ஒரு குறைபாடு இருந்தது. நகரைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்த மிக நீண்ட மதில் சுவர்தான் அந்த குறைபாடு. அந்தக் காலங்களில், சிங்கப்பூர் மாதிரி குட்டி நாடுகள் அதிகம். தலைநகரத்தையும், சில கிராமங்களையும், சுற்றியுள்ள வயல் பரப்புகளையும் மட்டுமே தேச எல்லைகளாகக் கொண்ட நாடுகள். மதில் களால் சூழப்பட்ட அந்தியோக்கியாவில் நகரப் பகுதி மட்டுமல்லாது, விவசாய நிலங்களும் இருந்தன. இதனால் அன்றிருந்த 40000 மக்களுக்கு உணவிடுவதில் எந்தப் பிரச்சினையும் இருக்கவில்லை. ஆனால் ஒரேயொரு பிரச்சினை, சீனப் பெருஞ்சுவர் போல முடிவில்லாது நீண்டு சென்று கொண்டிருந்த மதில்களை பாதுகாப்பது எப்படி?

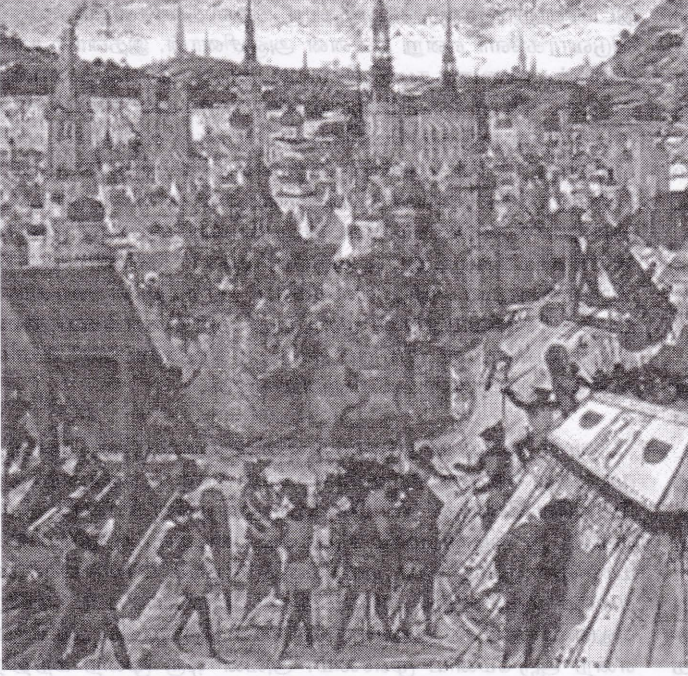
அந்தியோக்கியா 13 வருடங்களுக்கு முன்னர், அதாவது 1084 வரை, கொன்ஸ்டான்டினோபில் தலைமையின் கீழ் கிரேக்க சாம்ராஜ்யத்தின் பகுதியாக இருந்தது. ஒரு இஸ்லாமிய அரசனான யாகி சியான் ஆட்சியின் கீழே, கிறிஸ்தவர்களின் மதச் சுதந்திரம் பாதுகாக்கப்பட்டது. ஆர்மேனிய, ஜாகொபிய, மறோனிய, கிரேக்க பிரிவுகளைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர்கள் அந்தியோக்கியாவில் எந்தப் பிரச்சினையும் இன்றி வாழ்ந்து வந்தார்கள். இருப்பினும் கிரேக்கச் சக்கரவர்த்தி, இம்முறை சிலுவைப்படை என்ற கூலிப்படையை அனுப்பி அந்தியோக்கியாவை இணைக்கப் பார்க்கிறார், என்ற அச்சம் நிலவியது. அப்படியான நோக்கில் படையெடுப்பு

இடம்பெற்றால், அந்தியோக்கியா கிறிஸ்தவர்கள் கட்சி மாறி விடுவார்களோ என்று மன்னன் அஞ்சினான். இதனால் யாகி சியான், அனைத்து கிறிஸ்தவ ஆண் பிரஜைகளையும் நாட்டை விட்டு வெளியேற்றினான். அவர்களை நகரின் பாதுகாப்பு மதில்களுக்கு வெளியே வசிக்கும்படி உத்தரவிட்டான். அவ்வாறு நகரின் வெளியே பாதுகாப்புக் கடமையில் ஈடுபட்ட கிறிஸ்தவர்களின் மனைவி, பிள்ளைகளை, யாகி சியான் தனது பொறுப்பில் வைத்துக் கொண்டான். பணயக் கைதி களாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் குடும்பத்தினர் நலன் கருதி, கிறிஸ்தவர்கள் அந்தியோக்கியா அரசுக்கு விசுவாசமாக நடக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அந்தியோக்கியாவைச் சுற்றி வளைத்து முற்றுகையிட்ட சிலுவைப்படைகளின் உள்ளே ஒற்றர்களாக செயற்பட்டார்கள்.

சுமார் மூன்று மாதங்கள் நீடித்த முற்றுகை இறுதியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. அந்தியோக்கியா மன்னன் எதிர்பார்த்தது போலவே, கோட்டை வாயில் கதவு ஒரு துரோகியினால் திறக்கப்பட்டது. அதன் மூலம் சிலுவைப் படைகள் அந்தியோக்கியாவினுள் நுழைந்தன. எதிரிக்குக் காட்டிக் கொடுப்பவர்கள் எல்லா மதத்திலும், இனத்திலும் இருப்பார்கள். அன்று சிலுவைப்படைகள் நுழையும் வழியைத் திறந்து விட்டது, பீருஸ் என்ற ஆர்மேனிய முஸ்லிம். அவன் ஒரு முறை மந்திர, தந்திரங்களில் ஈடுபட்ட காரணத்தால் தண்டிக்கப்பட்டவன். அதற்காகக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைக் கொண்டு பழி வாங்கினான். இரவு நேரத்தில் இரகசியமாக வாயில் கதவு திறப்பது, சிலுவைப் படைக்கு வைக்கப்பட்ட பொறி இல்லை என்று காட்டுவதற்காக, ஏற்கனவே தனது மகனை எதிரிப் படையினர் பக்கம் அனுப்பி வைத்திருந்தான். அப்படி ஒரு காட்டிக் கொடுப்பு இடம் பெற்றிராவிட்டால், சிரியாவில் இருந்து வந்த மேலதிக படைகள் அந்தியோக்கியாவை காப்பாற்றி இருக்கும். அதைவிட நீண்ட கால முற்றுகையை தாக்குப் பிடிக்கக் கூடியவாறு, போதுமான உணவுப் பொருட்கள் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன.

மனித மாமிசம் உண்ணும் காட்டுமிராண்டிகள்

அந்தியோக்கியாவை அடுத்திருந்த மாறா என்ற ஊரில் இடம்பெற்ற சம்பவம் எமது இரத்தத்தை உறைய வைக்கும். நீண்ட கால முற்றுகைப் போராட்டத்தினால், பட்டினி நிலைக்கு தள்ளப்பட்ட சிலுவைப் படையினருக்கு உணவு கிடைப்பது கஷ்டமாக இருந்தது. கைப்பற்றிய இடங்களிலும் உணவுப் பற்றாக்குறை. அப்படியான தருணத்தில் மாறா மீது படையெடுத்த சிலுவைப் படையினர், "சரசேனர்களின் (முஸ்லிம்கள்) இறைச்சியை புசிக்க வேண்டும்..." என்று வெறியோடு வந்தார்கள். படுகொலைக்கு ஆளாகி இறந்தவர்களின் உடல்களை ஆளுநர் பாணைகளுக்குள் போட்டு கொதிக்க வைத்து உண்டார்கள்! குழந்தைகளை ஈட்டியில் செருகி நெருப்பில் வாட்டி ருசித்து ருசித்துச் சாப்பிட்டார்கள்!! நரமாமிசம் உண்ட ஐரோப்பிய காட்டுமிராண்டிகளின் கதை உண்மையா? சிலுவைப் படையினரின் கொடூரத்தை அந்தப் பிரதேச மக்கள் இப்போதும் நினைவு கூருகின்றார்கள். அரபு சரித்திர ஆசிரியர்கள் மட்டும் இதனைப் பதிவு செய்யவில்லை. அன்று சிலுவைப் படையினரின் முன்னேற்றத்தைப் பாப்பரசருக்கு அறிவித்துக் கொண்டிருந்தவர்களும் எழுதியுள்ளனர். சிலுவைப் படையினர் பட்டினி கிடக்கும் தருவாயில் "வேறு வழியின்றி" மனித இறைச்சி உண்டதாக, பாப்பரசருக்கு வந்த ஓலையில் எழுதப் பட்டிருந்தது.

(These events were also chronicled by Fulcher of Chartres, who wrote: "I shudder to tell that many of our people, harassed by the madness of excessive hunger, cut pieces from the buttocks of the Saracens already dead there, which they cooked, but when it was not yet roasted enough by the fire, they devoured it with savage mouth.")

ஜெருசலேம் நோக்கிப் புறப்பட்ட சிலுவைப் படையினரை எதிர்க்க அன்று யாரும் இருக்கவில்லை. இன்று லெபனான் இருக்கும் இடத்தில் இருந்த குட்டி தேசங்களின் எமிர்கள் எல்லோரும் சமாதான உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்கள். அதற்காக நிறைய பொன்னும், பொருளும் அள்ளிக் கொடுத்தார்கள். சிலுவைப் படைகள் ஜெருசலேம் மதில் சுவரை வந்தடைந்தனர். தற்போது இன்னொரு ராஜதந்திர நெருக்கடி உருவானது. அன்று ஜெருசலேம் எகிப்தை ஆண்ட கலீபாவின் கீழ் இருந்தது. பாத்தியி என்று அழைக்கப்பட்ட அரச வம்சம் ஷியா முஸ்லிம்களின் ராஜ்யத்தை ஆண்டு வந்தது. சன்னி முஸ்லிம்களும், ஷியா முஸ்லிம்களும் ஒரு வரை மற்றவர் பார்க்க விரும்பாத பகைவர்களாக இருந்தனர். வடக்கே சன்னி முஸ்லிம் சாம்ராஜ்ய அதிபதிகளான செல்ஜுக் துருக்கியரை பாத்தியி வம்சத்தினர் எதிரிகளாகக் கருதினார்கள். அதனால் கிரேக்க கிறிஸ்தவ சக்கரவர்த்தியுடன் ராஜதந்திர உறவுகளைப் பேணி வந்தனர். சிலுவைப் படையின் முன்னேற்றத்தையும், அவர்கள் அன்று தமக்குச் சார்பான அரசியல் மாற்றமாக கருதியிருப்பார்கள். ஆனால் ஐரோப்பாவில் இருந்து படையெடுத்து வந்தவர்களுக்கு, பிராந்திய நல்லுறவு பற்றிய அக்கறை இருக்கவில்லை. அவர்களுக்குத் தேவைப்பட்டதெல்லாம் ஜெருசலேமில் ஒரு ஐரோப்பிய காலனியை நிறுவுவது மட்டுமே.

ஜெருசலேம் ஐரோப்பியரின் காலனியாகிறது

ஜெருசலேமை இஸ்லாமியப் படைகள் கைப்பற்றியபோது நடந்த சம்பவம் ஒன்றினை இவ்விடத்தில் நினைவு கூருவது பொருத்தமானது. அன்றைய இஸ்லாமியப் படைகளின் தளபதி உமார், ஜெருசலேமில் உள்ள இயேசுவின் தேவாலயத்திற்கு (இயேசு மரித்த, உயிர்த்தெழுந்த இடமாக கருதப்படுகின்றது)

விஜயம் செய்தார். அப்போது தொழுகைக்கான நேரமாகி விட்டதால் தனது பாயை விரிக்க ஒரு இடம் கேட்டார். அப்போது தலைமைப் பாதிரியார் தேவாலயத்தின் உள்ளே ஒரு இடத்தில் தொழுகை நடத்துமாறு கூறினார். உமார் அந்த வேண்டுகோளை ஏற்க மறுத்து தேவாலயத்தின் வெளியே ஓரிடத்தைத் தெரிவு செய்தார். அதற்கு அவர் கூறிய காரணம்: "பின்னர் ஒரு காலத்தில் இது தான் உமார் தொழுத இடம் என்று முஸ்லிம்கள் உரிமை கோரக் கூடாது." அவ்வாறு பிற மதத்தவர்களுக்கு மதிப்பு கொடுக்கும் பக்குவம் சிலுவைப் படைகளுக்கு இருக்கவில்லை. ஜெருசலேமை கைப்பற்றிய சிலுவைப் படைகள் முதலில் அங்கிருந்த யூதர்களை அவர்களது ஆலயத்தோடு சேர்த்துக் கொளுத்தினார்கள். பின்னர் அல் அக்சா மசூதியில் தஞ்சமடைந்த முஸ்லிம்களை வெட்டிக் கொன்றார்கள்.

வழிபாட்டுத் தலத்தில் இனப்படுகொலை செய்ததற்காக சிலுவைப் படையினர் யாரும் வருந்தவில்லை. மாறாக இரத்தக்கறை படிந்த கைகளோடு நேராக இயேசுவின் தேவாலயம் சென்று, அமைதியாகப் பிரார்த்தனை செய்தார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை (கிறிஸ்தவர்கள் அல்லாத) மனிதர்களைக் கொல்வது ஒரு மதக் கடமை. அங்கு நடந்த சம்பவங்களை எழுதி வைத்த Fulcher இன் வார்த்தைகள் இவை : "இந்த நாளுக்காக எம்மவர்கள் ஏங்கிக் கிடந்தனர். நாட்களிலேயே மகிமை பொருந்திய நாள் இதுவே. செயல்களிலே அரும் பெரும் செயல் இதுவே!" (Fulcher of Chartres, A History of the Expedition to Jerusalem, 1095-1127) அவர்கள் ஜெருசலேமில் வாழ்ந்த கிறிஸ்தவர்களையும் சம்மாவிட்டு வைக்கவில்லை. ஐகொபிய, மறோனிய, ஆர்மேனிய, எகிப்திய கிறிஸ்தவ பிரிவுகளைச் சேர்ந்த அனைவரையும் வெளியேற்றினார்கள். இயேசுவை அறைந்த சிலுவையின் துண்டு ஒன்று ஜெருசலேமில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதனைத் தம்மிடம் ஒப்படைக்குமாறு சிலுவைப் படையினர் நெருக்கினார்கள். ஜெருசலேம் கிறிஸ்தவர்கள் யாரும் அந்த இடத்தை காட்டிக் கொடுக்காததால் சித்திரவதைக்கு உள்ளானார்கள். இதனால் ஜெருசலேம் கிறிஸ்தவர்கள், ஐரோப்பிய கிறிஸ்தவர்களை வெறுக்க ஆரம்பித்தனர்.

ஜெருசலேம் மண்ணின் மக்கள் அனைவரும் ஒன்றில் கொல்லப்பட்டனர், அல்லது விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். அதன் பிறகு அங்கே "புனித ஜெருசலேம் ராஜ்யம்" என்ற பெயரில் ஐரோப்பிய காலனியாதிக்கம் நிலை நாட்டப்பட்டது. அதனோடு சேர்த்து தற்போது மத்திய கிழக்கில் மூன்று ஐரோப்பிய காலனிகள் உருவாகி விட்டன. எடேசா, அந்தியோகியா, ஜெருசலேம் ஆகிய புதிதாக உருவான தேசங்களில் தற்போது வெள்ளையின ஐரோப்பியர்கள் குடும்பங்களோடு வந்து குடியேறி இருந்தனர். அடுத்த நூறாண்டுகளாவது நிலைத்து நிற்கப் போகும் நாடுகளில், அங்கேயே பிறந்து வளர்ந்த புதிய தலைமுறையும் உருவாகியது. அந்த தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள் மத்திய கிழக்கைத் தமது தாயகமாகக் கருதினார்கள். ஆனால்... இன்னும் எத்தனை காலத்திற்கு அந்த ஐரோப்பிய காலனிகள் நிலைத்து நிற்கப் போகின்றன? தம்மை மீள ஒருங்கமைத்துக் கொண்ட இஸ்லாமியப் படைகள், ஐரோப்பியரிடம் புறி கொடுத்த மண்ணை மீட்டெடுக்க புனிதப்போரை அறிவித்தனர். கொள்கைப்பற்றுள்ள தளபதிகள் தலைமையில் ஜிகாத் என்று அழைக்கப்பட்ட 'மண் மீட்புப் போர்' ஆரம்பமாகியது. ஐரோப்பியர்களை போஸ்னியா வரை விரட்டிச் சென்றார்கள். அன்று ஓடிய ஐரோப்பியர்கள், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இறுதியில்தான் மீண்டும் அங்கு காலடி எடுத்து வைத்தார்கள்.

வானைக் காட்டுங்கள்,

சிறகு விரிக்க...

உளநல மருத்துவர் எஸ். சிவதாஸ் அவர்களுடன் ஒரு சந்திப்பு

இடம்: ஸீரான்ஸ்

காலம்: 2011, ஏப்ரல்

சந்திப்பு : ஸிரஜீபன், லக்ஷ்மி

உங்களுடைய இந்த ஐரோப்பியப் பயணம் பற்றி...? உங்கள் அளவில் அது பயனுள்ளதாக இருந்ததா?

வேலணை மத்திய மகாவித்தியாலய பழைய மாணவர் சங்கம் தங்களுடைய ஆண்டு விழாவிிற்காக என்னை அழைத்திருந்தது. அந்த விழாவில் உரையாற்ற வேண்டிய தேவை ஒன்று ஏற்பட்டிருந்தது. அங்கு சிறப்பு விருந்தினராக கலந்து கொள்ளும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை இந்த புலம்பெயர் நாட்டு மக்களுடனான ஒரு சந்திப்புக்கானதாகவும் பயன்படுத்திக் கொண்டேன். அவர்களுடைய வாழ்வியல் பிரச்சினைகளை எங்களுடைய நாட்டில் இருந்துகொண்டு புரிந்துகொள்ள முடியாது. முக்கியமாக புலம்பெயர்ந்தவர்களுடைய அடுத்த சந்ததியினர் எவ்வாறு வாழ்கின்றார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கமும் எனக்கிருந்தது. இதனை முன்வைத்துத்தான் இந்தப் பயணத்திற்கான சம்மதத்தைத் தெரிவித்திருந்தேன். குறுகிய காலம் என்றாலும் பலரைச் சந்தித்துத் தொடர்பு கொண்டதில் இந்தப் பயணம் எனக்கு வெற்றியாக அமைந்தது என்றுதான் சொல்லுவேன்.

உளவியல் துறையை நீங்கள் தெரிவு செய்வதற்கு எவை காரணிகளாக அமைந்தன?

சிறுவயதில் இருந்தே நான் வாசிப்பில் மிகவும் ஆர்வம் கொண்டவனாக இருந்தேன். உதாரணமாக சிக்மண்ட் ஃபிராய்டின் தமிழ்ப் புத்தகங்களை ஆரம்பத்திலும் பின்னர் ஜிட்டி கிருஷ்ணமூர்த்தி போன்றவர்களின் தத்துவவியல் நூல்களையும் படித்தபடியால் எனக்கு மனம், ஆழ்மனம் சார்ந்த விடயங்களில் ஆர்வம் இருந்தது. அதிலும் 1977 இனக்கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டு கொழும்பில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் சென்றதும் தொடர்ந்து அங்கு யாழ்ப்பாணத்தில் போராட்

டத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் வாழ்ந்ததும், அந்தப் போராட்டம் பெரிய யுத்தமாக மாறியபொழுது யுத்தம் மனிதனுக்குத் தந்த நெருக்கடிகளும் மனஅழுத்தங்களும் அதற்கு எவ்வாறு நாங்கள் தீர்வு காணலாம் என்கின்ற என்னுடைய ஒரு விருப்பம் என்னை மனநலத்துறைக்குத் தள்ளியது என்றுதான் சொல்லலாம்.

அதிலும் என்னுடைய பல்கலைக்கழகப் பயணம் என்பது இந்திய இராணுவம் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றியதன் பின் தொடங்கியது. என்னுடைய ஒரு வருடப் படிப்பு இந்திய இராணுவத்தின் யாழ்ப்பாணம் மீதான இராணுவ நடவடிக்கையினால் பின்தள்ளிப் போனது. பின்னர் இலங்கை இராணுவம் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றுவதோடு முடிவற்றது. ஆகவே இரண்டு இராணுவங்களின் யாழ்ப்பாணம் மீதான தாக்குதலிற்கிடைப்பட்டது என்னுடைய பல்கலைக்கழக வாழ்வு. அதிலும் எனக்கு இந்த உள மருத்துவத்துறையைக் கற்பித்த எனது பேராசிரியர் தயா சோமசுந்தரத்தின் பாதிப்பு இருந்தது. அவருடைய கற்பித்தல், வாழ்க்கைமுறை, கருத்துக்கள், எழுத்து என்பனவும் என்னைக் கவர்ந்ததும் ஒரு காரணம் என்று குறிப்பிடலாம்.

நீங்கள் சிக்மண்ட் ஃபிரெய்டையும் ஜி.கே. ஐயும் வாசிப்பதற்கான சூழல் அல்லது உந்துதல் உங்களுக்கு எங்கிருந்து வருகின்றது?

இது ஒரு மிகக் கடினமான கேள்வி. ஏனென்றால் நான் வாசித்த காலப்பகுதி 13 அல்லது 14 வயது. அப்பொழுது என்னைப் பெரிய அளவில் யாரும் பாதிப்புச் செய்யவில்லை. ஆனால் என்னுடைய தந்தையார் நான் கேட்கின்ற எல்லாப் புத்தகங்களையும் வாங்கித் தந்தார். என்னுடைய தகப்ப

னாரின் நெருங்கிய நண்பர் பண்டிதர் க.பொ.இரத்தினம், ஊர்காவறுதுறையின் முன்னாள் எம்.பி. அவருடைய வீட்டுக்கு அடிக்கடி செல்லும்போது அவருடைய நூலகத்தில் இருந்த புத்தகங்களைப் படிக்கும் சந்தர்ப்பம் வாய்த்திருக்கிறது.

பின்னர் நான் 77ம் ஆண்டு, 10 வயதிற்குப் பின் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தபொழுது என்னுடைய வீடு பல்கலைக்கழகத்திற்கு முன்பாக இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் பல்கலைக்கழகத்திற்கு பக்கத்தில் யூனிவேர்சல் ட்ரேடர்ஸ் (universal traders) என்கிற புத்தகசாலை இருந்தது. அங்கு மணியம் அண்ணை என்று எனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் இருந்தார். அவர் நிறைய புத்தகங்களை எடுப்பிப்பார். இந்தியாவில் இருந்து தோணிகளில் நிறைய புத்தகங்கள் வரும். எல்லாப் புத்தகங்களிலும் அவர் எனக்கு ஒரு பிரதி எடுத்து வைப்பார். அந்த நூல்களையும் வாசிக்கத் தொடங்கியதும் பிறகு செம்பியன் செல்வன், சிரித்திரன் சிவஞான சுந்தரம், யோசப் பாலா போன்றவர்களின் நட்பும் பல நூல்கள் எனக்கு கிடைப்பதற்கு வழி செய்தது. மனம் பற்றிய கேள்வி சிறுவயதில் இருந்தே என்னுள் இருந்து வந்தது. எதை நாங்கள் மனம் என்று சொல்கின்றோம். இது எவ்வளவு பரந்தது இப்படியான கேள்விகள்

என்னுள் இருந்துகொண்டே இருந்தன. மனம் என்று சிலர் ஏன் இதயத்தைத் தொடுகிறார்கள்? சிலர் ஏன் மூளையைச் சொல்கிறார்கள்? இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடை காண ஏற்பட்ட உந்துதல்.

நீங்கள் மனநலத்துறையைத் தேர்ந்தெடுத்து அதில் இயங்குவதும் யுத்தமும் சமபாதையில் பயணித்தது. அதனால் உங்களுடைய இயங்குதளத்திற்கும் நாட்டினுடைய இனப் பிரச்சினைக்கும் இடையிலான தொடர்பு எப்படியானது?

ஆரம்பத்தில் என்னுடைய வாழ்க்கையிலும் இனக்கலவரத்தினாலான பாதிப்பு ஒரு பத்து வயதில் எனக்கு ஏற்பட்டது. அதன்பின் யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டுக்குள்ளே இருந்த பல வருடங்கள் வெளியிலுக்கு பற்றியும் தென்பகுதிப்பற்றியும் தெரியாத ஒரு காலத்தில் என்னுடைய நிலைப்பாடும் பின்னர் நான் தென்பகுதியில் வந்து மனநலத்துறையை மருத்துவத்துறை பிற்படிப்பைக் கற்பதற்காக அங்கு வந்தபொழுது, தென்பகுதி மற்றும் மலையக மக்களின் சமூக வாழ்க்கைப் பின்னணிகள்பற்றி அறியக்கூடியதாக இருந்ததும் போராட்டம்

பற்றிய எனது கருத்துக்களில் பலவிதமான மாற்றங்களைத் தந்தது. உதாரணமாக, 1996இல் கொழும்புக்கு வந்தபொழுது சிங்கள மக்கள் எல்லோரும் என்னை ஏதோ செய்துவிடுவார்கள் என்றொரு பயத்துடன் வந்தேன். அந்தப் பயம் வேறொரு தளத்தில்தான் இருக்கிறது. பொது மக்கள் மத்தியிலோ அல்லது எங்களுடன் பழகுகிறவர்கள் மத்தியிலோ பெருமளவில் இல்லை என்பதைப் பின்பு என்னால் அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. மலையக மக்களின் வாழ்வாதாரப் பிரச்சினைபற்றி மலையக மக்களுடன் வேலைசெய்யும் போதுதான் என்னால் தெரிந்துகொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. கிழக்கிலங்கையைப் பொறுத்தவரையில், கிழக்கில் ஒலுவில் பல்கலைக்கழகத்தின் மூன்று வருடகால வரவு விரிவுரையாளராக கடமையாற்றும் காலத்தில் அவர்களுடனான சந்திப்பும் நாட்டினுடைய இனப்பிரச்சினை பற்றி வேறு ஒரு தளத்தில் அறிந்து கொள்வதற்கு முடிந்தது. தமிழ், முஸ்லிம், மலையக தேசியத்தை நான் முழுமையாக நம்புகின்றேன். அவர்களுடைய தேசியம் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் எனக்கு மாறுபாடான கருத்தில்லை. இதை உணர்ந்து கொள்வதற்கு எனக்கு இந்தச் சந்திப்புகள் உதவிற்று என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

இலங்கையில் இந்த இனப்பிரச்சினையினால் நாட்டின் உள்ள எல்லா இனத்தவர்களுமே ஏதோ ஒரு வகையில் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு மனநல மருத்துவராக அவர்களுடைய மனக்காயங்களை நீங்கள் எவ்வாறு பார்க்கிறீர்கள்?

எப்படியான மனக்காயங்களை இந்த இனப்பிரச்சினை அவர்களுக்குத் தோற்றுவித்துள்ளது?

இங்கு மனக்காயங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமாகத்தான் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இதன் ஆழம் ஒருவருக்கு ஒருவர் வேறுபடும். ஆனால் முக்கியமான விடயம் இந்த மனக்காயங்கள் வழமையாக நடக்கின்றது போன்று காயம் ஆறிய பின்பு மீண்டும் அதே இடத்தில் காயம் ஏற்படுகின்ற பொழுது எவ்வாறு மீள மீள வருகின்ற தன்மையினால் அவைகள் ஒரு படையாக அமைகின்றது (layers of trauma) என்கின்ற நிலையிலும் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. ஆரோக்கியமற்ற பல விளைவுகளை இந்த மனக்காயங்கள் ஏற்படுத்துகின்ற அதேவேளை, இந்த மனக்காயங்களுக்கு முகம் கொடுக்கின்றதன் மூலம் ஒருவிதமான வளர்ச்சி நிலையையும் மக்கள் அடைந்திருக்கிறார்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அதாவது தாங்குதிறனை அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற தன்மையும் காணப்படுகின்றது.

இங்கு யோசிக்கவேண்டிய விடயம் என்னவென்றால், மனக்காயங்களினால் ஏற்படுகின்ற பாதிப்புகள் என்று மேற்கு நாடுகளில் குறிப்பிடுகின்ற அதே விடயத்தை எங்களுடைய நாட்டிலும் அதே தளத்தில் பொருத்திப் பார்க்க முடியாது. இங்கு ஒரு சிறிய வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகூட மனக்காயத்தை ஏற்படுத்திவிட்டதாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் அங்கு ஒரு பெரிய வாழ்வியல் பிரச்சினைகள் தாங்குதிறனிற்கூடாக வெற்றி கண்ட நிலைமையும் காணப்படுகின்றது.

ஆனால் எமது சமூகத்தில் உள்ள மிக முக்கியமான பிரச்சினை மறுதலிப்பு. அதாவது மனக்காயங்கள் எங்களுக்கு ஏற்பட முடியாதென்ற மறுதலிப்பு ஒன்று இருக்கின்றது. இந்த மறுதலிப்பு மனக்காயங்களை ஆற்றுவதற்குத் தடையாக இருக்கின்றது. முதலில் மனக்காயத்திற்கு உட்படுகின்ற

ஏதுநிலை இருக்கின்றது என்பதை ஒருவர் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதே சமயம் இன்னொருவர் மனக்காயத்திற்கு உட்பட்டிருக்கின்றார் என்பதை உணர்ந்து கொள்கின்ற தன்மையும் வேண்டும். இவற்றை மறுதலிக்கின்ற சூழல் இருப்பது எங்களுடைய சமூகத்தில் மிகவும் ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாகக் காணப்படுகின்றது.

தாங்குதிறனையும் மறுதலிப்பையும் ஒரே தளத்தில் வைத்துப் பார்க்க முடியாது. தாங்குதிறன் என்பது ஒரு தளத்திலும் மறுதலிப்பு என்பது வேறொரு தளத்திலும் இருக்கின்றது. ஆகவே தாங்குதிறன் இருக்கின்ற காரணத்தினால் இந்த மனக்காயத்தின் பரிமாணம் வேறுவிதமாக இருந்தாலும் மனக்காயங்கள் இருக்கவே செய்கின்றன. மனக்காயங்கள் ஆற்றுப்படுத்தப்படவேண்டும். அதற்குரிய வெளியானது அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரம் என எல்லா மட்டங்களிலும் வழங்கப்பட வேண்டும். ஆகவே மறுதலிப்பு அந்த வெளிக் கான சாத்தியப்பாட்டை பெருமளவு குறைத்து விடுகின்றது.

மனக்காயங்களினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் என்று பார்க்கும் பொழுது, அதில் ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்கள் என்று இவர்களின் பிரச்சினைகள், அனுபவங்கள் வேறுபடும் அல்லவா...

பொதுவாக, சிறுவர்களை எடுத்துக்கொண்டால், ஒரு பாதுகாப்பான சூழல் அதாவது, பெற்றோர்கள் அல்லது பெற்றோர்களில் ஒருவர் அல்லது ஒரு நெருங்கிய உறவினரைக் கொண்ட சிறுவர்கள் மிகக்குறைந்தளவில் பாதிப்புக்கு உள்ளாகின்றனர். ஆனால் அப்படியல்லாத சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களிடையேயான பாதிப்பு அதிகளவில் காணப்படுகின்றது.

பெண்களைப் பொறுத்தவரையிலும் அவர்களுக்குத் துணை இழப்பு ஒரு பாரிய பாதிப்பினை ஏற்படுத்தும். துணை இழப்பற்ற நிலையில் அவர்கள் ஏனைய பிரச்சினைகளை சரியாக எதிர்கொள்கிறார்கள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஒரு ஆண் உடல்ரீதியாகவோ உளரீதியாகவோ பாதிக்கப்பட்டவராக இருந்தால், அவர் ஒரு வன்முறை சார்ந்த மனிதனாகவும் மதுபாவனைக்கு உட்படுகின்ற மனிதனாகவும் அவனது ஆளுமையில் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றபொழுது அதனால் பாதிக்கப்பட்ட பெண்கள் நிறையக் காணப்படுகிறார்கள். ஆகவே அது நேரடியாக மனக்காயத்துடன் சம்பந்தப்படா விடினும் தொடர்ந்து வருகின்ற சம்பவங்கள் மனக்காயத்திற்கு காரணமாக அமைகின்றது.

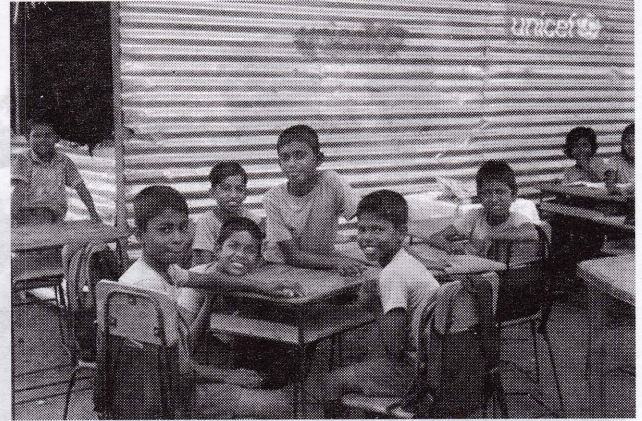
ஒரு நடுத்தர வயது ஆணின் பிரச்சினை மிகப் பாரதூர மாய் இருப்பதற்கு அடிப்படைக் காரணம், தன்னுடைய குழந்தைகளையும் பெற்றோர்களையும் பாதுகாக்க வேண்டிய ஒரு தேவையும் இருக்கின்றது. இதே நிலைமை பல சந்தர்ப்பங்களில் பெண்களுக்கும் ஏற்படுகின்றது. அங்கு பாதிப்பு சற்று அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. இதிலிருந்து வெளியே வர முடியாத தேக்க நிலை, ஒரு பொறிக்குள் மாட்டுப்பட்டு விட்டது போன்ற நிலைகள் மிக அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. காரணம் அவர்களுக்குரிய பொறுப்பும் கடமையும் அதிகம். குழந்தைகளைப் பராமரித்தல், தொழிலுக்குப் போதல், முதியவர்களான தாய், தந்தையரைப் பராமரித்தல் இப்படியான பல தரப்பட்ட பொறுப்புகளினால் அவர்களிடம் ஏற்படுகின்ற பாதிப்பு வித்தியாசமாக அமை கின்றது. பாதிப்புகளின் அளவு

இவ்வாறான வயது, பால் குறித்தும் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது.

இறுதி யுத்தத்தின் பின் யுத்தப் பிரதேசத்தில் இருந்து வெளியேறிய மக்கள் முகாம்களில் அடைக்கப்பட்டார்கள். அங்கு வரும்பொழுது அவர்கள் எப்படி இருந்தார்கள்?

யுத்தப்பிரதேசத்தில் இருந்து வரும்பொழுது எப்படியாவது அந்த ஆபத்தில் இருந்து தப்பிவிட வேண்டும் என்ற நிலைமையில்தான் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட இந்த முடிய முகாம்கள்கூட ஒரு பாதுகாப்பானது என்ற உணர்வும் அச்சம் தவிர்ந்த ஒரு நிலைமையும் காணப்பட்டது. அவர்கள் தங்களுக்கு ஒரு சிறிய வெளியைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். ஆனால் நாளடைவில் இந்த முகாமில் இருக்கும்பொழுது அச்சுமூலின் தாக்கம் குறைந்து கொண்டு போகும்பொழுது அங்கு அவர்கள் இன்னொரு பிரச்சினையை அடைந்தார்கள்.

இந்த முகாம்களில் இருந்து நாங்கள் வெளியில் வர முடியுமா அல்லது இங்கேயே முடக்கப்பட்டு விடுவோமா என்கிற அச்சம் அவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டது. இந்த

அச்சம் காரணமாகப் பலர் ஆரம்பத்தில் பயந்திருந்தபொழுது அதிர்ஷ்டவசமாக ஒரு வருடத்திற்குள் மீள்குடியேற்றம் ஆரம்பிக்கப்பட்டுவிட்டது. அந்த நிலையில் மீண்டும் ஒரு அச்சம் தவிர்ந்த உற்சாகமான நம்பிக்கை தருகின்ற நிகழ்வு ஏற்பட்டது. ஆனால் அவர்கள் மீண்டும் தங்களுடைய வீடுகளுக்கும் சென்றபொழுது அங்கு அவர்கள் எதிர்பார்த்ததை விடவும் அவர்களுடைய வீடுகளின் அழிவும் சொத்திழப்புக்களும் அவர்களை மீளவும் 'இழப்புத் துயர்' என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு விடயத்திற்குள் அவர்களை இட்டுச் சென்றது.

மீள்குடியேற்றத்தின்போது, இவர்கள் முகாம்களுக்குள் இருந்த காலத்தில் ஏதோ விதத்தில் அவர்கள் மற்றவர்களுடன் ஒரு நெருக்கத்தில் இருந்த காரணத்தினால் ஏற்பட்ட புதிய உறவுகள், புதிய சமூக வாழ்வு, புதிய சமூக வலைப் பின்னல் இழக்கப்பட்டது. மீண்டும் அவர்கள் வாழ்வு ஒரு பரிதாப நிலைக்குத் தூக்கி எறியப்பட்டது போலத்தான். தூரத் தூரப் போய் இடம்பெயர்ந்து மீள்குடியேற்றப் பிரதேசங்களில் இருந்தபொழுது அவர்கள் தங்களை ஏதோ ஒரு பலம் குன்றியவர்களாகவும் ஒன்றும் செய்ய முடியாதவர்களாகவும் உணர்ந்தார்கள். இதிலும் பார்க்க முகாமில் இருந்திருந்தால்

நல்லது என்று சொல்லக்கூடிய வகையிலும் அவர்கள் இருந்தார்கள். இந்த முகாம்களில் இருக்கும்பொழுது கிரமமாக வழங்கப்பட்ட நிவாரணங்கள் மீள்குடியேற்றப் பிரதேசங்களில் கிடைக்காத நிலைமையில் தன்னுடைய வாழ்க்கையை எவ்வாறு கொண்டு நடத்துவது என்பது பற்றி இன்னொரு பிரச்சினை ஆரம்பமாகின்றது. அப்படியான பிரச்சினையை முகம் கொள்வதற்கான வாய்ப்புகள் மற்றும் வளங்களின் அளவும் குறைந்து காணப்பட்டது. முன்பு வன்னியில் இருக்கும்போதும் அவர்களுக்கு இப்படியான அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள் இருந்தாலும் அதற்குரிய வளங்கள் அதிகமாக இருந்தன. இங்கு வளங்களின் இழப்பும் இவர்களுடைய எதிர்காலம் பற்றிய பயத்தினையும் ஏக்க நிலைமையையும் உருவாக்கின. காலத்திற்குக் காலம் இந்த யுத்தத்தின் பின்பும் அவர்கள் வேறுவேறு விதமான உளவியல் நிலைகளை அடைந்து சென்றார்கள் என்றுதான் கூற வேண்டும்.

மீள்குடியேற்றத்திற்குப் பிறகு சிறுவர்களுக்கான உலகம் எப்படி இருக்கின்றது?

சிறுவர்களைப் பொறுத்தவரையிலும் முகாம்களில் கூட சில ஆரோக்கியமான விடயங்கள் நடைபெற்றன. முகாம்களில் விரைவாகப் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அதாவது ஒரு சம்பிரதாயக் கல்வி இல்லாவிட்டாலும் சம்பிரதாயமற்ற முறையிலான ஒரு கல்வி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஒரு கிரமமான முறையில் இது நடைபெற்றது. அவர்களுடைய பொழுதுபோக்கு அல்லது விளையாட்டிற்குரிய வெளி வழங்கப்பட்டது. அது ஒரு ஆரோக்கியமான நிகழ்வு. இடம்பெயர்ந்த ஆசிரியர்கள் தாங்களே கல்வி கற்பிக்க முன்வந்தமையும் ஆரம்பத்திலேயே சிறுவர்களுக்கு ஒரு நல்ல வெளிக்கு வித்திட்டது என்றுதான் குறிப்பிடவேண்டும். மீள்குடியேற்றப் பகுதிகளிலும் முன்பள்ளிகளில் இருந்து சகல பாடசாலைகளும் வெகு விரைவில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இதற்கு வெறுமனே அரசாங்கம் காரணமல்ல. மக்களே தங்கள் பாடசாலைகளை மீள்புனரமைத்து வகுப்புகளை ஆரம்பித்து அந்தப் பாடசாலைகளை நிர்வகித்து ஒரு சாதாரண வாழ்க்கை முறைக்குச் சென்றது அவர்களைப் பாதுகாத்திருக்கிறது. பல இடங்களில் அந்த நிகழ்வுகளைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இல்ல விளையாட்டுப் போட்டிகள் போன்றவை

மீள்குடியேற்றப் பிரதேசத்தில் நடைபெறுவதென்பது ஆரோக்கியமான விடயம்.

இதில் சில பாதகமான அம்சங்களும் இருக்கின்றன. எங்களுடைய சமூகத்தில் புரையோடிப்போன, கல்வியில் அதியுச்சப் புள்ளிகளைப் பெற்று அதனுடாக ஒரு மனிதனை அளவீடு செய்கின்ற தன்மையினால் இன்றும் பல ஆசிரியர்கள் இவர்கள் அதிக புள்ளிகளை எடுக்கவேண்டும் அல்லது போட்டி மனப்பான்மையுடன் அவர்களை வளர்த்துவிட வேண்டும் என்று துடிக்கின்றார்கள். ஆனால் உள்பாதிப் பிற்கு அல்லது மனக்காயத்திற்கு உட்பட்ட சிறுவர்கள் பலர் அதனை உடனடியாகச் செய்ய முடியாத நிலையில் இருக்கின்றார்கள். அவர்களுடைய மனக்காயங்கள் ஆறி அதன் பின்பு அவர்கள் தங்களுடைய கல்வியைத் தொடரவேண்டும் அதற்கான வெளி வழங்கப்படவேண்டும் என்கிற பிரக்ஞை இல்லாமல் இருக்கின்றார்கள். இதை ஒரு பாதகமான நிலைமை என்று குறிப்பிடலாம்.

உதாரணமாக, நான் ஒரு நாள் பாடசாலை ஒன்றின் அருகாக செல்லும்பொழுது சில மாணவர்கள் பாடசாலைக்கு வெளியில் இருந்தார்கள். உள்ளே சென்று கேட்டபொழுது இவர்கள் பாடசாலைக்கு வருவதற்கு பிந்திப் போய்விட்டது என்று சொன்னார்கள். இங்கு ஒரு அசாதாரண சூழ்நிலைக்குப் பின்பு பாடசாலைக்குப் பிந்தி வருவதற்கான பல காரணிகள் இருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் கருத்தில் கொள்ளாமல் மாணவர்களை வெளியே அனுப்புவது, மற்றது பரீட்சையை முக்கியமாகக் கொண்டு மட்டும் அவர்களைப் பயிற்றுவிப்பது. ஒரு உளவியல் மருத்துவர் என்ற முறையில் நான் சொல்லுவேன் அவர்களுக்குப் பரீட்சை என்பதை விடவும் உளக் காயங்களில் இருந்து விடுபட்டு அதன்பின் கல்வியைக் கற்க வேண்டிய தேவை இருக்கின்றது.

பல சந்தர்ப்பங்களில் ஆசிரியர்கள் கூட உளக்காயங்களுக்கும் மனப்பாதிப்புக்கும் உட்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களால் பாடசாலைக்கு வருகின்ற மாணவர்களை கையாளுகின்ற திறனும் இல்லாமற் போகின்றது. உதாரணமாக, நான் கிளிநொச்சியில் ஒரு பாடசாலைக்குச் சென்றபோது அங்கு இடைவேளை நேரத்தில் பிள்ளைகள் யுத்தத்தின் கடைசிக் காலத்தில் நடந்தது போன்று ஆட்கள் இறந்து கிடப்பது, இறந்தவர்களைத் தூக்கிக்கொண்டு போவது போன்று விளையாட்டை நடத்திக்கொண்டிருக்கும்போது அதிபரும் ஆசிரியர்களும் அவர்கள்மீது கோபமடைகின்றார்கள். ஆனால் உண்மையில் அந்த நிகழ்வை அவர்கள் படைப்பாக வெளிப்படுத்துவது ஆரோக்கியமானது. ஏனென்றால் அவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொண்டு ஒரு ஆக்கபூர்வமான நாடகமாக காட்சிப்படுத்தும்பொழுது அங்கு அவர்களுக்கான ஒரு வெளி கிடைக்கின்றது. ஆனால் நாங்கள் அதைத் தடுக்கின்றோம். ஏனென்றால் எங்களுக்குள் அது ஒரு கூடாத விடயம் அதை நினைத்துப் பார்ப்பது கூடாது என்ற குற்ற உணர்வு உள்ளதை சிறுவர்களுக்கும் ஏற்படுத்துகின்றோம். இப்படியான சின்னச் சின்ன விடயங்களிலும் அக்கறை செலுத்தப்படவில்லை என்பதுதான் கவலைக்குரிய விடயம்.

ஆனால் ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும்பொழுது பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டதும் கிரமமாகப் பாடசாலைகளுக்குப் பிள்ளைகள் சென்றதும் விளையாட்டுப் போட்டிகள் போன்றவை நடைபெற்றதும் ஆரோக்கியமானது.

ஆண்கள் அவர்கள் சார்ந்த குடும்பங்கள் மற்றும் துணை இழந்த பெண்கள் இவர்களிற்கு சமூகத்தில் இருக்கின்ற பிரச்சனைகள். இவர்களை இந்தக் காயங்களில் இருந்து காப்பாற்றுவதற்கு நீங்கள் என்ன வழிமுறைகளை வைத்திருக்கிறீர்கள்?

உதாரணமாக, ஆண்களைப் பொறுத்தவரையில் இப் பிரச்சினைகளில் இருந்து விடுபடுவதற்கு சில மார்க்கங்களை அவர்கள் கையாளுகின்றார்கள். சிலர் மதுபானங்களை அதிகமாகப் பாவிக்கின்றார்கள். முகாம்களில் மதுபானங்கள் தாராளமாகக் கிடைக்கப் பெற்றதும் அங்கு மதுபானங்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டதும் ஒரு காரணமாகும். அங்கு பலர் அதை ஆரம்பித்தனர். இதில் வன்னியில் இருந்த காலத்திலும் பார்க்க மனப் பாதிப்பிற்குட்பட்ட பின்பு அவர்கள் அதிகளவில் மதுபானத்தை பாவிக்கத் தொடங்கினார்கள். முக்கியமாக, பதகளிப்பு, பதட்டம் போன்றவை ஏற்படும்பொழுது அதை ஒரு தற்காலிகமான நிவாரணமாகப் பாவிக்கத் தொடங்கி அதற்கு அடிமையாகி விடுகின்றார்கள். அது பாரிய பாதிப்பை குடும்பத் திற்கும் சிறுவர்கள் மீதும் ஏற்படுத்துகின்றது.

இரண்டாவது, தொழில் செய்வதில் ஒரு நாட்டமின்மை உருவாக்கப்பட்டது. முகாம்களில் பல காலமாக அவர்கள் எந்தவிதமான வேலையும் செய்யாமல் வெட்டிப் பேச்சுகளிலும் காட்ஸ் விளையாடுவதிலும் வெறுமனே காலத்தைப் போக்கிவிட்டு, பிறகு தொழில் செய்யப் போவதற்கான ஆயத்தமற்ற நிலைமை இவர்களிடம் காணப்பட்டது. துணையை இழந்த ஆண்கள் இன்னும் பல விதமான பிரச்சினைகளுக்கு காரணமானார்கள். பாலியல் ரீதியான சில பிரச்சினைகள் சமூகத்தில் ஏற்படுவதற்கும் இது காரணமாக அமைந்தது.

பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் முக்கியமாக, இந்தப் பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல் தற்கொலைக்கு முயற்சிக்கின்ற பெண்கள் பெருமளவில் காணப்பட்டனர். அதாவது அவர்கள் இலகுவில் உணர்ச்சி வசப்படக் கூடியவர்களாக இருந்தார்கள். இதனால் உறவுச் சிக்கல்கள் அதிகமாயிற்று. இவ்வாறான பிரச்சினைகளை நாங்கள் எதிர்கொண்டோம்.

எங்களுடைய உள்நல மருத்துவப் பிரிவு பணியை ஆரம்பித்தபோது 2 75 000 (இரண்டு லட்சத்து எழுபத்தையாயிரம்) மக்கள் முகாம்களிலும் 1 75 000 (ஒரு லட்சத்து எழுபத்தையாயிரம்) மக்கள் வன்னியில் இடம்பெயர்ந்தவர்களாகவும் இருந்தார்கள். எங்களால் தனித்தனியே அவர்களைக் கவனிப்பதற்கு முடியாது. எனவே நாங்கள் சில விடயங்களை குழுக்களாகச் செய்வதற்கு முயன்றோம். மக்கள் பெருமளவில் உணர்ச்சிவசப்பட்ட நிலையில் காணப்பட்டார்கள். என்னுடைய வைத்தியசாலையில் வேலை செய்கின்ற வைத்தியர்கள் உட்படப் பலரும் உணர்ச்சி வசப்பட்ட நிலையில் இருந்தார்கள். எல்லாரும் எதையோ இழந்து விட்டது போன்ற நிலைமையும் சலிப்படைந்த நிலைமையும் பலரிடம் காணப்பட்டது. ஆகவே இவர்களுடைய உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவதற்கான ஒரு வெளி வழங்கப்பட வேண்டும். இதற்காக நாங்கள் சமைதாங்கி நிலையத்தை ஆரம்பித்தோம்.

அதைவிட உள்சமூகப் பணியினையும் நாங்கள் மேற்கொண்டிருந்தோம். 'மனக்காயம் ஆற்றுவோம் புதிதாக மலர்வோம்' என்ற அடிப்படையில், குறிப்பாக உயிர் இழப்புகளைச் சந்தித்தவர்கள், தங்களுடைய உறவினர்கள், குழந்தைகள், துணைகள் ஆகியோரை இழந்தவர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருந்த நிலையில் நாம் ஒரு ஆத்மாஞ்சலி நிகழ்வினை ஆடி அமாவாசை தினமன்றும் நவம்பர் 2ம் திகதி ஆத்மாக்கள் தினமன்றும் பெரிய அளவில் முழு முகாம்களிலும் செய்திருந்தோம். ஒட்டுமொத்தமாக அவர்கள் வந்து தங்களுடைய உணர்ச்சிகளைக் கொட்டி அதனைத் தீர்த்துச் சென்றது அவர்களுடைய உணர்ச்சி நிலையைக் குறைத்து அவர்கள் தங்களை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது.

இவை பற்றிய தெளிவினை எல்லா மட்டத்திலும் ஏற்படுத்த வேண்டிய தேவை. ஆசிரியர்கள், பாடசாலைகள், நிர்வாகம், குடிநீர் தர்ப்பாடு நடைமுறைகள் உட்பட எல்லா காலங்களிலும் இவை பற்றிய தெளிவினை எல்லா மட்டத்திலும் ஏற்படுத்த வேண்டிய தேவை. ஆசிரியர்கள், பாடசாலைகள், நிர்வாகம், குடிநீர் தர்ப்பாடு நடைமுறைகள் உட்பட எல்லா காலங்களிலும் இவை பற்றிய தெளிவினை எல்லா மட்டத்திலும் ஏற்படுத்த வேண்டிய தேவை.

அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் இந்த மட்டங்களிலும் இவற்றைச் செய்ய வேண்டிய தேவை ஒன்றிருந்தது. அதில் முக்கியமாக, நாங்கள் அவர்களுடன் உடனிருத்தல் என்பது ஒரு மிக முக்கியமான விடயம். இதற்குப் பெரியளவில் உள் வியல் நிபுணத்துவம் அதாவது உள்வியல் அறிவு தேவை என்பது அல்ல. ஒரு சாதாரண ஒரு மனிதன் இன்னொரு மனிதன்மீது காட்டுகின்ற பரிவு, கருணை இதற்குப் பெருமளவு போதுமானது என்றுதான் குறிப்பிட வேண்டும்.

'சமைதாங்கி' நிலையத்தைப்பற்றிக் கொஞ்சம் விரிவாக கூறமுடியுமா?

2009இல் 'மகிழ்வுடன்' என்ற நூலை எழுதும்பொழுது அதில் "சமைதாங்கியாக நாங்கள் இருக்கவேண்டும்" என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன். அப்பொழுது சமைதாங்கி பற்றி பெரியளவில் யோசித்திருக்கவில்லை. 2009 மே மாதமளவில் வவுனியாவில் உள்ள பம்பைமடு நெடுக்குளத்தில் உள்ள தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் உள்ள முன்னாள் போராளிகள் முகாமுக்குச் சென்று அங்கு அவர்களுடன் கதைக்கும் பொழுது என்னை நான் அறிமுகப்படுத்தினேன். நான் ஒரு மனநல மருத்துவ நிபுணர் என்று சொல்லும்பொழுது பலர்

முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டார்கள். டொக்டர் நாங்கள் மனதளவில் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்று எங்களை அங்கொடைக்கோ மந்திகைக்கோ அனுப்பிவிடாதீர்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அப்போது அவர்களுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று நான் திகைத்து நிற்கின்ற பொழுது சமைதாங்கியின் ரூபகம் வந்தது. நான் அவர்களிடம் சொன்னேன், என்னுடைய தொழில் மனநல மருத்தவ நிபுணர் தவிர, செயற்பாடு உங்களுடைய மனநோய்களைக் கண்டு பிடிப்பதல்ல. நாங்கள் உங்களுடைய சமைகளை இறக்கி வைக்கின்ற சமைதாங்கிகளாக இருக்கப் போகின்றோம் என்று. சமைதாங்கிகளில் சமைகளை இறக்கி வைக்கும்பொழுது நிரந்தரமாக சமைதாங்கிகளில் இவற்றை விட்டுச் செல்வதல்ல. அங்கு சமைகளை இறக்கி வைத்து எங்களை ஆசுவாசப்படுத்திவிட்டு பிறகு அந்த சமைகளை சுமந்து செல்லவேண்டும். உங்கள் உணர்ச்சி மயமான பாரங்கள் எல்லாவற்றையும் நாங்கள் சுமந்து செல்லப் போகிறோம் என்று நாங்கள் பொய் கூறவில்லை. ஆனால் தற்காலிகமாக உங்கள் உணர்ச்சிகளை கொட்டித் தீர்த்து நீங்கள் உங்களை ஆறுதல்படுத்துவதற்கு நாங்கள் உறுதுணையாக இருப்போம். இதனுடன்தான் என்னுடைய சமை தாங்கிப் பணி ஆரம்பமானது.

‘சமைதாங்கி’ என்ற சொல் அவர்களைப் பெருமளவு கவர்ந்திருந்தது. சமைதாங்கி வந்து போவதுதான் நல்லது. நீங்கள் எங்களுக்கு மருந்து ஒன்றும் தரவேண்டாம். நாங்கள் உங்களுடன் பேசி எங்கள் சமைகளை இறக்குகின்றோம் என்று கூறினார்கள். இவர்கள் இப்படிக்கூறியது என்னுடைய மனதில் மிக ஆழமாகப் பதிந்து விட்டது. நான் வவுனியா இடம் பெயர்முகாமில் சமைதாங்கி என்ற பெயரில் ஒரு உணர்ச்சி ஆதரவு மையத்தை ஆரம்பிப்போம் என்று நினைத்தேன். ஏனெனில் மனநலத்துறை அல்லது மனநோய்கள் பற்றிய எங்கள் கிளினிக் இற்கு மக்கள் வருவதில்லை. அது குறித்த ஒரு பிழையான கருத்து எங்களுடைய சமூகத்தில் புரையோடியிருக்கின்ற ஒரு தன்மை இன்னும் காணப் படுகின்றது.

சமைதாங்கி உணர்ச்சி ஆதரவு மையம் வலயம் 2 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அப்பொழுது பலர் அங்கு வருகை தந்தார்கள். பின்னர் நாம் அதனை செட்டிசெய்ததில் முகாமிற்கு வெளியே ஒரு நிலையமாகக் கட்டி 3 வருடங்களாக நடத்தினோம். உளவளத்துறை சார்ந்த பல விடயங்கள் அங்கு நடைபெற்றது. ஆற்றுப்படுத்தல்கள் நடைபெற்றன. அத்துடன் மனநல சிகிச்சையும் அங்கு வழங்கப்பட்டது. சமைதாங்கி மிகப்பெரியளவில் எனக்கு வெற்றியைத் தந்தது என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

இப்பொழுது நாங்கள் இதனை செட்டிசெய்த பகுதியில் இருந்து எடுத்துவிட்டோம். ஏனென்றால் அங்கு இப்போது பத்தாயிரம் தொடக்கம் பதினைந்தாயிரம் வரையில்தான் மக்கள் இருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் எல்லாரும் மீள்குடியேற்றப் பிரதேசத்திற்குச் சென்றுவிட்டார்கள். இப்போது முல்லைத்தீவு வைத்தியசாலையில் இந்த சமைதாங்கி நிலையத்தினை ஆரம்பித்து வைத்திருக்கின்றோம். இதற்கு மருத்துவர்களிடம் இருந்தோ வைத்தியசாலைகளிடம் இருந்தோ ஆதரவு கிடைப்பதில்லை. கிளினிக்கை மட்டும் ஆரம்பித்து நடத்துங்கள் வேறு எதுவும் செய்யவேண்டாம் என்பதுதான்

அவர்களின் வெளிப்பாடு. நாங்கள் ஆஸ்பத்திரிக்கு வெளியே ஒரு மாமரத்துக்கு கீழ் ஒரு கண்டெயினருக்குள் ஒரு structure ஆக கட்டி வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

இது எதைக் காட்டுகிறதென்றால் எங்களுடைய மக்கள் புதியனவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாரில்லை. மக்களிடையே பாதிப்பு அதிகம். எல்லோரும் மனநோய்கிளினிக்கிற்கு வரவும் முடியாது. அதை எவ்வாறு செயற்படுத்தலாம் என்பது பற்றிய ஒரு சமூக செயற்பாடாக இந்த சமைதாங்கிகள் வெவ்வேறு மக்களில் அமைக்கப்பட்டால் அது மனநலத்துறைக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையிலான ஒரு தொடர்பு மையமாகவும் இருக்குமானால் அது ஒரு பெரிய அளவில் வெற்றி பெறும் என்றுதான் நினைக்கின்றேன். ஆனால் ஒரு தனிமனிதனாக அதைச் செய்ய முடியாத போதும் ஒரு கட்டமைப்பின் மாதிரி யாக இப்பொழுது முல்லைத்தீவு வைத்தியசாலையில் செய்து கொண்டிருக்கின்றேன். இன்னும் அது மேம்படுத்தப்பட வேண்டும் என்றுதான் நினைக்கின்றேன்.

வளப்பற்றாக்குறை பற்றிப் பேசினீர்கள். அது எந்தளவு போதாமல் உள்ளது? உளரீதியான மீள்கட்டுமானப் பணியில் அரசாங்கத்தின் பங்கு என்னவாக இருக்கின்றது?

உளரீதியான மீள்கட்டுமானத்தைப் பொறுத்தளவில் மொழி ஒரு முக்கியமான விடயம். இது ஒரு முக்கியமான பிரச்சினையாக அமைகின்றது. மருத்துவத்துறையின் ஏனைய பிரிவுகளில் மொழி என்பது மிகப்பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கவில்லை. உளச் சமூகப் பணியில் மொழி ஒரு முக்கியமான பிரச்சினையாக இருப்பதால், அதிலும் குறிப்பாக இலங்கையில் மனநல மருத்துவர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவு. ஆகவே தெற்கில் இருந்து ஒரு சிலர் வவுனியாவிற்கு வந்துவிட்டு மொழிப்பிரச்சினையினால் முன்னோக்கி எதையும் இனி தங்களால் செய்யமுடியாது என்று திரும்பிச் சென்றவர்களும் இருக்கின்றார்கள். ஆகவே உதவி செய்வதில் அரசுக்கு பெரிய சிக்கல் ஒன்று ஏற்பட்டது. அத்தோடு பல உளநல மருத்துவர்கள் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழ்கின்றார்கள். உதாரணமாக, இங்கிலாந்தில் 400 தமிழ் பேசுகின்ற உளநல மருத்துவர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களை அனுமதிப்பதில் சில சிக்கல்கள் இருந்ததால் அவர்களும் ஆரம்பத்தில் அனுமதிக்கப்படவில்லை.

ஆனால் ஒரு விடயம் என்னவென்றால், எமது பிரதேசத்தில் உள்ள சமூகப்பணிக்கான தேவை கிட்டத்தட்ட 20 வருடங்களுக்கு முன்பே ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆகவே பேராசிரியர் தயா சோமசுந்தரம் தலைமையில் முன்பே பலர் உள்ளவளத்துணைக்கும் உள்ள ஆற்றுப்படுத்தலுக்குமாக பலர் பயிற்றப்பட்டிருந்தார்கள். அந்த நிலைமை எங்களுக்கு ஓரளவு சாதகமாக அமைந்தது. இதில் முக்கியமான விடயம் என்னவென்றால் பல பயிற்றப்பட்ட உள்ளவளத்துணையாளர்களும் பாதிப்புக்குட்பட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் தங்களுடையபாதிப்பில் இருந்து விடுவதற்கு முன்பு இதனைச் நடைமுறைப்படுத்துவது கடினமாக இருந்தது. ஆகவே தன்னார்வத்தொண்டர்களைப் பயிற்றுவித்து இன்னுமொரு அமைப்பையும் உருவாக்கினோம். HELP TO HEAL TEAM என்று, ஆற்றுப்படுத்தலுக்கான உதவிக்குழு.

என்னுடைய முக்கியமான பணி என்னவாக இருந்ததென்றால் ஒரு மனிதனுக்கு நீங்கள் நன்மை செய்யாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. தீமை செய்யாதிருங்கள். மனக்காயத்தால் பாதிக்கப்பட்டவரை மேலும் காயப்படுத்துவதைவிட ஒன்றும் செய்யாமல் விடுவது ஆதரவானது. அதற்குரிய வெளியை வழங்குவது இன்னும் உன்னதமானது. அவர்கள் மேலும் பாதிக்கப்படாமல் இருப்பதைப் பாதுகாப்பதுதான் எங்களுடைய முதற்பணியாக இருக்கின்றது. இதில் பலரும் ஆர்வக்கோளாறிலும் செய்தி நிறுவனங்களுக்கு செய்திகளைக் கொடுத்துவிட வேண்டும் அல்லது சில ஆய்வுகளை நடத்திவிட வேண்டும் என்று மக்களைக் காயப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அவற்றைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டிய ஒரு தேவை எங்களுக்கு ஏற்பட்டது. ஆகவே அவர்களுடைய காயங்களை மேலும் ஆழமாகாமல் அவர்கள் தங்களுடைய காயங்களைத் தாங்களே ஆற்றுவதற்கான வெளியை வழங்குவதுதான் முக்கியமான தேவையாக இருந்தது. இது குறித்து நாங்கள் ஆரம்பத்திலேயே தெளிவாக இருந்ததால் எமது வளப்பற்றாக குறையினூடும் சில பணிகளைச் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது.

உங்களுடைய அமைப்புகள், நிறுவனங்களுக்குத் தேவையான நிதித் தேவை, மனிதவளத் தேவை இவற்றிற்கு அரசு தரப்பில் இருந்து ஏதாவது ஆதரவு கிடைத்ததா?

அரசைப் பொறுத்தவரையிலும் பொதுவாக சமூக அளவிலும் மனப்பாதிப்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது குறைவு. அது பொதுவாக எல்லாச் சமூகங்களிலும் இருக்கிறது. அதுவும் குறிப்பாக எமது சமூகத்தில் அதற்கான முக்கியத்துவம் பெருமளவு குறைவு. அது இலங்கையில் மட்டுமல்ல. பல கீழைத்தேயநாடுகளில்கூட அப்படித்தான் இருக்கின்றது. ஆகவே அதற்கான முக்கியத்துவம் குறைந்திருந்தது ஒரு காரணம். மற்றும்படி எமக்கு ஏற்கனவே உள்ள கட்டமைப்புகள் மனநலத்துறையில் பெருமளவு விருத்தி செய்யப்படாமல் இருப்பது ஒரு காரணமாக காணப்படுகின்றது. மேலதிகமான புதுவகையான சிகிச்சைகள் பற்றிய தெளிவான அறிவு பலரிடம் இல்லாமல் இருந்ததும் காரணமாக இருக்கலாம். ஆகவே அப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் எமக்குரிய முன்னுரிமை பெருமளவில் வழங்கப்படவில்லை. என்றாலும் தெற்கில் உள்ள உளமருத்துவச் சங்கங்கள் மற்றும் பிற நாடுகளில் உள்ள மருத்துவர்கள் உதாரணமாக இங்கிலாந்து நாட்டில் உள்ள Srilanka psychiatrist trauma group, அப்படியான பலர் வந்து இந்த உதவிகளைச் செய்தது இங்கு

குறிப்பிடத்தக்கது. ஆகவே இங்கே உதவி செய்வதற்கும் அப்பால் அது பற்றிய விழிப்புணர்வில்லை. அதற்கான மனிதவளம் குறைவு மக்களிடம் அது குறித்த தெளிவின்மை, ஊடகங்களின் விழிப்புணர்வின்மை இவை எல்லாம் பிரச்சினைக்குரியதாக இருந்தது. இவைகள் எல்லாவற்றிற்கிடையிலும் இதனைச் செய்வதை ஒரு கடுமையான பணி என்று தான் சொல்லாம்.

இப்படியான மனக்காயங்கள் வந்து சேரும்பொழுது அதில் பாலியல் உறவும் பாதிப்படைவதற்கான வாய்ப்புகள் நிறைய உண்டு. இந்த யுத்தத்திற்குப் பின்பான காலப்பகுதிகளில் எல்லாம் பாலினருடையதுமான பாலியல் வாழ்க்கை எப்படி இருந்தது. அதில் எழுந்த பிரச்சினைகள் என்ன?

பாலியல்ரீதியான பிரச்சினை என்று எடுத்துக்கொண்டால், அது யுத்தகாலத்திலும் இருந்த ஒன்று தான். உதாரணமாகப்

பலர் ஆட்சேர்ப்பில் இருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக இளம் வயதில் திருமணத்தைச் செய்துகொண்டார்கள். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பலர் சரியான ரெஜிஸ்ட்ரேசன் இல்லாமல் திருமணம் செய்து கொண்டார்கள். அதனால் கர்ப்பமடைந்த பெண்கள் பலர் இருந்தார்கள். அதனால் பாதிப்பு ஏற்பட்டது. முக்கியமாக முகாம்களில் பலர் ஒன்றுகூடி இருந்த இடம், புதிய சூழல், புதிய உறவுகள் இப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பாலியல்ரீதியான துன்புறுத்தல்களுக்கும் தஷ்பிரயோகங்களுக்கும் உட்படக் கூடிய ஏதுநிலை காணப்பட்டது. ஓரளவு பாதுகாப்பை பல நிறுவனங்கள் வழங்கியபோதும், குறிப்பாக சிறுவர்கள் பாதிக்கப்படுகின்ற நிலை காணப்பட்டது.

மீன்குடியேற்றப் பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டபொழுதும் முகாம்கள் மெல்ல மெல்லக் கைவிடப்பட்டுப்போன நிலைமையில் பல முகாம்களில் ஆட்கள் இல்லாமல் இருந்த நிலையில் இப்படியான பாதிப்புகள் அதிகரித்தன. பின்னர் அந்தப் பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமல் மனக்காயங்களுக்கான வடிகாலாக புதிய உறவுகளை ஆரம்பித்து அவர்களுடன் செல்வது போன்ற பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. எனவே இது பாலியல்ரீதியாக விழிப்புணர்ச்சியற்ற ஒரு சமூகத்துக்கு பெரும் பிரச்சினையாகத் தான் இருக்கும்.

ஒரு மனிதரின் பாலியல்ரீதியான தேவையை சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவும் எந்த வயதில் பாலியல் கல்வி வழங்கப்பட வேண்டும் என்பது பற்றியும் எந்தத் தெளிவுமற்ற ஒரு சமூகத்தில் இது மிகப்பெரிய பிரச்சினையாக அமைகின்றது. அதைவிட பல சந்தர்ப்பங்களில் பாலியல்ரீதியான பிறழ்வுகளுக்கு இட்டுச்சென்றது. ஆகவே பாலியல்ரீதியான பிரச்சினைகளைக் கையாள்வதில் சமூகத்திற்குச் சரியான பார்வையின்மைதான் இதற்கொரு முக்கிய காரணமாக இருக்கின்றது.

இந்த யுத்தம் குறிப்பாக சமூகத்தில் நிறைய ஆண்களை இழக்கச் செய்து இருப்பதால், துணை இழந்த பெண்களின் நிலை?

துணை இழந்தவர்கள் என்று சொல்லும்போது பெரும்ளவில் பெண்களும் இருந்தாலும் ஆண்களும் அப்படியான நிலையில் இருக்கிறார்கள். இரண்டு நிலைமைகளும் சற்று வித்தியாசமானது. எங்கள் சமூகத்தில் புரையோடிப் போயுள்ள ஆணாதிக்க நிலைமையினால் ஆண்கள் மீளவும் திருமணம் செய்து கொள்வது என்பது இலகுவானதாகவும் பெண்கள் மீளத் திருமணம் செய்வதென்பது கடினமாகவும் இருப்பது மிக முக்கியமான பிரச்சினையாக இருக்கின்றது. அதுவும் இளம்பெண்கள் துணையை இழந்தவராக இருக்கின்றமை, நாம் சமூக நோக்குடன் பார்க்கின்றபொழுது அதற்கு ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்கின்ற தேவை இருக்கின்றது. சமூகம் அதனைச் சரியாக உணர்ந்திருப்பதாக நான் இன்னும் கருதவில்லை. சமூகம் வெறுமனே இவர்களைப் பரிதாபத்துடன் பார்ப்பது மட்டும் அதற்குத் தீர்வல்ல. அவர்களுக்குரிய தேவைகளை நாம் கவனிப்பதற்கு முன்வரவேண்டும். ஆனால் சில நிறுவனங்கள் அல்லது சில அமைப்புகள் இவ்வாறு துணை இழந்த பெண்களைச் சேர்த்து ஒரு குழுவினை அமைத்து அவர்களைப் பலப்படுத்தியும் வளப்படுத்தியும் கொண்டு வருகிறார்கள். இப்படியான பலமும் வளமும் அவர்களுக்கு கிடைக்குமாயின் அவர்கள் சமூகத்தில் உறுதியாக நின்று தங்கள் தேவைகளை பெற்றுக் கொள்ள முடியும். ஆனால் உண்மையில் குறிப்பிடுவதானால் இவர்கள் குறித்த ஆரோக்கியமான ஒரு நிலை சமூகத்தில் தற்போதைய நிலைமையில் இல்லை.

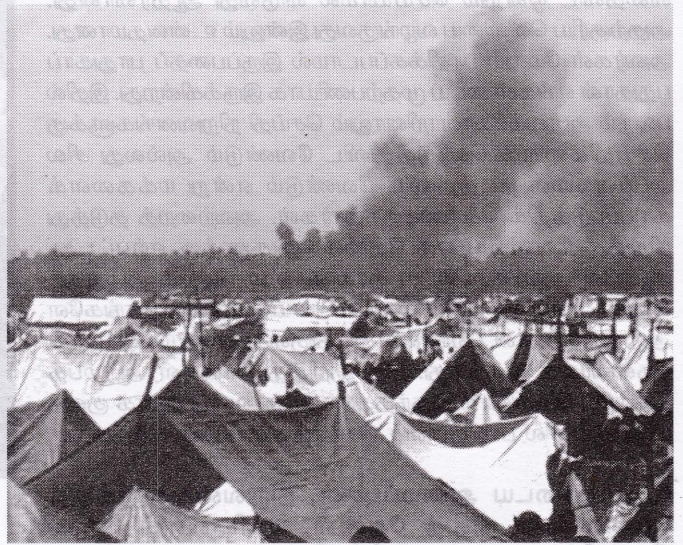
'துணை இழந்தவர்கள்' எனும்போதே அதில் பாலியல் உறவு தொடர்பான விடயம் விளங்கிக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் பாலியல் தொடர்பான விடயங்கள் பற்றிப் பேசுவதை ஒரு மூடுபொருளாகத்தான் எங்களுடைய சமூகம் கொண்டிருக்கிறது. அதுபற்றிய ஒரு திறந்த உரையாடலுக்கு சமூகத்தில் எந்தெந்த மட்டங்களில் இவற்றுக்கான முன்னெடுப்பு தேவை என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?

என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் குறிப்பிடுவேன் இந்த மாற்றம், எமது கல்வி முறையிலே உருவாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதாவது பாலியல்ரீதியான சரியான கருத்துருவம் ஆரம்பத்திலேயே மாணவர்களிடம் விதைக்கப்படவேண்டும். என்னைப் பொறுத்தவரையில் சரியான திட்டமிட்ட முறையில் பாலியல் கல்வியை அறிமுகப்படுத்துவது மிக முக்கியமானது. ஏனென்றால் பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் கூட இவை குறித்த சரியான விழிப்புணர்வுற்ற நிலைமை காணப்படுகின்றது.

பாலியல் கல்வியும் அது சார்ந்த விழிப்புணர்வும் சமூகத்திற்கு மிகத் தேவையானது.

மாற்றது எங்களுடைய பத்திரிகைகள் மீடியாக்கள் அது பற்றிய எந்த விடயத்தையும் பேசுவதில்லை. அவர்கள் பரபரப்பைத் தருகின்ற பாலியல் சம்பந்தமான விடயங்களை தருவதுடன் நின்று விடுகிறார்கள். ஆனால் அது ஏன் சமூகத்தில் இவ்வளவு பரபரப்பை ஏற்படுத்துகின்றதென்பது பற்றி அவை ஒருபோதும் பேசுவதில்லை.

முதலாவது கல்வி முறை. இரண்டாவது மீடியாக்கள். பாலியல்ரீதியான விழிப்புணர்ச்சி பாலியல் சம்பந்தமான வெளியீடுகள் அல்லது கருத்துக்கள் தேவைப்படுகின்றது. உதாரணமாக எயிட்ஸ்க்கு கொடுக்கப்படுகின்ற விளம்பரங்கள் பெரியளவில் இருக்கின்றன. ஆனால் அங்கு கவர்ச்சியான விளம்பரத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகின்றதேயன்றி, அங்கு தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கும் பாலியல் உறவுபற்றிய கருத்து பெரிதாகக் கதைக்கப்படுவதில்லை. பல

சந்தர்ப்பங்களில் பாலியல் பற்றிய பிழையான கருத்துருவங்கள் தான் மீடியாக்களில் கூடக் காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக இன்ரநெட் பொன்றவற்றில் கொடுக்கப்படுகின்ற பாலியல் சம்பந்தமான கருத்துகள் ஒரு பாலியல் பிறழ்வுக்குத்தான் உட்படுத்துகின்றது.

இதை ஒரு சமூக இயக்கமாக மேற்கொண்டால் மட்டுமே இது சாத்தியமாகும். முன்பு குறிப்பிட்டதுபோல துணை இழந்தவர்களுக்குரிய மறுமணம், துணை இழந்தவர்கள் பற்றிய சமூகப் பார்வை, பாலியல்ரீதியான விழிப்புணர்வு, இவற்றில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளில் இருந்து எவ்வாறு விடுபடுவது என்பதற்கெல்லாம் ஒரு சமூகளவிலான இயக்கம் தான் இதனை சாத்தியப்படுத்த முடியும். அதற்கான ஒரு காலம் வந்துவிட்டது அது சரியாக திட்டமிடப்பட்டுச் செய்யப்படவேண்டும்.

பல பெண்ணியவாதிகள் சமூகத்தில் இருக்கின்றார்கள். அவர்களை சமூகம் தங்களில் இருந்து விலத்திப் பார்க்கின்றது. பெண்ணியவாதிகளின் கருத்துக்களை சமூகம்

ஏற்றுக்கொள்கின்ற நிலைமையில் இல்லை. அது ஒரு ஆரோக்கியமற்ற ஆனால் யதார்த்தமான நிலைமை. இது ஒரு மிக முக்கியமான பிரச்சினை. பெண்ணியவாதிகள் சமூகத்தில் இருந்து அந்நியப்படாமல் சமூகக் கட்டமைப்புக்குள் இருந்து இதை ஒரு சமூக இயக்கமாக மேற்கொள்ளும்பொழுது மாத்திரம்தான் எமது சமூகத்திற்கு இதுபற்றிய சரியான பார்வை ஏற்படும்.

பெண்ணியவாதிகளால் இந்த சமூகத்திற்குள் போக முடியாமல் இருக்கின்றது என்று நீங்கள் குறிப்பிடுவது...?

பெண்ணியவாதிகளை முதலில் அவர்கள் ஆடை அணிவதில் இருந்து பார்த்தே சமூகம் அவர்களை விலக்கி விடுவதும் அவர்களை சமூகத்தில் இருந்து விலக்குவதில் அது வெற்றி கண்டிருக்கிறது. உதாரணமாக, என்னுடைய பேராசிரியையாக இருந்த ராஜனி திரணகமவைப் பொறுத்த வரையில் பெண்ணியம் சார்ந்த மிகவும் அற்புதமான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தவர். அவருடன் பல சந்தர்ப்பங்களில் பெண்ணியம் பற்றி விவாதித்திருக்கின்றேன். அவரை இலகுவாக இந்த சமூகம் தங்களில் இருந்து விலக்கிவிட்டது எனக்கு மிகவும் மனவருத்தத்தை தந்திருந்தது.

பெண்ணியக் கருத்தைக் கொண்டுள்ளவர்களில் சிலர் என்ன நினைக்கின்றார்கள் என்றால், சமூகத்தின் ஒரு அங்கமாக இல்லாமல் அடிப்படையற்ற சில மாற்றங்களை, உதாரணமாக ஆடை அணிவதிலோ, சமூகத்தில் இருந்து தங்களை வித்தியாசமாகக் காட்ட முனைகின்றதிலோ ஏற்படுத்தலாம் என்று, இப்படி ஏற்படுத்தப்படுகின்ற அவர்கள் பற்றிய விம்பம் அவர்களுடைய கருத்துக்களையும் கொண்டு செல்ல முடியாமல் தவித்துவிடுகிறது. என்னுடைய பேராசிரியையின் பல கருத்துக்கள் இந்த சமூகத்திற்குள் சென்றிருக்க வேண்டும். பாலினம் பற்றிய உயிரியல்ரீதியான அறுதிப்பாடு (Biological determination of sex) பற்றி எல்லாம் அவரிடம் நிறையக் கருத்துகள் இருந்தன. ஆனால் சமூகத்தில் அவரை அடையாளப்படுத்தும்பொழுது இவர் ஒரு வித்தியாசமானவர். இவர் சமூகத்திற்கு உதவாதவர் என்று கணிக்கிறார்கள்.

பெண்ணியவாதிகள் இவ்வாறாக தங்களுடைய தனித்துவத்தைக் காட்டுவதிலும் பார்க்க சமூகத்திற்குள் தாங்கள் ஒருவராக இருந்து அந்த மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முடியும் என்றுதான் நான் நினைக்கின்றேன். அங்குதான் வெற்றி பெறுவதற்கான சந்தர்ப்பம் ஏற்படும். இந்தக் கருத்துக்கள் சமூகத்தினுள் செல்லாமல் இருப்பதனால், பல சந்தர்ப்பங்களில் பெண்ணியவாதிகள் மிகவும் துன்புற்று மனச்சேர்வுக்குட்பட்டு பல தடவைகள் என்னுடன் பேசியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் இந்த மாற்றங்களை உடனடியாகவும் விரைவாகவும் பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகின்றார்கள். ஆனால் சமூகத்தில் மாற்றங்கள் என்பது இலகுவாக ஏற்படக்கூடிய தல்ல. மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்ற ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பங்களிலும் பல வலிகளை நாங்கள் தாங்கவேண்டி இருக்கின்றது. அவர்கள் அந்த வலிகளைத் தாங்குகின்ற பக்குவத்தை அடையவேண்டிய தேவையும் இருக்கின்றது. பெண்ணியவாதிகளை உதாரணம் காட்டி அவர்களுடைய கருத்துக்களுக்கு ஆதரவு தெரிவிக்கும் நிலைமைக்கு சமூகம் செல்லவேண்டும் என்றால் அவர்களும் தங்களில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். வெறுமனே விலகிநின்று சமூகத்தை விமர்சிப்பதனால் இது சாத்தியமாகப் போவதில்லை.

தமிழ் சமூகம் சாதியக் கூறுகளால் மோசமாகப் பின்னப்பட்ட ஒரு சமூகம். அங்கு யுத்த காலத்திலும் அதன் பின்னரும் இந்தச் சாதிய வேறுபாடுகள் எவ்வாறு அமைந்திருந்தது?

யுத்தகாலத்தின்போது சாதியக் கட்டமைப்பைக் களைவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஒருவித பலாத்காரமான முறையில் இந்த சாதியக் கட்டமைப்புகளையப்பட வேண்டும் என்ற ஒரு நிலைமை உருவாகி இருந்தது. அது ஓரளவு பலாபலன்களைத் தந்திருந்தது. என்றாலும் அடிப்படையில் இந்தச் சாதிய கட்டமைப்பின் களைவு பெருமளவில் நடைபெறவில்லை. யுத்தத்தின் பின்பு முகாம்களில் கூட சில சந்தர்ப்பங்களில் அத்தகைய வேறுபாடுகள் காட்டப்பட்டதை அவதானிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. அடிப்படையில் ஒரு சமூக மாற்றம் நிகழ்ந்து மக்கள் அதைப் புரிந்துகொண்டு விழிப்படைந்து அதனுடாக சாதியக் கட்டமைப்பு களையப்படவில்லை என்பதுதான் உண்மை. ஆரம்பத்தில் ஆரம்பத்தில் நவீனமயமாக்கப்பட்ட வாழ்க்கை முறை, பொருளாதார ரீதியாக ஏற்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வுகளின் குறைவு போன்றவை சாதியக் கட்டமைப்புகளை ஓரளவு உடைத்திருக்கின்றது. ஆனால் எதிர்பார்த்தளவு சாதியக் கட்டமைப்பு உடைக்கப்படவில்லை என்பதும் அது களையப்படவில்லை என்பதும் மிகவும் கவலைக்குரியது. ஒரேயளவு பாதிப்புக்குள்ளாகி கூட்டமாக வாழ்ந்த முகாம்களில் கூட அது ஓரளவிற்கு இருந்ததென்பதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. ஆகவே சமுதாயம் தன்னளவில் இந்த விடயத்தை உணர்ந்து இந்தக் கட்டமைப்பில் மாற்றங்கள் ஏற்படும்பொழுதுதான் அது நிடித்து நிலைக்கும் என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து.

நீங்கள் முகாம்களில் இந்த நிலைமை இருந்தது என்று சொல்கிறீர்கள். எவ்வளவு கூர்மையாக இந்தச் சாதிய வேறுபாடு இருந்ததென்று உதாரணத்துடன் விளங்கப்படுத்த முடியுமா?

முகாம்களில் ஆரம்பத்தில் இருந்ததைவிட, பின்னர் மக்களே தான் தங்களுடைய உணவுகளைத் தயாரித்து உண்ணவேண்டும். ஆரம்பத்தில் வெளியில் இருந்துதான் உணவு வந்தது, சமைத்த உணவுகூட. பின்னர் தங்களுடைய உணவைத் தாங்களே சமைக்க வேண்டும் இப்படி எல்லோரும் சேர்ந்து செய்வதன்மூலம் அவர்களுக்கிடையில் ஒரு கூட்டு முயற்சியை ஏற்படுத்த முடியும் என்றும் கருதப்பட்டது. அப்போது சில முகாம்களில் குழுக்களாக சமைக்கத் தொடங்கினார்கள். அந்த சமையல் பரிமாறப்படும்பொழுது கூட இந்தப் பிரச்சினைகள் தலை காட்டியது. ஒரு சாதியைச் சேர்ந்தவர் சமைத்த உணவை இன்னொரு சாதியைச் சேர்ந்தவர் சாப்பிட மறுத்த சம்பவங்களும் உண்டு. பெரியளவில் இல்லாவிட்டாலும் அந்த முரண்பாடுகள் இருந்ததென்பது வேதனைக்குரியது. இவ்வளவு இடர்களுக்கு மத்தியிலும் இந்த பிரிப்பை இல்லாதொழிக்க முடியாமற்போனது என்பது உண்மைதான். புலம்பெயர்ந்த பிரதேசத்தில் கூட இது பெருமளவு குறைக்கப்படவில்லை. வெளிக் காரணிகளால் அல்லது இறுக்கமான அதிகாரத்தினால் இந்தச் சாதியக் கட்டமைப்பை ஒழிக்க முடியாது என்பதுதான் இதன் வெளிப்பாடு என்று நினைக்கிறேன்.

பொருளாதார மாற்றம், சமூக மாற்றம், நவீனமயமாக்கல் என்பது அதைக் குறைப்பதற்கான சாத்தியப்பாடுகளை அதிகளவில் உருவாக்கும் என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்கள்.. ஆனால் நீங்கள் ஒரு புலம்பெயர் சமூகத்தை எடுத்தால் அங்கு இதற்கான சாத்தியப்பாடுகள் இருக்கின்றன. அப்படி இருந்தும் அடுத்த சந்ததியினரே இச்சாத்திய வேறுபாட்டின் கூறுகளை எதிர்கொள்ள வேண்டிய ஒரு சூழலில் இருக்கின்றீர்கள்? இதனை நீங்கள் எவ்வாறு விளங்கப்படுத்துவீர்கள்?

எங்களுடைய சமூகத்தில் எங்களுக்கு முந்தைய சந்ததியினரைப் பார்க்கும்பொழுது அவர்களிடம் இருந்த சாத்திய வேறுபாடு அடுத்த சந்ததியில் குறைவாகக் காணப்பட்டிருந்தது. இனி வரும் சந்ததிகளில் அது குறைந்துகொண்டு போகும். இந்த நவீனமயத்துடன் இவ் வேறுபாடுகள் குறைந்துகொண்டு போவது சாத்தியமேதான். கலப்புத் திருமணங்கள் நடந்திருக்கின்றன. யாழ்ப்பாணம் மற்றும் ஏனைய பிரதேசங்களிலும் இது நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. கலப்புத் திருமணம் செய்தவர்களின் அடுத்த சந்ததியை எடுத்தால் அது இன்னும் குறைந்து காணப்படுவதாகத்தான் நான் காண்கிறேன்.

ஒரு குறுகிய காலத்தில் பெரிய அளவில் மாற்றங்களைத் தரப்போவதில்லை என்பது உண்மை. ஆனால் நீண்டநோக்கில் எமது சமூகத்தில் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பல மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்துள்ளது. உதாரணமாக, புலம்பெயர்ந்த மக்களின் பொருளாதாரத்தில் தங்கியிருந்து அதனுடாக வளர்ந்த பலர் அங்கு அந்த சாத்தியக் கட்டமைப்பில் இருந்து விடுபட்டு அல்லது அந்த தாக்கத்தில் இருந்து குறைந்திருப்பதை அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இது எங்களுடைய சமூகத்தில் ஆதிகாலத்தில் இருந்து புரையோடிப் போயிருக்கின்ற ஒரு விடயம். ஆனால் காலப்போக்கில் அந்த அடையாளம் இழக்கப்படுவதற்கான ஏதுநிலை இருக்கின்றது.

ஏற்கனவே சாதிரீதியான ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளான மக்கள் மீண்டும் முகாம்களில் இவ்வாறு நடத்தப்பட்ட போது அவர்கள் எவ்வாறு உணர்ந்தார்கள் என்பதை உங்களால் சொல்ல முடியுமா?

இது காலம்காலமாக இருந்து வருகின்ற விடயம் என்று தங்களை அதற்கு ஏற்ப அனுசரித்துக்கொண்டு இருந்த நிலையில் சிலர் இருந்தார்கள். அவர்களை இது பெரிய அளவில் பாதிக்கவில்லை என்றுதான் சொல்லலாம். ஒரு சமூக மாற்றம் அல்லது போராட்டத்தின் பின்னான சமூகத்தில் இவையெல்லாம் உடைக்கப்பட்டுவிடும் என்றொரு எதிர்பார்ப்புடன் இருந்த மக்கள் மத்தியில் இது பலத்த எதிர்வினைவை ஏற்படுத்தியது.

மக்கள் தங்களுடைய மன அமைதிக்காக கோவிலுக்குச் செல்கிறார்கள். ஆனால் இந்துமதம் என்பது சாத்தியத்தை முன்னிறுத்துகின்ற ஒரு மதமாகத்தான் இருக்கின்றது. இந்துமத வழிபாடுகளை வலியுறுத்தி வைத்திருப்பது சாத்தியக் கட்டமைப்பு சமூகத்தில் இல்லாமற் போவதற்கான வாய்ப்பை வழங்காது என்று நீங்கள் கருதவில்லையா?

இந்துமதத்தின் இடைப்பகுதியில்தான் சாத்தியக் கட்டமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. சாத்திய வேறுபாடுகள் தோற்றம் பெற்றதில் இருந்து அதை இந்துமதம் உள்வாங்கிக் கொண்டது. மதம் காலப்போக்கில் பல்வேறு விடயங்களை உள்வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. கலை, கலாச்சாரம் உட்பட, ஆதிகாலத்தில் இருந்த மதத்தையே நாம் பின்பற்றத் தேவையில்லை. மதத்தில் பல மாற்றங்கள் வரவேண்டும். இந்துமதத்தில் உள்ள மிக முக்கியமான பிரச்சினை ஏனைய மதங்களுடன் ஒப்பிடும்பொழுது, அது மாற்றங்களை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்கியதுதான். இந்துமதத்தின் பாதிப்பினால் தான் பலர் ஏனைய மதங்களுக்கு மாறினார்கள். சாத்திய ஒடுக்குமுறையின் காரணமாகப் பலர் மதமாற்றத்திற்கு உட்பட்டனர். இது தென்னிந்தியாவிலும் நடைபெற்றிருக்கின்றது. ஆனால் இந்துமதத்தின் அடிப்படைக் கட்டமைப்புகள் அல்லது வழிபாட்டுமுறையில் பெருமளவில் மாற்றம் ஏற்படவேண்டும். ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கு விரும்பிய கடவுளை வழிபடுவதற்கான ஒரு விடயம் இந்து மதத்தில் இருக்கின்றது. தங்களுக்குத் தேவையான ஒழுங்கு முறைமையை மத்திற்குள் புகுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

விவேகானந்தரில் இருந்து பலர் இந்த சாத்திய ஒடுக்கு முறையை, வேறுபாடுகளை களையவேண்டும் என்ற கோட்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தார்கள். பாரதி இந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும் சாதி ஒழிய வேண்டும் என்பதில் தீவிரமாக இருந்தார். இந்துமதத்திற்குரியவர்கள் அதற்குள்ளே இருந்து இந்துமதத்தை மாற்றும்போதுதான் இந்த மாற்றம் சாத்தியமாகும் என்று நினைக்கிறேன். வேறு மதத்திற்கு மாறுவதனால் இந்த மாற்றங்கள் சாத்தியப்பாது என்பதுதான் எனது அபிப்பிராயம்.

யுத்தத்தின் பின் முன்னாள் போராளிகள் (ஒன்று கட்டாயத்தின் பேரில் இணைக்கப்பட்டவர்கள், மற்றது விரும்பி இணைந்தவர்கள்) இவர்கள் இருதரப்பினருமே எவ்வாறு நடத்தப்பட்டார்கள். அவர்கள் மீளவும் இந்த சமூகத் துடன் இணைவதற்கு என்ன மாதிரியான செயற்திட்டங்கள் இருந்தது. அவர்கள் என்ன நிலையில் இருந்தார்கள்?

கிட்டத்தட்ட ஒரு பத்தாயிரத்துக்கும் பன்னிராயிரத்துக்கும் இடைப்பட்ட முன்னாள் போராளிகள் வவுனியா மாவட்டத்துக்கு கொண்டு வரப்பட்டார்கள். இவர்கள் முழுப்பேரும் ஒருபடித்தான வகைக்குள் வரக்கூடியவர்கள் அல்லர். சிலர் இறுதிக் காலகட்டத்தில் இணைக்கப்பட்டவர்கள். சிலர் அவர்களுடைய கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டு நீண்டகாலம் இருந்தவர்கள். சிலர் கொள்கை என்பதை விடவும் புறச்சூழல் இம்மாதிரியான ஒரு நிலைமைக்கு அவர்களை இட்டுச் சென்றது. மற்றும் முன்னாள் போராளிகள் என்று அடையாளப்படுத்தப்பட்டவர்கள் பலர். விடுதலைப்புலிகளின் கட்டமைப்பிற்குள் நிர்வாகப்பிரிவில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர்கள். இவர்கள் எல்லாருமாக ஒரு பத்தாயிரத்துக்கும் பதினைந்தாயிரத்துக்கும் இடைப்பட்ட போராளிகள் உள்வாங்கப்பட்டனர். வவுனியாவில் 15 புனர்வாழ்வு நிலையங்களில் இவர்கள் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இவர்கள் நான் குறிப்பிடுவது போன்று வேறுபடுத்தி அடையாளப்படுத்தப்பட்டிருக்கவில்லை.

இவர்களுக்குரிய புனர்வாழ்வு என்பது அவர்களுக்குரிய உணவு, உடை மற்றும் அவர்களுக்குரிய வசதிகளைச்

செய்வது என்பதாக ஒரு கட்டத்திலும், இன்னொரு கட்டத்தில் அவர்களுடைய சமய வழிபாட்டு உரிமைகளை வழங்குவதன் மூலமும், பின் உடற்பயிற்சிக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதன் மூலமும், ஒரு கட்டத்தில் ஒரு தொழிலைப் பயிற்றுவிப்பதற்கு முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. இப்படியான புனர்நிர்மாணங்கள் வழங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இங்கே என்ன விடயம் என்றால், இந்தப் புனர்நிர்மாணப் பணிகளைப் பொறுத்தவரையில் இலங்கையில் இது ஒரு புது அனுபவம். இப்படியான ஒரு விளைவு இவ்வளவு விரைவில் ஏற்படும் என்று இலங்கையில் உள்ள வல்லுநர்கள் எவரும் அறிந்திருக்கவும் இல்லை. ஆகவே இவர்கள் வேறு நாடுகளில் இருந்த போராளிகள் சமூகத்தினுள் உள்வாங்கப் பட்ட விடயத்தில் மிகப் பெரிய தெளிவினைப் பெற்றிருக்க வில்லை என்பதை இங்கு நான் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். அடுத்தது இங்கு இந்த நிர்வாகக் கட்டமைப்பு ஒருவிதமான ஊழல் அல்லது செயற்திறன் குறைந்த கட்டமைப்பு. ஆகவே அதனால் சரியான ஒரு புனர்நிர்மாணத்தை வழங்க முடியும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அதை எதிர்பார்க்கவும் முடியாது. ஆனால் இந்த மக்களுக்கு இவர்களுடைய உறவினர்களைச் சந்திப்பதற்கான சந்தர்ப்பம் வழங்கப் பட்டதும் உறவினர்கள் வந்து போவதும் சில இராணுவத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தனிப்பட்டரீதியில் தங்களுடைய ஒரு சேவையாகவும் செய்தவை போன்றவற்றினால் சில பலன்கள் ஏற்பட்டன.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் இப்படியான புனர்நிர்மாணப் பணிகள் ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட காலத்திற்கு நிர்ணயிக்கப்படாமல் நீண்டு சென்றது ஆரோக்கியமானதல்ல. ஆகவே இவை ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் சரியாக திட்டமிட்டுச் செயற்படுத்தப்படும்போது தான் அது சரியான அளவில் உள்வாங்கப்படும் என்பதை புனர்நிர்மாணப்பணிகளுக்கான ஒரு வகுப்பில் நான் அந்த இராணுவ உயர்நிர்வாக அதிகாரிகளுடன் பேசும்போது குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

மேலும் முன்னாள் போராளிகளில் சிலர் கொள்கைரீதியாக தங்களுடைய அழிவை இழப்பை ஒரு கழிவிருக்கத்தினூடாகப் பார்க்கின்றார்கள். சிலர் ஆத்திரத்தோடு கோபத்தோடு பார்க்கிறார்கள். சிலர் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டதாகப் பார்க்கிறார்கள். சிலர் சமூகத்தின் மீது கோபம் கொண்டவர்களாக இருக்கின்றார்கள். சிலர் தங்களைத் தாங்களே நொந்துகொள்கிறார்கள். இப்படிப் பல தரப்பட்ட முன்னாள் போராளிகள் இருக்கின்றார்கள். ஆகவே அவர்களுடைய சரியான பரிமாணம் அடையாளம் காணப்படாமல் புனர்நிர்மாணம் என்பது ஒரு பிரச்சினைக்குரிய விடயமாகத்தான் இருந்தது. அந்தளவு திறமையான ஒரு புனர்நிர்மாணப்பணியினைச் செய்யக்கூடிய கட்டமைப்பு இலங்கையில் இருந்ததாக நான் கொள்ளமுடியாது. ஆனால் பிற காலத்தில் அதற்கான பயிற்சிகள் இராணுவத்தைச் சேர்ந்த பலருக்கும் வழங்கப்பட்டிருந்தது. அதன்மூலம் சிலர் அந்தப் பணிகளை மேற்கொள்ள முயற்சித்திருந்தார்கள்.

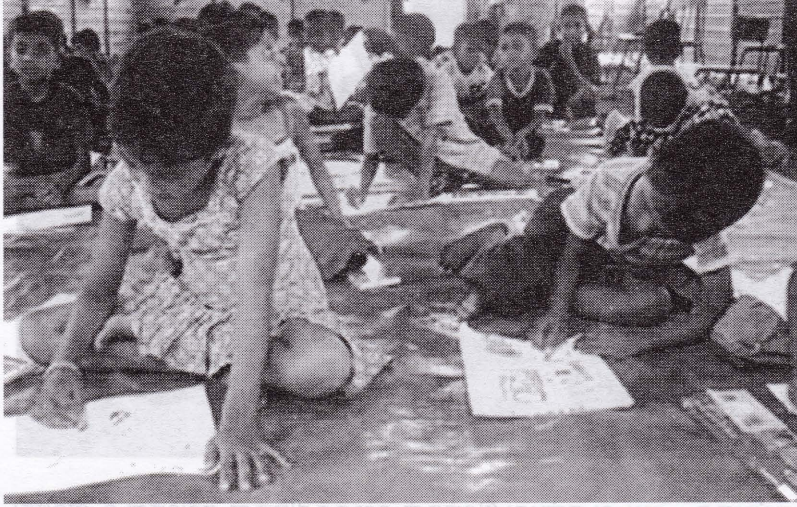
அடுத்தது நாங்கள் ஒரு சமூகத்திற்குள் மீள இணைக்கப்படும்பொழுது அது வேறொரு தளத்தில் பல பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. பலர் இந்த சமூகத்திற்குள் திரும்பி வந்த முன்னாள் போராளிகளை தீண்டத்தகாதவர்களைப் போன்று பார்க்கத் தலைப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களும் இருக்கின்றன. ஆகவே இந்த நிராகரிப்பினால் ஏற்பட்ட பாதிப்பு இன்னும் பல இருக்கின்றது. உதாரணத்துக்கு, சிலர் குறிப்பிட்டார்கள், நாங்கள் இன்னும் புனர்வாழ்வு முகாம்களுக்குள்ளேயே இருந்திருக்கலாம் போல இருக்கிறது. வெளியில் எங்களை ஒரு உணர்வுள்ள மனிதர்களாகவே பார்க்கிறார்கள் இல்லை என்று. சிலர் சொன்னார்கள் இராணுவத்தினர் எங்களுக்குச் செய்த உதவி அல்லது எங்களைப் பார்த்த விதத்திலும் பார்க்க எங்களுடைய சமூகத்திலேயே சிலர் எங்களை ஏளனமாகப் பார்க்கின்றார்கள். இந்தப் புனர்வாழ்வின் சரியான

முடிவு என்பது இவர்கள் சமூகத்திற்குள் எவ்வாறு உள்வாங்கப்படுகிறார்கள் என்பதில்தான் தங்கி இருக்கிறது. ஆகவே இதன் சரியான பலனை இப்போது நாங்கள் குறிப்பிட முடியாது. நண்டகாலத்தின் பின்புதான் அதன் விளைவு தெரியும்.

மக்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் அச்சம், பயம் காரணமாகவும் இந்த நிராகரிப்பைச் செய்கிறார்கள். ஆனால் மக்களும் இந்த விடயங்களில் மெல்லத் தெளிவடைந்து இவர்களை ஏற்றுக் கொள்கின்ற விடயங்கள் நடைபெறத் தொடங்குகின்றன. அண்மையில் நான் அடம்பன் பிரதேசத்திற்குச் சென்றிருந்தபோது ஒரு முன்னாள் போராளியின் மனைவி குறிப்பிட்டிருந்தார், ஆரம்பத்தில் தன்னையும் சமூகம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்திருந்ததென்றும் இப்போது படிப்படியாக தன்னையும் கணவரையும் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள் என்றும்.

ஆனால் சிறார் போராளிகளைப் பொறுத்தவரையில், அதாவது 13 தொடக்கம் 18 வயதுக்குட்பட்ட, 500க்கு உட்பட்ட சிறார் போராளிகளைப் பொறுத்தவரையில் இந்தப் புனர்வாழ்வு மிகத் திறமையாகச் செய்யப்பட்டது என்று குறிப்பிடுவேன். பூந்தோட்டத்தில் இருந்த புனர்வாழ்வு

முகாமில் மேஜர் வீரசேகரா என்ற ஒரு அதிகாரியின் கீழ் அவர்கள் மிக ஆரோக்கியமான நிலையில் புனர்வாழ்வுக்கு உட்பட்டார்கள் என்பதை நான் குறிப்பிட வேண்டும். என்னுடைய 'வாணைக் காட்டுங்கள், சிறகு விரிக்க' என்ற நூலில் கூட அவர்களுடைய கவிதைகளும் ஆக்கங்களும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. எங்கள் மருத்துவப்பிரிவின் சிறுவர் மனநல மருத்துவத்தின் உதவியையும் பூந்தோட்ட முகாமின் இராணுவ அதிகாரி பெற்றுக் கொண்டதும் அவர்கள் ஆரோக்கியமாக இந்தப் புனர்வாழ்வினைச் செய்வதற்கு வழிசமைத்தது என்று குறிப்பிடலாம். ஆகவே 14 முகாம்களில் எவ்வளவோ பெரிய தொகையில் முன்னாள் போராளிகளுக்கு தனிப்பட்ட ரீதியில் உளநலமருத்துவ சிகிச்சையை வழங்க முடியவில்லை. ஆனால் அதற்கான வெளி அங்கு இருந்ததாகவும் குறிப்பிட முடியாது. முன்னாள் போராளிகளின் விடயம் மிகவும் உணர்திறன் மிக்க விடயம். அது வெறுமனே அரசின் பொறுப்பில் மட்டும் இருப்பதாகவும் நாம் எடுத்துக் கொள்வது மிகவும் தவறானது. சமூகத்திற்குத்தான் அதன் மீது மிகப் பாரிய பொறுப்பு இருக்கின்றது. சமூகம் எவ்வாறு

இந்த முன்னாள் போராளிகளை உள்வாங்குகிறது என்பதில் தான் சரியான புனர்வாழ்வு அடங்கியுள்ளது.

அண்மையில் பாலித கோஹண சொல்லும்போது, முன்னாள் போராளிகளில் சில பேர்களை விட்டு விட்டோம். இன்னும் சிலபேர்களை விரைவில் விடுவிக்க இருக்கிறோம். ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீதமானவர்களைத் தான் நாங்கள் குற்றவாளிகள் என்று அடையாளம் கண்டிருக்கிறோம். அவர்கள் நீதிமன்றத்துக்கு கொண்டு சென்று விசாரிக்கப்படுவார்கள் என்று. இதில் அரசாங்கத்திடம் ஒருவிதமான வகைப்படுத்தல் இருக்கின்றது. நீங்கள் உளநலத்தில் இருந்து பார்ப்பதற்கும் அரசாங்கம் அதனை வகைப்படுத்துவதற்கும் வித்தியாசம் உண்டு. அவர்களுடைய வகைப்படுத்தலில் எத்தனை வீதமானவர்களுக்கு உங்களுடைய ஆலோசனைகளை வழங்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது?

எங்களைப் பொறுத்தவரில் மனநோயால் அல்லது மன அழுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் நேரடியாக மனநல

மருத்துவப்பிரிவிற்கு வந்தார்கள். அவர்களை ராணுவத்தினர் அழைத்து வந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குரிய சிகிச்சை வழங்கப்பட்டது. பலர் எமது சிகிச்சை விடுதியில் சில நாட்கள் தங்கவைக்கப்பட்டு சிகிச்சை வழங்கப்பட்டது. சிலருக்கு மனநோயால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் என்று மருத்துவச் சான்றிதழ்களும் வழங்கி இருக்கிறோம். மருத்துவச் சான்றிதழ்களைக் காட்டி சிலர் விடுதலையாகியும் இருக்கிறார்கள். ஆகவே எங்களிடம் வந்த 100க்கும் 200க்கும் இடைப்பட்ட போராளிகளுக்கு மருத்துவரீதியாகவும் உளவளத் துணையினூடாகவும் சேவைகளை வழங்கி இருக்கின்றோம். ஆனால் பாதிக்கப்பட்ட அளவு இதுதான் என்று சரியாகச் சொல்ல முடியாது. பத்தாயிரம் முன்னாள் போராளிகளில் குறைந்தது ஒரு 10 வீதமானவர்கள் பாதிப்புக்குட்படுவதற்கான ஏதுநிலை இருக்கின்றது. ஆனால் நாங்கள் ஆயிரம் பேரைப் பார்க்கவில்லை. சிலர் அங்கொடையே, அனுராதபுரம், வெலிகந்தை போன்ற இடங்களுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டிருக்கலாம்.

அடுத்தது பாதிப்பின் தாக்கம் நாளடைவில் அதிகரித்துச் செல்கின்றது. உதாரணமாக, சிறிது காலத்தில் விடுதலை செய்யப்படுவோம் என்று நினைத்திருந்தவர்களுக்கு அந்தக் காலம் நீண்டு செல்லும்போது அதனால் மன அழுத்தத்திற்கு ஆளாகலாம். அப்படியானவர்களைச் சந்திக்க முடியாமற் போனதற்கு ஒரு காரணம் வெலிகந்தை போன்ற இடங்க ளிற்கும் பூசா முகாம்களிற்கும் கொண்டு செல்லப்பட்டது மாகும். அரசாங்கம் அல்லது இராணுவம் முன்னாள் போராளிகளை வகைப்படுத்துவதற்கும் உளவியல்ரீதியாக நாங்கள் அவர்களை வகைப்படுத்துவதும் சற்று வித்தியாசமானது. எங்களைப் பொறுத்தவரையில் தீவிர மனநோய்க்குட்பட்டவர் ஒரு பகுதியினர். மனநலக் குறைபாடுகளுக்குட்பட்டவர் ஒரு பகுதியினர். உதாரணமாக, மனவடு நோய் (Post Traumatic Disorder) மற்றும் பதகளிப்பு மனச்சோர்வுக்குட்பட்டு ஆனால் தீவிர மனநோய்க்குட்படாதவர்கள். அடுத்தது, சாதாரணமாக ஒருவிதமான சந்தோஷமின்மை, மகிழ்ச்சியின்மை மற்றும் எதிர்காலம் பற்றிய நம்பிக்கையின்மையுடன் வாழுகின்றவர்கள். சிலர் எதிர்காலம் குறித்த நம்பிக்கையுடன் இருப்பவர்கள். எனவேதான் நான் கூறுகின்றேன் முன்னால் போராளிகள் என்பது ஒருபடித்தான குழுவும் (homogenous group) அல்லர். அவர்கள் பல பிரிவுகளாகக் (category) கருதப்பட வேண்டியவர்கள். அப்போதுதான் சரியான புனர்வாழ்வு அளிக்கப்பட முடியும். சமூகம் இந்த விடயத்தில் மிகத் தெளிவு பெற்றிருக்குமானால் இந்தப் பணி இலகுவாக முடியும் என்று நினைக்கின்றேன்.

விடுதலைப்புவிகளுக்கு விரும்பிச் சென்றவர்கள் ஒரு விதம். பலவந்தமாக பிடித்துச் செல்லப்பட்டவர்கள் ஒரு விதம். யுத்தத்திற்குப் பிறகு, விரும்பிச் சென்றவர்கள் தங்களுக்கும் அதில் ஒரு பங்கு இருப்பதனால் அதனை ஒரு விதமாகப் பார்க்கவும். பிடித்துச் செல்லப்பட்டவர்கள் தங்கள் மீது எந்தத் தவறும் இல்லை தாங்கள் அழிக்கப்பட்டதாகவும் நினைப்பதற்கான வாய்ப்பு இருக்கின்றது. குறிப்பாக பலவந்தமாகப் பிடித்துச்

செல்லப்பட்டவர்கள் எப்படி மீள எழுந்து வந்திருக்கிறார்கள்?

விரும்பிப் போராட்டத்திற்குச் சென்றவர்கள் பலர் இந்தப் போராட்டத்தின் முடிவு அவர்களுக்குள் ஒரு தோல்வி மனப்பான்மையையும் குற்ற உணர்வையும் விதைத்திருக்கின்றது. பலவந்தமாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டவர்கள் ஆத்திரமடைந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். சமூகம் மீதும் சிலவேளைகளில் தங்கள்மீதும். நாங்கள் செய்யாத குற்றத்திற்கான தண்டனையை அனுபவிக்கிறோம் என்று கருதுகின்றார்கள். பலவந்தமாகப் பிடித்தார்கள். இப்போது பலவந்தமாக அடைத்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணப்பாடு இருக்கின்றது. அவர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு பகுதியினர் என்று குறிப்பிடலாம். சமூகம் தங்களைப் பாதுகாக்கவில்லை என்று சமூகத்தின்மீது அவர்கள் வெறுப்படைந்திருக்கிறார்கள். எனவே இவர்கள் சமூகத்தின் மீதான ஆத்திரத்தை வெளிப்படுத்தக்கூடும். இதன் விளைவுகள் இன்னும் சில காலங்களில் வெளித் தெரியத் தொடங்கலாம். அவர்களை இன்னுமொரு தளத்தில் புனர்நிர்மாணம் செய்யவேண்டிய தேவை இருக்கின்றது. புனர்வாழ்வென்பது வெற்றமனே சமூகத்துடன் இணைப்பது என்பது மட்டுமல்ல. அதில் பல வேலைத்திட்டங்கள் இருக்கவேண்டும். அதற்கான வேலைத்திட்டங்கள் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அரசாங்கம் தன்னுடைய பங்கிற்கு புனர்வாழ்வு நிலையங்களை அமைத்தது. சில நிர்வகண்பதங்கள் ஏற்படும்போது அவர்களை விடுதலை செய்கின்றது. அவர்களை சமூகமும் சமூக நிறுவனங்களும் எவ்வாறு கையாளப்போகின்றது என்பதில்தான் இதன் எதிர்காலம் தங்கியிருக்கின்றது.

குறிப்பாக பிடித்துச் செல்லப்பட்ட சிறுவர்களின் வாழ்க்கை எப்படி இருக்கிறது? அவர்கள் பெற்றோரிடம் மீளவும் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறார்களா? பெற்றார் இல்லாதவர்களுக்கு என்ன நடந்தது?

நான் குறிப்பிட்ட பூந்தோட்ட முகாமில் இருந்த பலர் அவர்கள் விடுதலை செய்வதற்கு முன்பு கொழும்பில் உள்ள இராமநாதன் இந்துக் கல்லூரியில் இணைக்கப்பட்டார்கள். அங்குள்ள அதிபர் ஆசிரியர்கள் அர்ப்பணிப்புடன் அவர்களுக்கு உதவி செய்தார்கள். இதன் காரணமாக பலர் அங்கு தொடர்ந்து கல்வி கற்கின்றார்கள். மீள விடுதலை செய்யப்பட்ட பின்பும்கூட அவர்களில் பலர் தங்கள் பெற்றோருடன் சென்று கல்வியை ஆரம்பித்திருக்கின்றார்கள். சிலர் வேலைக்கு போயிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் தங்களுக்குள் ஒரு சமூக வலைப்பின்னலை வைத்திருக்கின்றார்கள். தங்களுக்குள் ஒரு இலக்கிய கட்டமைப்பை வைத்திருக்கின்றார்கள். சிலவேளைகளில் அவர்கள் எங்களுடைய மனநல வைத்தியப்பிரிவுக்கும் வந்து எங்களைச் சந்தித்ததனால் சிறுவர்கள் தங்களை ஆரோக்கியமாக மீட்டுக்கொண்டார்கள் என்றுதான் என்னைப் பொறுத்தளவில் குறிப்பிடுவேன். அது இயல்பாகவே அவர்களுக்கு இருக்கின்ற ஒரு தன்மையும் சிறுவர்கள் மீது மற்றவர்கள் காட்டிய பிரத்தியேக கவனிப்பும் இதற்கு காரணமாக அமைந்தது என்று கூறலாம்.

உங்களுடைய புத்தகங்கள் 'நலமுடன்', 'மகிழ்வுடன்' இரண்டுமே இலகுவான மொழிநடையிலும் பலரும்

புரிந்துகொள்ளக்கூடிய விதமாகவும் அது வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. அது பரவலாக்கப்படவேண்டும் என்பதுதான் உங்கள் நோக்கம் என்று நான் நினைக்கிறேன். இதை எவ்வளவு தூரம் உங்களால் வெளியில் கொண்டு செல்ல முடிந்தது?

என்னுடைய 'நலமுடன்' நூலை 2005ம் ஆண்டு மார்ச் மாதமளவில் வெளியிட்டிருந்தேன். சனாமி ஏற்பட்டு 100 நாட்களில் அந்த நூலை வெளியிட வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. முக்கியமாக இந்த மனநலத்துறையில் பணியாற்றுகின்ற அல்லது மனநல மேம்பாட்டாளர்களுக்கு ஒரு துணைநூலாக அல்லது வழிகாட்டி நூலாகத்தான் இது முதலில் உருவாக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் 1000 பிரதிகள் அச்சடிக்கப்பட்ட நூல் பலரிடமும் சென்றது. பலர் அந்த நூலை தாங்களாகவே கேட்டு அதைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். இரண்டாவது தடவையாக, இந்த நூல் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் நான் வரவு விரிவுரையாளராக இருக்கும்போது சனாமியின் பின்னரான ஒரு பரிமாணத்தில் வெளி

யிடப்பட்டது. மூன்றாவது நூல், இந்த யுத்தத்தின் பின் வெளியிடப்பட்டது.

ஒவ்வொரு தடவையும் இந்த நூலில் சில சில மாற்றங்களைச் செய்தபடியால் கிட்டத்தட்ட ஒரு ஐயாயிரம் பிரதிக்கு மேல் அச்சிடப்பட்டு விட்டது. ஒன்று அதற்குரிய கட்டமைப்பு. அதன் இலகு நடை. அதற்குரிய ஒளிப்படங்கள். அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே அடையாளம் காணக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் ஒரு எழுத்தாளன் தானே நூலை எழுதி, பதிப்பித்து, விநியோகித்து, அதற்குரிய பொருளாதாரச் செலவுகளை நிவர்த்தி செய்யவேண்டும் என்பது மிகத் துன்பகரமானது. அப்படியான சூழலைக் கொண்டதுதான் எமது பிரதேசம். அப்படி இருந்தும் இந்த நூலின் 5000 பிரதிகள் சில வருடங்களிற்குள் வெளியிடப்பட்டதென்பது மிகப்பெரிய வெற்றி என்றுதான் குறிப்பிடலாம்.

அதை விடவும் 'மகிழ்வுடன்' என்கின்ற நூல் இதிலும் பார்க்க மிக விரைவாக ஐயாயிரம் பிரதிகளுக்குச் சென்று விட்டது. படைப்பாளி மக்களிடம் செல்லக்கூடிய வகையில்

அதைச் செய்ய வேண்டும். அதற்கான ஊக்குவிப்பு விநியோகஸ்தர்களாலும் பதிப்பாளர்களாலும் வழங்கப்பட வேண்டும். இந்த நூல் எங்களுடையது என்று வாசகர்கள் மத்தியிலும் ஒரு சிந்தனை வரவேண்டும். ஏனென்றால் அதே எழுத்தாளர் இன்னும் ஒரு நூலை கொண்டு வருவதற்கு அதுதான் வழிசமைக்கும். ஆனால் புலம்பெயர்ந்த மக்களைப் பொறுத்த எவில், இன்று பாரிஸ் நகரில் நான் பார்க்கின்றேன் பல தென்னிந்தியச் சஞ்சிகைகள் குவிந்து கிடக்கின்றன. ஆனால் ஈழத்தில் இருந்து வருகின்ற சஞ்சிகைகளோ அல்லது அது பற்றிய விநியோகமோ இங்கு பெருமளவில் காணப்படவில்லை. ஆகவே அவற்றை நாங்கள் இன்னொரு தளத்திற்கு கொண்டு செல்லுவோமானால் இன்னும் பல அற்புதமான நூல்கள் எமது மண்ணில் இருந்து வரும்.

உங்களுடைய 'வானைக் காட்டுங்கள் சிறகு விரிக்க' நூலைப் பற்றி?

பூந்தோட்ட முகாமில் நான் ஆகஸ்ட் 2009இல் எனது பணிகளை ஆரம்பித்தபோது பல சிறுவர்கள் தங்களுடைய கவிதைகளைக் கொண்டு வந்து காட்டினார்கள். அந்தக் கவிதைகள் எனக்கு மிகுந்த வியப்பை ஏற்படுத்தியது. உதாரணமாக, அந்தப் புத்தகத்தில் இருக்கின்ற ஒரு தேயிலைத் தோட்டத்தில் கொழுந்து பறிக்கின்ற ஒரு மலையகப் பெண்ணின் துன்பத்தை ஒரு சிறுவன் கவிதையாக வடித்திருந்தான். கொழுந்துகள் கொழுந்துகளைப் பறிக்கின்றன. அதன் வியர்வை உங்கள் தேநீரில் மணக்கவில்லையா என்பது அதன் கருத்து. இது என்னை ஒரு கணம் திகைக்க வைத்தது. வன்னியில் ஒரு பிரதேசத்தில் போரில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த அந்தச் சிறுவன் மலையகத்தில் உள்ள கொழுந்து பறிக்கும் ஒரு பெண்ணின்

துயரத்தை துன்பத்தை புரிந்திருப்பது என்பது அற்புதமானது. கவிதைகள் சிலவேளை எங்களுடைய கவிஞர் களின் இலக்கியவாதிகளின் அமைப்பிற்குள் அடங்காததாக இருக்கலாம். ஆனால் கவிதையில் சொல்லப்பட்ட கருத்து என்னைப் பொறுத்தவரை சமூகத்தில் இன்றுவரை யாரும் குறிப்பிடாத கருத்தென்றுதான் சொல்லுவேன். இதை நான் நூல் வடிவமாக்க வேண்டும் என்பதை ஆரம்பத்திலேயே முடிவு செய்துவிட்டேன். இக்கவிதைகளை மெல்ல மெல்லத் தொகுக்க முடிவு செய்தேன். கவிதைகள் தெளிவானவை, உண்மையானவை. அதுதான் அங்கு முக்கியம்.

சிலர் ஓவியங்களை வரையத் தொடங்கினார்கள். சில நவீன ஓவியங்களாக இருக்கின்றன. சில மரபுசார்ந்த ஓவியங்களாக இருக்கின்றன. ஓவியங்களும் அற்புதமானவை. அங்கு செல்லும் போது அவர்கள் எதைக் கேட்பார் களோ என்ன என்று ஒன்றும் தெரியாத குழப்பத்தில் போயிருந்தேன். அங்கு சென்றதும் அவர்கள் கேட்டது ஓவியம் வரைவதற்கான பேப்பரும் தூரிகைகளும் நிறங்களும். கவிதைகளை எழுதுவதற்கான சந்தர்ப்பமும்தான். அங்கு பல ஆற்றல் மிக்க கவிஞர்களையும் ஓவியர்களையும் இன்

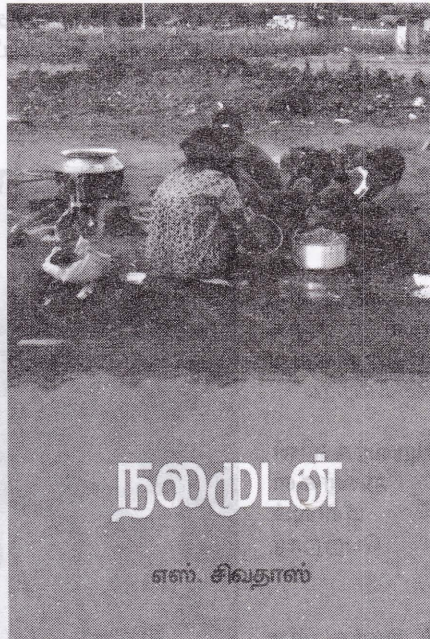
காணக்கூடியதாக இருந்தது. அதைத் தொகுத்து 'வானைக் காட்டுங்கள் சிறகு விரிக்க' என்று வெளியிட்டிருந்தேன். 2009 ஒக்டோபர் உலக சிறுவர் தினத்தன்று அவர்களது ஓவியங்களை அங்குள்ள மக்களின் பார்வைக்கு காட்சிப்படுத்தி இருந்தோம். அந்தக் காட்சிப்படுத்தலுடன்தான் இந்தப் பணி ஆரம்பமானது. இது அவர்களது உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கின்ற ஒரு நூல். இது உண்மையில் சிங்களமொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு பெரும்பான்மை சமூகத்தைச் சென்றடைய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் இதன் சரியான நோக்கம் நிறைவேறும் என்று நினைக்கிறேன்.

எல்லா மொழிகளும் பெரும்பாலும் ஆணாதிக்கம் சார்ந்த மொழியாகத்தான் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தமிழில் குறிப்பாக அது ஆதிக்கம் சார்ந்த மொழியாக, ஒரு பெண்நிலை நோக்கில் இருந்து பார்க்கும்பொழுது இடைஞ்சல் படுத்துகின்ற ஒரு மொழியாகத்தான் இருக்கின்றது. இப்படி இருக்கின்ற நேரத்தில் நீங்கள் இந்த மொழியைப் பாவிக்கும்போது உங்களுடைய எழுத்தில் இருக்கின்ற மொழி மீதான உங்களுடைய அவதானம் - எந்தப் பாலினத்தையும் உயர்த்தியோ தாழ்த்தியோ இல்லாமல் அதை ஒரு சமநிலையுடன் பாவிக்கின்ற ஒரு பயிற்சி - உங்களுக்கு ஆரம்பத்தில் இருந்தே வந்ததா அல்லது நீங்கள் உங்களை அந்தப் பயிற்சிக்கு படிப்படியாகக் கொண்டு வந்தீர்களா?

நீங்கள் இப்படி குறிப்பிட்டுச் சொன்ன பிறகுதான் எனக்குத் தெரிகிறது நான் அப்படிப்பட்ட ஒரு அவதானத்துடன் எழுதி இருக்கிறேன் என்று. ஆனால் என்னளவில் நான் எல்லாரையுமே ஒருவிதமான

சமநிலையில் மதிப்பவன். எல்லாரையும் ஒரு பரிவுடன் பார்ப்பவன். எல்லாரையும் சமமாக மதிக்கின்ற போக்கு எனக்கு சிறு வயதில் இருந்தே இருந்திருக்கின்றது. உதாரணமாக, என்னுடைய சின்ன வயதில் கூட என்னுடைய தகப்பனார் சிலரைச் சரியாக மதிக்கா விட்டால் நான் சண்டை போடுவதுண்டு. சிலவேளைகளில் அதற்காக நான் ஏச்சம் வாங்கி இருக்கிறேன். பெண்களை அடக்குவது என்கின்ற விடயங்களில் நான் எனது எதிர்ப்பைக் காட்டி இருக்கின்றேன். வலிந்து செய்யாமல் இயல்பாகவே எல்லாரையும் சமமாக மதிப்பதனால் என்னுடைய எழுத்திலும் அது பிரதிபலிக்கின்றது என்றுதான் நினைக்கிறேன்.

உதாரணத்திற்கு, பல சிங்கள நண்பர்கள் எனக்கு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்லுவார்கள் சிவதாசுடன் நாங்கள் பழகும்போது எங்களிற்கு அவரை ஒரு தமிழனாகப் பார்க்க முடியவில்லை என்று. என்னுடைய எழுத்துப் பற்றி நீங்கள் குறிப்பிட்டது மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்கின்றது. என்னுடைய எழுத்துக்கள் அவ்வாறு இருக்கின்றது என்றால் நான் அதற்காகப் பெருமைப்படுகின்றேன்.

உங்களுடைய ஒளிப்படக்கலைப் பயணம் எவ்வளவு காலமாகத் தொடர்கிறது? அதில் நீங்கள் என்னென்ன செய்திருக்கின்றீர்கள்? உங்களுடைய அந்தப் பயணத்தைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்?

ஒளிப்படத்துறையில் எனது ஈடுபாடென்பது 1988இல் நான் மருத்துவவீடத்திற்குத் தெரிவானபோது எனக்குக் கிடைத்த முதலாவது ஸ்கொலர்ஷிப் பணத்தில் ஒரு கமராவை வாங்கினேன். அது ஒரு நிக்கொன் பிலிம் கமரா. அது 1988 அளவில். அப்போது தொடங்கிய பயணம் இன்றுவரை தொடர்கின்றது. ஆனால் நான் பெரியளவில் போட்டோகிராபியைக் கற்றுக் கொண்டதில்லை. என்னுடைய பயணங்களின்போது அது எனக்கு ஒரு இன்பமான அனுபவம். எனது மிக முக்கியமான ஆசை landscape அல்லது seascape. கடற்கரைக்குச் சென்றிருந்து இயற்கையை ரசிப்பதும் அதன் மாறுதல்களைக் கண்டுணர்வதும். இப்படிப் படங்களை எடுத்தபோதும் அவற்றைப் பின்னர் பார்க்கும்போதும் அதில் ஒரு ஆர்வம் ஏற்பட்டது.

என்னுடைய ரூபக சக்தியை பொதுவாகக் குறிப்பிடுவதென்றால் அது visual memory. பொதுவாக நான் படிக்கும் பொழுதும் கூட ஒரு படத்தைக் கீறி, படத்தை அடையாள மிட்டு அப்படித்தான் ரூபகத்தில் வைப்பது வழக்கம். என்னுடைய இந்த visual memoryயும் இந்த ஒளிப்படக் கருவி எனக்குக் கிடைத்ததும் எனக்கு ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பமாக அமைந்தது. ஆகவே நான் பயணிக்கும் இடங்களிலெல்லாம் படங்களை எடுப்பது. என்னை முதல் நிலைப் படுத்தாமல் காட்சிகளை முதன்மைப் படுத்தி படங்களை எடுத்ததனால் அந்தக் காட்சிகளைச் சேர்த்தபொழுது எனக்கொரு பெரிய மகிழ்ச்சியும் ஏற்பட்டதால் இந்தத் தேடல் தொடர்ந்தது.

சனாமிக்குப் பின் வடமராட்சி கிழக்குப் பகுதிகளில் எல்லாமே ஒரு நிசப்தமாக இருந்த நிலைமையில் சனாமி நடந்து இரண்டாவது மூன்றாவது கிழமையில் பல மரங்கள் மீண்டும் துளிர்ந்ததும் சில குருவிகள் வந்திருந்ததும் நண்டுகள் மீள வாழத் தொடங்கியதும் என்னை மிகவும் ஈர்த்திருந்தது. இந்தப் பெரிய சனாமியில் மனித இனம் அழிக்கப் பட்டிருந்தபோது கூட இவ்வாறு மற்ற உயிரினங்கள் மீண்டும் வாழத் தொடங்கியது மிகவும் ஆச்சரியமாக எனக்குப்பட்டது. எனவே இவற்றை ஒளிப்படமாக எடுத்து 'வேர்களில் இருந்து அரும்புவோம்' என்ற என்னுடைய ஒளிப்படக் கண்காட்சியை வடமராட்சி கிழக்கு உடுத்துறை மத்தியமகாவித்தியாலயத்தில் ஏற்பாடு செய்திருந்தேன்.

என்னுடைய 'நலமுடன்' நூல் வெளியிட்ட அன்று என்னுடைய 50 ஒளிப்படங்கள் அங்கு காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவை மக்களிடம் ஒரு நம்பிக்கையைப் பிறப்பித்தது. என்னுடன் ஒளிப்படக் காட்சியைப் பார்த்த பின்பு பலர் தன்னம்பிக்கையுடன் 'இந்த அழிவுகள் தற்காலிகமானவை' என்று குறிப்பிட்டிருந்தது முக்கியமானது. இந்தக் கண்

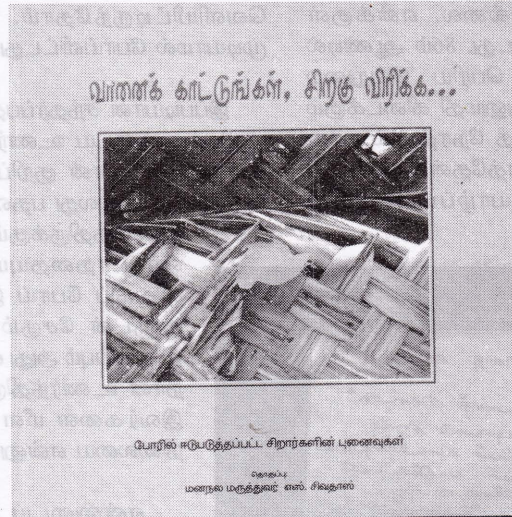
காட்சியை பேராசிரியர் தயா சோமசுந்தரம் ஆரம்பித்து வைத்திருந்தார்.

சனாமி நிகழ்ந்து ஒரு வருடத்தின் பின்பு நான் கிழக்கு மாகாணத்தில் நிந்தவூர் ஒலுவில் பிரதேசங்களிற்குச் சென்றிருந்தேன். தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் வரவு விரிவுரையாளராக இருந்தபோது மீனவர்களின் வாழ்க்கை பற்றியும் சனாமியின் பின்பு அவர்கள் மீண்டு வந்ததையும் ஒளிப்பதிவு செய்து நான் அவற்றை 'அலைவெளியில்' என்ற பெயரில் ஒரு ஒளிப்படக் கண்காட்சியாக தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் காண்பித்தேன். அந்தக் கண்காட்சிக்கு வந்த பலர் நிந்தவூர் ஒலுவில் பிரதேசத்தை கமராவினூடாக இவ்வாறு பிரதிபலிக்க முடியும் என்பது குறித்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

அதன் பின்பு அங்கொடை மருத்துவமனைக்கு என்னுடைய மருத்துவப் பிற்படிப்புக்காக சென்றிருந்தபோது பல சந்தர்ப்பங்களில் அங்குள்ள காட்சிகள் என்னைப் பிரமிக்க வைத்தன. அதாவது மிகவும் நகரமயமாக்கப்பட்ட கொழும்பு மையத்தில் இருந்து ஒரு பத்து கிலோமீற்றருக்குள் இயற்கை வனப்புடன் ஒரு வைத்தியசாலை இருப்பது எனக்கு அதிசயமாக இருந்தது. உண்மையில் மனநலக் குறைவானவர் களை எமது சமூகம் தள்ளி வைத்திருந்ததால் அந்தப் பிரதேசமும் இந்த பொருளாதார சமூக மாற்றங்களில் இருந்தும் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கிருந்த இயற்கைக் காட்சிகள் என்னைக் கவர்ந்தன. தொடர்ச்சியாக விடியற் காலையில் ஏழு மணிக்கே எழுந்து சென்று படங்களை எடுப்பேன். அவற்றை எல்லாம் தொகுத்து Angoda through my lens

என்ற ஒரு ஒளிப்படக் கண்காட்சியை தேசிய கலாபவனத்தில் ஏற்பாடு செய்திருந்தேன். அந்தக் கண்காட்சி பெருமளவு ஆதரவைப் பெற்றிருந்தது. குறிப்பாக பெரும்பான்மைச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த பலர் அந்தக் கண்காட்சியின் பின், அதை ஒரு நூலாகக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க, இது ஒரு போட்டோகிராபி நூலாக வெளிவந்தது. தொடர்ந்து மூன்று வருடங்களுக்கு இந்த ஒளிப்படங்களை அங்கு காட்சிக்கு வைத்திருந்தேன்.

பின்னர் யுத்தத்தின் பின் நான் வவுனியாவில் வேலை செய்கின்றபொழுதில் சிறுவர்களை ஒளிப்படம் எடுக்கத் தொடங்கி இருந்தேன். அவர்களுடைய குறும்புத்தனம், அப்பாவித்தனம், கோபம், மகிழ்ச்சி இவற்றை படம் எடுத்து ஒரு சிறுவர் தினம் அன்று காட்சிப்படுத்தி இருந்தேன். இது சிறுவர்கள், ஆசிரியர்கள் மத்தியில் பலத்த வரவேற்பைப் பெற்றது. பின்னர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் 'பனையிடை வெளி' என்ற தலைப் பில் காட்சிப்படுத்தினேன். இதுவரை ஐந்து ஒளிப்படக் கண்காட்சிகளைச் செய்திருக்கிறேன். ஒளிப்படம் பற்றி இன்னும் அதிகம் செய்ய வேண்டும். ஒரு குறுந்திரைப்படம் செய்ய வேண்டும். Coffee book style இல் ஒரு புத்தகத்தை வெளியிட வேண்டும் என்கின்ற பல ஆசைகள் இருக்கின்றன. பொருளாதார வசதியும் காலமும் நேரமும்

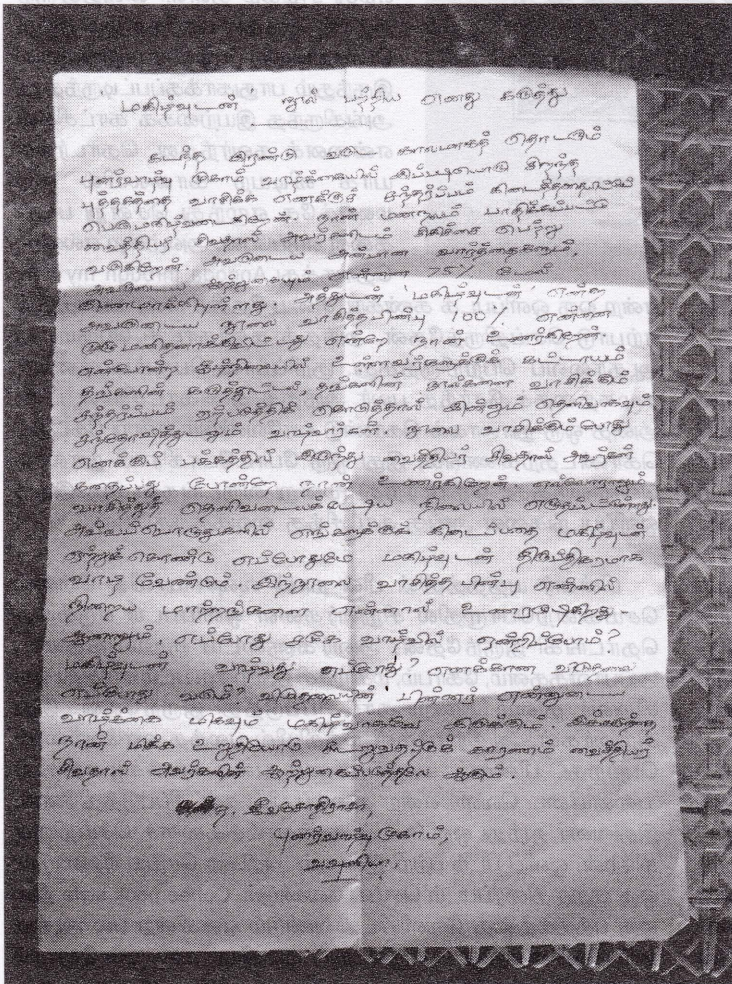
கிடைக்கும்போது அவை இவற்றை வேறொரு தளத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் என்று எண்ணுகின்றேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் உயர் மத்தியதர வர்க்கத்தில் கல்விசார் புலமை அல்லது புலமைக்கும் அப்பால் கல்விசார் புலமையை கௌரவமாகவும் ஒரு அந்தஸ்தாகவும் பேணிக்கொள்கின்ற நிலைமை இருக்கும்பொழுது நீங்கள் அந்த மேதாவித்தனத்தைக் கட்டுடைத்துக் கொண்டு சாதாரண மக்களின் அன்றாட வாழ்வுடன் உங்களைப் பிணைத்துக்கொள்கின்ற செயலூக்கத்திற்கான காரணிகள் ஏதாவது இருக்கின்றதா அல்லது அது உங்களுடைய இயல்பு என்று வெறுமனே சொல்கிறீர்களா?

ஓரளவு இந்த மருத்துவம் சார்ந்த தொழில் அதுவும் மனநல மருத்துவத்துறைக்குச் சென்றதும் இதற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கமுடியும். என்னுடைய உயர்தர பரீட்சை 86ம் ஆண்டு முடியும் வரையும் பெரிய அளவில் சமூகத்துடனான தொடர்பு எனக்கு இருக்கவில்லை. எனக்குள் வாசிப்புத்தான் பெருமளவில் காணப்பட்டது. 86ம் ஆண்டில் பரீட்சை முடிந்த பின்பு எனக்குள் ஒரு பெரிய வெறுமை ஏற்பட்டது. ஏதாவது பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருந்தது. அந்த நேரத்தில் நான் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தேன். அப்போது 'நான்' என்ற உளவியல் சஞ்சிகை யாழ்ப்பாணத்தில்

வெளிவந்துகொண்டிருந்தது. பரியோவான் கல்லூரி நூல் நிலையத்தில் அதனை வாசிக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. அதனுடைய ஆசிரியர் யோசப் பாலா அவர்கள் நடத்திக்கொண்டிருந்த 'அமலை அன்னை அன்பகம்' சண்டிக் குளியில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்த சிறுவர்கள் காப்பகத்துக்குத்தான் நான் முதல்முதலாகச் சென்று அவர்களுக்குரிய உதவிகளைச் செய்தும் அவர்களுடன் சேர்ந்து செயற்படவும் விரும்பி இருந்தேன். என்னுடைய பொழுதினை அந்த சிறார்களுடன் கழிப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. பின்னர் அது அரியாலை கிழக்குப்பகுதியில் ஒரு நிலையமாக உருவெடுத்தது. அந்த நிலையத்திற்கும் நான் கிரமமாகச் சென்று பல உதவிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தேன். கிழக்கு அரியாலையைப் பொறுத்த அளவில் பல இடங்களில் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழ் வாழுகின்ற மக்கள் பெருமளவில் காணப்பட்டார்கள். அங்கு மருத்துவம் சார்ந்த உதவிகளைச் செய்வதற்கு நானும் எனது நண்பர் குழாமும் சென்று கடமைகளைச் செய்தோம். இதன் விளைவாக நாங்கள் 1988இல் 'ஜீவசக்தி' என்று சமூக சஞ்சிகை ஒன்றை வெளியிட்டிருந்தோம். அதைத் தொடர்ந்து வெளியிட முடியாமல் போய்விட்டது.

இப்படியான சந்தர்ப்பத்தில் சமூகத்தில் உள்ள சாதாரண மனிதர்களுடைய உணர்வுகளை புரிந்துகொண்டிருந்தேன் என்றுதான் நான் குறிப்பிடுவேன். சமூகத்தில் பகட்டுடன் வாழ்கின்ற அல்லது பதவி பட்டங்களுடன் வாழ்பவர்களோடு இணைந்திருக்கும்பொழுது எனக்குப் பெரிய மகிழ்ச்சி ஏற்படாததையும் அவர்கள் எங்களிடம் இருந்து விலகிப் போய் இருப்பதாகவும் சாதாரணமானவர்களுடன் சேரும்போது ஏற்படுகின்ற நெருங்கிய இணைப்பும் அது எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருவதையும் நான் உணர்ந்திருக்கின்றேன். அந்தக் காரணத்தான் இவர்களை மீள மீளச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற நிலையை என்னுள் தோற்றுவித்தது.

என்னுடைய பின்புலத்தைப் பார்த்தால் என்னுடைய தகப்பனார் ஒரு வணிகர் (business man). அவர் பொருளாதாரரீதியில் பலமானவராக இருந்தார். நான் படித்த பாடசாலை பரியோவான் கல்லூரி. நான் சிறுவயதில் இருந்தே சகலதையும் ஒரு விமர்சனக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்த்தேன். எளிமையான மக்களுடைய அன்பு எனக்கு மிக முக்கியமாக இருக்கின்றது. நான் நினைக்கிறேன் 1995இல் மலையகத்திற்கு முதல் முதலாக விஜயம் செய்திருந்தபொழுது மலையகத்தில் றங்கொட பகுதியில் லயங்கள் எப்படி இருக்கும் என்று பார்ப்பதற்காகச் சென்றிருந்தேன். அப்போது ஒரு அம்மா தம்பி எங்கை இருந்து வந்திருக்கிறாய்? என்று கேட்டார். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறேன் என்று சொன்னேன். அவ உடனே தம்பி வா வா என்று கூட்டிக்கொண்டு போய் ரொட்டி சுட்டுத் தந்தா. முன்பின் தெரியாத ஒருவரை வீட்டுக்குள் கூட்டிக்கொண்டு போய் இப்படி உபசரித்தது மனதில் இன்னமும் பசமையாக இருக்கின்றது. அவர்களிடம்தான் அன்பும் நேர்மையான உறவும் இருப்பதாக புரிந்துகொண்டேன். என்னோடு சேர்ந்த ஒரு சில நண்பர்கள் மருத்துவத்துறையில் இருப்பவர்களும் இத்தகைய பண்பைக் கொண்டவர்கள். எனவே அவர்களுடைய நட்பும் இதை மீளமீள வலியுறுத்திக் கொண்டு இருக்கிறதென்றுதான் நினைக்கின்றேன்.

காலம் ஆகிய பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி!

எம். பெளஸர்

ஹைந்த ஆளுமை கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் பற்றி அவர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த காலகட்டத்திலும் அவர் மறைவின் பின்னும் அநேகம் பேர் எழுதிவிட்டார்கள். மெச்சத்தகு புகழ் வார்த்தைகளுடனும் தூற்றல் மிகு வசைபாடல்களுடனும் அவரை நாம் எதிர்கொண்டு வழியனுப்பி வைத்திருக்கின்றோம். 79 வருடங்கள் அவர் வாழ்ந்திருக்கிறார். கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழலில் நிறைய விமர்சனங்களையும் எதிர்வினைகளையும் தொடர்ச்சியாக எதிர்கொண்ட முதன்மையானவர்களில் ஒருவராக அவர் இருந்திருக்கின்றார் என்றே நான் நம்புகிறேன்.

அவரை ஒரு சிலர் திரிபுவாதி என்பர், இன்னும் ஒரு சிலர் சந்தர்ப்பவாதி என்பர். மேலும் ரஷ்ய சார்பு மார்க்ஸியர், இலங்கை அரச சார்பாளர், புலி சார்பு தமிழ்த் தேசியவாதி என்று சொல்வோரும் உண்டு. அவரை தலித் விரோதி என்பர். யாழ் வேளாள சமூகம் அவரை சாதி குறைந்தவர் என்பர். இன்னொரு வகையில் அவர் பெரும் அறிவுஜீவியாக தமிழ் மொழி, இலக்கியம், மானிடவியல், பண்பாட்டுத்துறைகளில் அதிகம் பங்களித்தவர் என மதிப்பிடுவோரும் உண்டு. அவரது கருத்துக்கள் தமது நிலைப்பாடுகளுக்குச் சாதகமாக இருக்கின்றபோது அவரை முதன்மைப்படுத்தியும் தமக்கு பாதகமாக இருக்கின்றபோது அவரை எள்ளி நகையாடி, கடாசி தூக்கி எறிந்தும் வந்திருக்கிறோம். நீக்கமற நிறைந்த நமது இனத்தேசியவாத அரசியல் தளத்தில் அவர் அதிகமாக உதைபட்ட பந்தாகவே இருந்தார் என்பது மிகையல்ல.

நமது தமிழ்ச் சூழலில் ஒரு மனிதனை அல்லது ஆளுமையை மதிப்பிடுவதற்கு இன, மத, சாதிய அம்சங்களுடன் அரசியல் அணி, கருத்து நிலை சார்ந்த அணுகுமுறையைத்

தான் நமது சிந்தனை முறைமை பெருமளவில் கொண்டுள்ளது என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். நமது வசதிக்கேற்ற இத்தகைய சந்தர்ப்பவாத ஒற்றைப் பரிமாண அணுகுமுறையில் இருந்து, நமது தமிழ்ச் சூழலில் ஊடாடி பங்காற்றிய யாருமே தப்பித்ததில்லை. எரிந்த கட்சி, எரியாத கட்சி என்பது ஒரு மனிதனை மதிப்பிடுவதற்கான நமது மதிப்பீட்டுக் கண்ணாடி. ஒரு மனிதனின் சில குறைபாடுகளையும் தடுமாற்றங்களையும் வைத்துக்கொண்டு புற அகச் சூழல்களைக் கருத்திற் கொள்ளாது அவனது பிற பங்களிப்புகளைக் குழி தோண்டிப் புதைப்பது நமக்குக் கைவந்த கலை. சேரன், ஷோபாசக்தி தொட்க்கம் நமது இளம் தலைமுறைக் கதைசொல்லி யோ. கர்ணன் வரை இதற்கு விதிவிலக்கு மில்லை.

அதிகமான துரோகிகளையும் அளவுக்கதிகமான மாவீரர்களையும் பதியமிட்டு வருகின்ற சமூகமல்லவா நாம். நேற்றைய துரோகிகள் மாவீரர்களாகவும், மாவீரர்கள் ஒரே கணப்பொழுதில் துரோகிகளாகவும் மாறும் அதிக பட்ச நிகழ்வுச் சாத்தியம் நமது சமூகத்தளத்தில் மட்டுமே பலிக்கக் கூடியது! இத்தகைய மரபுவழிப் பார்வை முத்திரை குத்துதல் அணுகுமுறைக்கூடாக பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியையும் பார்த்தால், அவரது ஆளுமையை நாம் சரியாக மதிப்பிடுவதற்குப் பதிலாக அவரது ஒரு சில கருத்துக்களை மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு அவரைச் சரியாக மதிப்பிடுவதற்குத் தவறி விடுவோம். மனிதர்களின் பங்களிப்பை மதிப்பிடுவதற்கு நாம் வைத்திருக்கும் இத்தகைய பார்வை அணுகுமுறையை கைவிடுவது பற்றி தீவிர மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டிய காலகட்டத்தில் இருக்கிறோம் என்பதை வலியுறுத்தவே இந்த இடத்தில் எனது கருத்தினைச் சொல்கிறேன்.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழல், ஏன் முழு இலங்கையுமே, காலனித்துவத்திற்குப் பின் முழு அமைதிச் சூழலாக இருந்த தில்லை. பல்வேறுபட்ட முரண்பாடுகளும் கொந்தளிப்புமாக சமத்துவமற்ற பாரிய குறைபாடுகளுடன் தனது இயங்கியலைக் கடந்து வந்திருக்கிறது. அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டுத் தளங்களில் ஒட்டுமொத்த இலங்கை மக்களின் பிரச்சினையாகவும் இன, மத, சாதிய பிரச்சனைகளாகவும் இவைகளுக்கான போராட்டங்களாகவும் இருந்து வந்திருக்கின்றன. நெருக்கடிகளும் முரண்பாடுகளும் மிக்க கடந்த 60 வருட காலகட்டத்தில் செயலாற்றிய அனைத்து மனிதர்களின் கருத்துக்களிலும் செயற்பாடுகளிலும் இவற்றின் தாக்கம் இருப்பது தவிர்க்க முடியாததே!

இத்தகைய காலமொன்றினுள் ஒரு சமூக மனிதனான, ஒரு புலமைத்துவ ஆளுமையாக மேற் கிளம்பி வளர்ந்து வந்த கா. சிவத்தம்பியின் கருத்துக்கள் வெறுமனே அவரது 'உள்ளொளித் தூண்டலால்' பிறந்த கருத்துக்களாக இருக்க முடியாது. கருவில் திருவுருவம் கொண்டவர் அவரென நாம் நம்பவும் முடியாது. 60 வருடத்திற்கும் மேலான காலகட்டத்தின் பாடமும் அனுபவமும் நமக்கு முக்கியமாகிறது.

அவர் பணி செய்த அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேற்பட்ட காலம், இலங்கை சமூக அமைப்பில் ஒரு பல்புற ஆளுமை எதிர்கொண்ட சவால்கள், நெருக்குவாரங்கள், அவர் வாழ்ந்த சூழலின் அக, புற நிலைகள், சமூகப்போக்குகள், கருத்து நிலைகள், மாற்றங்கள், மாற்றமுறா போக்குகளுடன் அவரைப் பொருத்திப் பார்ப்பதுதான் அவசியம். இத்தகைய பார்வை ஒன்றினூடாக சிவத்தம்பி என்கின்ற ஆளுமையை புரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கலாம் என்பது எனது எதிர்பார்ப்பு. இக்காலகட்டத்தின் அனைத்துப் போக்குகளுடனும் ஒரு புலமைத்துவ ஆளுமையாக ஒதுங்கி நிற்காது ஒரு சமூக மனிதனாக அவர் தனது சிந்தனை உழைப்பை வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றார்.

கா. சிவத்தம்பி அடிப்படையில் ஒரு சிறந்த ஆசிரியர். ஆசிரியர் என்றால் கற்றுக்கொடுப்பது மட்டுமல்ல கற்றுக் கொள்வதும் தான் என்பதை அவர் திறம்பட அறிந்திருந்தார். ஆயிரக்கணக்கான இளம் மாணவர்களுடனும் புலமையாளர்களுடனும் பாமர மக்களுடனும் சமூக விளிம்புநிலை சக்திகளுடனும் எத்தகைய விடயம் சார்ந்ததாயினும் ஜனநாயகச் சூழலுடன் உரையாடக்கூடிய அரிய வாய்ப்பை எப்போதுமே அவர் தன்னைச் சுற்றி வைத்திருந்தார். அறிவின் ஒளிவட்டம் தலைக்கனமாக, ஆணவமாக அவரைச் சூழ்ந்து அதிகார மையமாக மாற அவர் எப்போதுமே அனுமதித்த தில்லை. அவர் பல்கலைக்கழகத்தில் மட்டும் ஆசிரியராக இருக்கவில்லை. பல்கலைக்கழகத்திற்கு வெளியிலும் முழுச் சமூகத்தையும் கற்பித்தலுக்கும் கற்பதற்குமான தளமாக பயன்படுத்தியவராவார். மனிதர்களை எந்தவித அளவு கோலையும் வைத்துக்கொண்டு புறமொதுக்காது மதிக்கும் பண்பு அவரைப் போலவே விசாலித்தது.

பெருந்தகை பேராசிரியருக்கும் எனக்கும் சுமார் 15 வருட கால உறவிருந்தது. கடந்த கடைசி 5 வருடங்களாக அவருடன் எனக்கு எந்த உரையாடலும் பேச்சும் இருந்த தில்லை. அதற்கான காரணங்களை எண்ணி இன்று நான் வெட்கப்படுகிறேன். எவ்வளவு சிறுபிள்ளைத்தனமாக நான் இருந்திருக்கிறேன். அந்த 15 வருட காலத்தில் நான் அவரிடம் இருந்து கற்றுக்கொண்டது அதிகம். அவருடன் உரையாடிக்

கொண்டிருக்கும் தருணங்கள் மிக அற்புதமானவை. அவருடன் பல்வேறு இடங்களுக்குப் பயணம் செய்வதற்கான, அவருடன் தங்கி நிற்பதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் எனக்கும் வாய்த்திருக்கிறது. அவரது உரைகள் பலவற்றை பல்வேறு இடங்களில், பல்வேறு துறைகளில் நேரடியாக கேட்கும் வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. ஆனால் அவரது எழுத்தில் மிகச் சொற்பமான பகுதிகளையே வாசிப்பதற்கும் கிரகிப்பதற்குமான ஆற்றல் எனக்கிருந்திருக்கிறது.

சில கவிதைகள், சிறுகதைகள் எழுதிய படைப்பாளர்கள் பலர் சிவத்தம்பிக்கு நவீன இலக்கியம்பற்றி எதுவுமே தெரியாது என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். எந்த மதிப்பும் இல்லாது அவரை விட வயதிலும் அறிவிலும் குறைந்தோர் பலர், அவரது அரசியல் கருத்துக்களுக்காக, ஏன் தடுமாற்றம் என்று கூட சொல்லாம் தவறான பார்வை என்றும் சொல்லலாம். இதற்காக அவரை கீழ்மையான வார்த்தைகளில் அர்ச்சித்ததை கண்டிருக்கிறோம். "அவன்களை விடுடா. அவன் களுக்கு என்னைப் பற்றிச் சொல்வதற்குரிய உரிமையை நான் கேள்விக்குட்படுத்த முடியாது" என்பார் அவர். அவரது மறைவின் பின் தேசம் நெற் இணையத்தளத்தில் அவருக்கான அஞ்சலிக் குறிப்பொன்றுக்கு பின்னூட்டம் எழுதிய தோஸ்து என்பவர், அவரை துரையப்பா, கருணா, டக்ளஸ் பட்டியலுக்கு கொண்டு சென்று நிறுத்தி விடுகிறார். நமது இலக்கியத்திலும் அரசியலிலும் இதுதான் நிலை.

எந்தவித அறிவு நேர்மையோ, அறவொழுக்கமோ இன்றி தமிழரும் அகங்காரமும் அதிகாரத்துவமும் மிக்க தமிழ்ச் சூழலின் நிலையை எண்ணி நாம் தலை குனிவதைத் தவிர வேறு என்னதான் செய்ய முடியும். அந்த ஆசானிடம் இருந்து தமிழ்ச் சூழல் கற்றுக் கொண்டவை, பெற்றுக் கொண்டவை எவை? புறமொதுக்கத் தக்கவை, கடந்து செல்லத் தக்கவை எவை? என்பன குறித்த நியாயமான மதிப்பீட்டைத்தான் நாம் மேற்கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது.

நாம் குறையில்லாத மனிதர்களா? இக்கேள்வியை அனைவரும் தன்னளவிலாவது எழுப்பிக் கொள்வது அவசியமானது.

அவரது இடது நிலைப்பாடு ரஷ்ய சார்பானதாகவே இருந்திருக்கிறது. அவரது இடதுசாரி கட்சி காலகட்டத்தின்போது அவர் ஒருபோதுமே ஸ்டாலினையோ மாவோவையோ ஆதரித்ததில்லை. ஸ்டாலின் வரையான லெனின் காலகட்டமானது ஜனநாயகத்தின் அடிப்படையைக் கொண்டது என்பதே அவரது ரஷ்ய சார்புக்கு காரணமாக இருந்திருக்கிறது. அதேவேளை ரஷ்ய சார்பு மார்க்சியர்களுக்கு வெளியில் இருந்த ஐரோப்பிய மார்க்சியர்களை படிக்க பேராசிரியர் தங்களுக்கு பரிந்துரைத்ததாக அ. மார்க்ஸ் தனது கட்டுரையொன்றில் குறிப்பிடுகின்றார்.

இலங்கை அரசியலை அவர் பார்த்த விதம் குறித்து பல பார்வைகள் உள்ளன. 'முதலில் நான் இலங்கையன். இரண்டாவது தமிழன்' என்பது அவரது நிலைப்பாடாக இருந்தது. இறுதியாக தமிழகத்தில் நடந்த செம்மொழி மாநாட்டிலும் இக்கருத்தினையே அவர் பதிவு செய்திருக்கின்றார். அவரை முற்றுமுழுதாக பிரிவினைக்கு ஆதரவான தீவிர தமிழ்த் தேசிய கருத்தியலாளராக, ஆதரவாளராக காட்ட முற்படும் யாரும் அவர் அப்படியொரு நிலைப்பாட்டினை எடுத்தார் என்ப

தற்கான தகுந்த வலுவான ஆதாரங்களை இனித்தான் முன் வைக்கவேண்டும்.

நீண்ட காலமாய் அவர் இலங்கை இனப்பிரச்சினை தொடர்பாக வலியுறுத்தி வருகின்ற விடயம் நமது அக்கறைக்குரியது. 'நாம் இலங்கையர் என்கிற விடயத்தை மறந்துவிட்டு அல்லது மறுத்துவிட்டு ஒரு தமிழனாக மட்டும் நின்று இந்தப் பிரச்சினையைப் பார்க்கும் பார்வைதான் நம்மைத் தனிமைப்படுத்துவதற்கும் நாம் பின்தங்கிப் போவதற்கும் காரணமாக விருக்கிறது' என்பதை அவர் தொடர்ந்தும் வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறார். விடுதலைப்புலிகளின் காலத்தில் (2002 சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை தொடங்கியதன் பின்) அவர் பீஷ்மர் என்ற பெயரில் தினக்குரல் வார இதழில் எழுதிய கட்டுரைகளில் மிகக் குறிப்பாக விடுதலைப்புலிகள் மக்களை அரசியல்மயப்படுத்துவது மிகப் பிரதான அம்சம் என்பதனையும் அதனை விடுதலைப்புலிகள் கவனத்திற் கொள்கிறார்களா என அறியும் ஆவலில் அவர் விசாரிப்புகளை தன்னிடம் மேற்கொண்டதாக இளம் அரசியல் ஆய்வாளர் யதிந்திரா எழுதிய கட்டுரையொன்றில் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

தேசியவாதம் தொடர்பாக அவர் பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். மார்க்சியத்தினூடாகவே தேசியவாதத்தையும் அவர் அணுகினார் என்பதை அவரது எழுத்துக்கள் நமக்கு உறுதிப்படுத்துகின்றன. தமிழ்ச் சூழலின் இரு பெரும் ஆளுமைகளாக கைலாசபதியையும் சிவத்தம்பியையும் நாம் சுட்டுவது உண்டு. கைலாசபதி அவர்கள் தனது அற்ப ஆயுளில் மறைந்துவிட்டார். அவரது மறைவின் பின்னான காலகட்டமானது மிகவும் நெருக்கடியானது, சவால் மிக்கது என்பது முக்கியமானது. கைலாசபதி அவர்கள் எதிர்கொள்ளாத பல்வேறு கருத்தியல், நடைமுறை சார் பிரச்சினைகளை சிவத்தம்பி அவர்கள் எதிர்கொண்டார் என்பதே உண்மை.

ஆயுதப் போராட்டம் உச்சமடைந்திருந்த காலகட்டம். துப்பாக்கிகளின் நிழலில் மனிதர்கள். பாடசாலைக்குச் செல்லாதவர்கள் பல்கலைக்கழகங்களையே கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்த காலகட்டமது. எழுத்தும் சுயமான கருத்துச் சுதந்திரமும் மறுக்கப்பட்ட காலமது. இக் காலகட்டங்களில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று வாழ்ந்திருக்க முடியும். அதற்கான அனைத்து வாய்ப்புகளும் அவருக்கிருந்தன. ஆனால் அவர் இந்த நெருக்கடிக்குள்ளேயே வாழ்ந்தார். அனைத்து ஆயுத இயக்கத் தலைமைகளும் அவருடன் ஏதோ ஒரு வகையில் தொடர்பு வைத்திருந்தன. 80 தொடக்கம் 90 காலப் பகுதியில் அவர் வடக்கு, கிழக்கு பிரஜைகள் குழுத் தலைவராகவும் அகதிகள் புனர்வாழ்வுக் கழகத் தலைவராகவும் இருந்து மக்களுடன் நின்று பணி செய்தது அவரை முழு அளவில் ஒரு சமூக மனிதனாக நிலைநிறுத்துவதற்கு காரணமாகவிருக்கிறது. அனைத்து ஜனநாயக அரசியல் தலைமைகளும் செயலற்று நின்ற காலகட்டத்தில் சிவில் சமூகத்தின் பிரதிநிதியாக அவர் தனது பணியை ஆற்றினார்.

ஒரு அறிவுஜீவி, கருத்துநிலையாளன், ஒரு கட்சிக்கு, அமைப்பிற்கு கட்டுப்பட்டு தன்னை வைத்திருப்பதன் ஊடாக அவனது சுயமான கருத்துக்கள் பொதுத்தளத்தில் முன்வைக்கப்படுவது மறுக்கப்படுகிறது என்பது நமக்குத் தெரிந்த அனுபவ உண்மைதான். பேராசிரியரின் இடது கட்சிக் காலகட்டத்தில் அரசியல், இலக்கியத்தளத்தில் அவர் கொண்டிருந்த கருத்துக்கள் பலவற்றை கட்சியிலிருந்து வெளியே வந்தபின் அவர் மறுபரிசீலனை செய்து கொண்டதையும் காண்கிறோம். ஈழத்தின் நவீன கவிதையின் முன்னோடிகளில் ஒருவரான மஹாகவியை முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் கண்டுகொள்ளவில்லை. அதற்கு சிவத்தம்பியும் பிரதான காரணிகளில் ஒருவர் என்ற கருத்தினை பேராசிரியர் 'நு.'மான் அவர்களும் முன்வைத்தார். மஹாகவியை தன்னளவில் நவீன கவிதையின் முக்கிய ஆளுமையாக தான் பார்ப்பதாக அவர் பின்நாட்களில் சொல்ல வேண்டி வந்தது. காலாகாலமாக வலியுறுத்தி வந்த இலக்கிய விமர்சன முறையான சோசலிச யதார்த்தவாதத்தை பேசியிருக்கக்கூடாது விமர்சன யதார்த்தவாதத்தையே பேசியிருக்கவேண்டும் என்பதை அவர் ஏற்றுக் கொண்டதைக் காண்கிறோம்.

80, 90களில் நிகழ்ந்த சோவியத்தின் உடைவு பேராசிரியரின் கருத்துநிலையில் பெருமளவு பாதிப்பை கொண்டு வந்துள்ளதை காண்கிறோம். அவர் ஐரோப்பிய மார்க்சிய வாதங்களையும் அறிஞர்களையும் அதிகம் கற்பதற்கும் மேற்கோள் காட்டுவதற்கும் துணிந்தார். உண்மையில் 20ம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலகட்டத்தில் உலகளவில் இலக்கியம், சமூகவியல், அரசியல், பண்பாடு சார்ந்து மேற்கிளம்பிய சிந்தனை முன்வைப்புகளை எதிர்கொள்வது தொடர்பில் ஒட்டுமொத்த தமிழ்ச் சூழலே திகைத்து நின்றதுதான் உண்மை. இதில் பேராசிரியரும் விதிவிலக்கில்லை. சில கருத்துக்களை அவரால் ஏற்க முடிந்தது. சிலதை பகுதியாக ஏற்க முடிந்தது. சிலதை மறுக்க முடிந்தது. சிலவற்றிற்கு தவறான விளக்கங்களும் கொடுத்தார். சிலதை மாற்றிக் கொள்ள முடிந்தது. சிலவற்றை அவர் பார்க்கக் கூடவும் இல்லை.

ஈழத்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சாதிய எழுத்திற்கும் தலித் எழுத்தாளர்களுக்கும் உரிய இடத்தை அவரது எழுத்தினூடாக முன்னிலைக்குக் கொண்டு வந்தார். ஈழத்தின் பல்வேறு பிராந்திய எழுத்துக்களுக்கும் முஸ்லிம், மலையக எழுத்தாளர்களுக்கும் உரிய முக்கியத்துவத்தை வழங்கினார். அவற்றின் அவசியம், சமூகத் தேவையாடுகள், இருப்புகள் தொடர்பான கருத்துக்களை முன்வைத்தார். புலம்பெயர் தமிழ் எழுத்துக்களை அவற்றின் தனித்துவம் அம்சங்களோடு விரிவாக அவர் இனம் கண்டு தனது கருத்துக்களைப் பதிவு செய்தார்.

தமிழ் சமூகக் கட்டமைப்பு, அதன் பன்முகத்தன்மை, சாதியம் பற்றி அவரது எழுத்துக்கள் சமூகவியல் தளத்தில் அதிகமான கவனிப்பைக் கொண்டது. யாழ்ப்பாண வரலாற்றை சாதியம் இன்றி எழுத முடியாது என்பதை அவர் வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறார். யாழ்ப்பாணம் - சமூகம், பண்பாடு, கருத்துநிலை என்கிற அவரது நூல் இந்தத் தளத்தில் மிக முக்கியமானது. சாதிய விடயத்தில் அவர் யாழ் வேளாள சமூகத்தை எதிர்கொள்வதில் தீவிர எதிர்நிலையிருந்தல்லாமல் ஒரு மென்மையான போக்கினையே கையாண்டு வந்திருக்கிறார். சாதிய நோக்கில் அவருக்கான உரிய இடம் மறுக்கப்பட்டே வந்திருக்கிறது. அவரது ஆரம்ப கல்விப் பின்புலமும் யாழ் வேளாள கல்விச் சூழலைக் கொண்டதல்ல. கொழும்பு சாஹிராக் கல்லூரி தொடக்கம் கொழும்பு வித்தியோதய பல்கலைக்கழகமும் தான் அவரது உருவாக்கத்திற்கு முன் அடியாக இருந்திருக்கின்றன. யாழ் பல்கலைக் கழகத்திற்குள் அவருக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய பதவி இறுதிவரை வழங்கப்படவேயில்லை. ஆனாலும் அவர் கர

வெட்டியில் வேர் கொண்டதைப்போல் அந்த மண்ணிலேயே அடக்கப்படவும் வேண்டுமென விரும்பி இருந்தார்.

வகம்மரபும் இனத்துவமும் பண்பாடும் அவரிடம் இருந்து பிரிக்க முடியாதவையாக இருந்திருக்கின்றன. மிகவும் விசித்திரமான ஆளுமை. பல்வேறு முரண்களினதும் இணக்கங்களினதும் கலவை அவர். ஆனால் எப்போதுமே தான் சொல்வது மட்டும் தான், தான் கொண்ட கருத்து மட்டும் தான் சரியானது என அவர் தனது நிலைப்பாட்டை பிற மனிதர்களிடமிருந்து திணிக்க முற்படாதவர் என்பதுதான் அவரை நாம் புரிந்துகொள்ளவும், அவருடனான உரையாடலைத் தொடரவும், அவரை சூப்பகம் வைத்துக் கொள்ளவும் முதன்மையான அம்சமாக இருக்கின்றது. விமர்சனங்களைக்கண்டு அவர் சலிப்புற்றதில்லை. தனது உடல்நிலை ஒத்துழைக்காத காலங்களிலும் கூட தனது மனபலத்தை உரமாகக் கொண்டு அவர் இறுதிவரை செயற்பட்டார்.

* பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் மறைவிற்குப் பின் வெளிவந்த குறிப்புகளில் இருந்து சில கருத்துகள் தகவல்கள் பெறப்பட்டன.

வெட்டியில் வேர் கொண்டதைப்போல் அந்த மண்ணிலேயே அடக்கப்படவும் வேண்டுமென விரும்பி இருந்தார்.

“

தமிழ் சமூகக் கட்டமைப்பு,
அதன் பன்முகத்தன்மை, சாதியம் பற்றி
அவரது எழுத்துக்கள் சமூகவியல் தளத்தில்
அதிகமான கவனிப்பைக் கொண்டது.
யாழ்ப்பாண வரலாற்றை
சாதியம் இன்றி எழுத முடியாது என்பதை
அவர் வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறார்.

”

Marten Jansen

புலம்பெயர் 'தமிழ்' அமைப்புகளின்

'தமிழ்த் தேசிய' அரசியல்

கடைக்கால குகைப் பிழைப்புகள் போன்றவை தமிழர் அமைப்புகளின் அடையாளமாக மாறியுள்ளன. புலம்பெயர் தமிழர்கள் தமது தாயகத்தை விட்டு வெளியே வந்த பின்னர் தமது அடையாளத்தை மீட்டர் அமைப்புகள் மூலமாக மீட்டர் செய்து கொள்ளும் முறை தற்போது உருவாகியுள்ளது. புலம்பெயர் தமிழர்கள் தமது அடையாளத்தை மீட்டர் செய்து கொள்ளும் முறை தற்போது உருவாகியுள்ளது. புலம்பெயர் தமிழர்கள் தமது அடையாளத்தை மீட்டர் செய்து கொள்ளும் முறை தற்போது உருவாகியுள்ளது.

புலம்பெயர் மக்கள், குறிப்பாக மேற்கு நாடுகளில் குடியேறியவர்கள் சுமார் 30 வருடகாலமாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்களின் அரசியல் அனுபவங்கள், சிந்தனைகள், கருத்தோட்டங்கள் என்பன இலங்கை அனுபவங்களில் இருந்தே கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்கள் கடந்த 30 வருடங்களாக மேற்கு நாடுகளில் வாழ்ந்த போதிலும் இனப்பிரச்சினை தொடர்பான தீர்வுகள் குறித்த அணுகுமுறைகளில் இவர்களிடம் பெருமளவு மாற்றங்கள் ஏற்படவில்லை. எனவே இனப்பிரச்சினைக்கான வரலாற்று அனுபவங்களின் தவறுகள், பாதிப்புகள் என்பன அவதானிக்கப்பட வேண்டியுள்ளது. 'புலம்பெயர் தமிழர்கள்' என நாம் பொதுவாக சகலரையும் உள்ளடக்கி குறிப்பிடுகின்ற போதிலும் இம் மக்கள் மத்தியிலே ஆதிக்கம் செலுத்தும் சக்திகள் எவை மற்றும் அவற்றின் நலன்கள் என்ன என்பது பற்றியும் இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலே ஆதிக்கம் செலுத்திய அல்லது செலுத்துகின்ற சக்திகளுக்கும் புலம்பெயர் தளங்களில் செயற்படும் சக்திகளிற்கும் இடையே உள்ள பொதுக் குணாம்சங்கள் மற்றும் முரண்பாடுகள் எவை என்பது குறித்தும் ஆராய வேண்டியுள்ளது.

புலம்பெயர் மக்கள், குறிப்பாக மேற்கு நாடுகளில் குடியேறியவர்கள் சுமார் 30 வருடகாலமாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்களின் அரசியல் அனுபவங்கள், சிந்தனைகள், கருத்தோட்டங்கள் என்பன இலங்கை அனுபவங்களில் இருந்தே கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்கள் கடந்த 30 வருடங்களாக மேற்கு நாடுகளில் வாழ்ந்த போதிலும் இனப்பிரச்சினை தொடர்பான தீர்வுகள் குறித்த அணுகுமுறைகளில் இவர்களிடம் பெருமளவு மாற்றங்கள் ஏற்படவில்லை. எனவே இனப்பிரச்சினைக்கான வரலாற்று அனுபவங்களின் தவறுகள், பாதிப்புகள் என்பன அவதானிக்கப்பட வேண்டியுள்ளது. 'புலம்பெயர் தமிழர்கள்' என நாம் பொதுவாக சகலரையும் உள்ளடக்கி குறிப்பிடுகின்ற போதிலும் இம் மக்கள் மத்தியிலே ஆதிக்கம் செலுத்தும் சக்திகள் எவை மற்றும் அவற்றின் நலன்கள் என்ன என்பது பற்றியும் இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலே ஆதிக்கம் செலுத்திய அல்லது செலுத்துகின்ற சக்திகளுக்கும் புலம்பெயர் தளங்களில் செயற்படும் சக்திகளிற்கும் இடையே உள்ள பொதுக் குணாம்சங்கள் மற்றும் முரண்பாடுகள் எவை என்பது குறித்தும் ஆராய வேண்டியுள்ளது.

'புலம்பெயர் தமிழர்கள்' என நாம் குறிப்பிடுகின்றபோது அது மேற்கு நாடுகளில் வாழ்கின்றவர்களையே பொதுவில் சுட்டுகிறது. ஆனால் இப் புலம்பெயர் தமிழர்கள் இந்தியாவிலும் கணிசமான தொகையில் வாழ்கின்றனர். இவர்களின் அபிலாஷைகள் மேற்கு நாடுகளில் வாழ்வோரின் சிந்தனையோடு ஒருமித்துச் செல்கின்றதா? ஏன் அவர்கள் மத்தியில் இருந்து பலமான குரல்கள் இதுவரை காணப்படவில்லை? என்ற கேள்விகளும் எழுகின்றன. நாம் மேற்கு நாடுகளில் வாழ்வதாலும் கணிசமான அளவில் வசதியான வாழ்வு நிலைமைகளைக் கொண்டிருப்பதாலும் குறிப்பாக, கல்வி,

புலம்பெயர் மக்கள், குறிப்பாக மேற்கு நாடுகளில் குடியேறியவர்கள் சுமார் 30 வருடகாலமாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்களின் அரசியல் அனுபவங்கள், சிந்தனைகள், கருத்தோட்டங்கள் என்பன இலங்கை அனுபவங்களில் இருந்தே கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்கள் கடந்த 30 வருடங்களாக மேற்கு நாடுகளில் வாழ்ந்த போதிலும் இனப்பிரச்சினை தொடர்பான தீர்வுகள் குறித்த அணுகுமுறைகளில் இவர்களிடம் பெருமளவு மாற்றங்கள் ஏற்படவில்லை. எனவே இனப்பிரச்சினைக்கான வரலாற்று அனுபவங்களின் தவறுகள், பாதிப்புகள் என்பன அவதானிக்கப்பட வேண்டியுள்ளது. 'புலம்பெயர் தமிழர்கள்' என நாம் பொதுவாக சகலரையும் உள்ளடக்கி குறிப்பிடுகின்ற போதிலும் இம் மக்கள் மத்தியிலே ஆதிக்கம் செலுத்தும் சக்திகள் எவை மற்றும் அவற்றின் நலன்கள் என்ன என்பது பற்றியும் இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலே ஆதிக்கம் செலுத்திய அல்லது செலுத்துகின்ற சக்திகளுக்கும் புலம்பெயர் தளங்களில் செயற்படும் சக்திகளிற்கும் இடையே உள்ள பொதுக் குணாம்சங்கள் மற்றும் முரண்பாடுகள் எவை என்பது குறித்தும் ஆராய வேண்டியுள்ளது.

வர்த்தகம், பணம் என்பவற்றில் அதிகளவிலான வாய்ப்பு வசதிகளைப் பெற்றிருப்பதாலும் இவர்கள் மேற்குலக நாடுகளின் அரசுகளின்மீது காத்திரமான அழுத்தங்களைப் பிரயோகித்து மாற்றங்களைத் தூண்டலாம் என்ற எதிர் பார்ப்பும் காணப்படுகின்றது.

'புலம்பெயர் மக்கள்' என்பது மேற்குலக நாடுகளில் குடியேறியுள்ளவர்களை அதிகளவில் அடையாளப்படுத்திச் செல்வதால் ஏற்படக்கூடிய அனுகூலங்கள், பிரதிகூலங்கள் குறித்து நாம் அவதானிக்க வேண்டியுள்ளது. கடந்த 30 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இலங்கையில் இடம்பெற்ற பயங்கரவாதம் கலந்த அரசியல் போராட்டத்தின் பிரதான பின்னணி முக்கியமான அம்சமாக அமைகின்றது. இப் போராட்ட காலத்தில் தாயகத்திலும் புலம்பெயர் தேசங்களிலும் செயற்பட்ட அரசியல் மற்றும் சமூக சக்திகள் முக்கியமான அல்லது தீர்மானகரமான காலகட்டங்களில் எடுத்த முடிவுகள் எவை? எவ்வாறான சக்திகள் முடிவுகளை மேற்கொண்டன? இச்சக்திகளின் சமூகப் பின்னணி என்ன? எவ்வாறான கட்டமைப்புகள் காணப்பட்டன? தற்போது இவர்கள் பேசுகின்ற 'ஜனநாயக விழுமியங்கள்' ஏன் அன்று பேசப்படவில்லை? விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பை குறைந்த பட்ச அளவு ஜனநாயகத்தையாவது கடைப்பிடிக்கும் வகையிலான கட்டமைப்பாக உருவாக்க இந்த புலம்பெயர் அமைப்புகள் முயற்சித்தனவா? புலம்பெயர் தளங்களில் செயற்பட்ட அமைப்புகள் தம்முள்ளேனும் குறைந்த பட்ச ஜனநாயக அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தனவா?

இங்கு புலம்பெயர் தமிழர்கள் என்போரில் பெருமளவின் விடுதலைப்புலிகளின் கருத்தை ஏற்று ஆதரித்து செயற்பட்டு வந்துள்ளனர். தாயகத்தில் பயங்கரவாதம், ஜனநாயக

ஒடுக்குமுறை, தனிநபர் தாக்குதல்கள், பயமுறுத்தல்கள், படுகொலைகள் என்பன மிக அதிகளவில் இடம்பெற்றதாலும் சிங்கள பேரினவாதம் அரசு அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி இராணுவம், பொலிஸ், நீதிமன்றம், சிறைச்சாலை என்ற கருவிகளின் மூலம் அதே மாதிரியான செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டதாலும் இதன் தாக்கங்களில் இருந்து விடுபடுவதற்கு மக்கள் பிரதான எதிரியாக அரசாங்கத்தை நோக்குவதில் தவறேதும் இல்லை. ஆனால் தாக்குதல் மற்றும் பதில் தாக்குதல் என நிலைமை மேலும் மேலும் முறுக்கேறிச் சென்றபோது அதன் விளைவுகள் குறித்து புலம்பெயர் மக்களிடம் ஏதாவது மாற்றுக் கருத்துக் காணப்பட்டதா என்ற கேள்வியும் எழுகிறது.

தமிழ் மக்களின் உரிமைகளுக்கான கோரிக்கைகள் என்பது ஜனநாயக உரிமைகளுடன் சம்பந்தப்பட்டது. இவற்றைப் பெறுவதற்கான போராட்டங்கள் ஜனநாயக வழிமுறைகளைத் தாண்டிச் செல்லும்பொழுது அதனால் ஏற்படக்கூடிய எதிர் விளைவுகள் குறித்து எழும் குரல்கள் மிகவும் பலவீனமாகவே காணப்படுகின்றன. வன்முறை, பயங்கரவாதம், ஒடுக்குமுறை, படுகொலைகள் எனப் பட்டியல் நீண்டு செல்லும்போது இவை மனித உணர்வுகளோடு இணைந்து செல்வதால் அப்போக்கைச் சரியான திசைக்கு பின்னோக்கி இழுத்து வருவது மிகவும் கடினமான ஒன்றாகும். இப் பின்னணியில் இருந்து பார்க்கும்போது போர், வன்முறை, பயங்கரவாதம் என்பவற்றிற்கு எதிரான குரல்கள் நிறுவன மயப்படுத்தப்பட முடியாத ஒரு சூழல் காணப்படுவதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டியுள்ளது.

புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் தமிழ் மக்களில் பெரும் பாலானோரின் அரசியல் சிந்தனைகளின் ஆரம்பம் தாயகம் என்பதையும் அங்கு ஆதிக்கம் செலுத்திய அதே சக்திகளே புலம்பெயர் சமூகங்களிலும் சகல வழிகளிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகின்றனர் என்பதும் நிதர்சனம். புலம்பெயர் தேசத்தில் வாழும் பெரும்பாலான தமிழர்கள் விடுதலைப் புலிகளின் அணுகுமுறையை ஆதரித்துச் சென்றதும் இவர்களின் தவறான அணுகுமுறை மற்றும் சிந்தனை என்பனவுமே இன்றைய கையறு நிலைக்குக் காரணம்.

கடந்த 30 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக வன்முறை அரசியல் தொடர்ந்தபோது இவற்றிற்கு எதிரான குரல்கள் புகலிடத்தில் ஒலித்தபோதிலும் அவை காத்திரமான விளைவுகளைத் தர முடியாமல் போனதற்கான காரணம் தாயகத்தில் காணப்பட்ட சூழல்களே. அங்கும் இக்கொடுமையான போக்கிற்கு எதிரான குரல்கள் எழும்பியபோது அவைகள் மிகவும் கொடுமான விதத்தில் ஒடுக்கப்பட்டன. இதனால் ஜனநாயக விழுமியங்களிற்கான குரல்கள் நிறுவனமயமடையாமல் போயின. பண ஆதிக்கம், பயங்கரவாத மூலக்கூறுகள் என்பன படிப்படியாக மேற்கு நாடுகளுக்குள்ளும் ஊடுருவி பயமுறுத்தல்களைத் தொடர்ந்தமையானது அவ்வாறான வாய்ப்புக்களை இங்கும் தடுத்திருந்தன.

இனப்பிரச்சினை மேலும் மேலும் கூர்மையடைவதற்கு சிங்கள ஆதிக்க சக்திகளை மட்டும் குறை கூற முடியாது. தமிழ் மக்கள் மத்தியிலே காணப்பட்ட அரசியல் ஆதிக்க சக்திகளினது போக்குகளும் ஒரு காரணமாகின்றது. தமிழ் அரசியல் தளத்தில் செயற்படும் ஆதிக்க சக்திகளின் சமூகப் பின்னணியைச் சரியாக அடையாளம் காண்பதன் மூலமே புலம்பெயர் தேசங்களில் செயற்படும் ஆதிக்க சக்திகளையும்

சரியாக இனம் காண முடியும்.

கார்ல் மார்க்ஸ் குறிப்பிடுவதுபோல, பிரக்ஞை வாழ்க்கையைத் தீர்மானிப்பதில்லை. ஆனால் வாழ்க்கை பிரக்ஞையைத் தீர்மானிக்கிறது. மேலும் மார்க்ஸ் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். சமூகமும் வரலாறும் மனிதனுக்கு முற்றாக வெளியே இருப்பவை அல்ல. சமூகப்பிரிவின் அங்கமாக இருக்கின்ற மனிதனின் சொந்த செயற்பாடுகளால் சமூகமும் வரலாறும் சிருஷ்டிக்கப்படுகிறது. எனவே வரலாற்றினையும் அதன் தீர்க்கமான சக்திகளையும் அடையாளம் காண்பதன் மூலமே அதன் போக்கை இனம் காண முடியும். தாயகத்தில் தமிழர்களின் அரசியல் சமூக வரலாற்றில் ஆதிக்கம் செலுத்திய சக்திகளின் செயற்பாடுகளை ஆய்வுக்குட்படுத்துவதன் மூலமே புதிய நிலைமைகளுக்கான புதிய பாதையைக் காண முடியும்.

தமிழ் சமூகக் கட்டுமானத்தில் அவதானிக்கப்பட வேண்டிய இரண்டு முக்கிய காரணிகள் நிலஉடமையும் மதநிறுவனங்களும்மாகும். குடியேற்ற ஆட்சிக்காலம் சமூகங்களைப் பிரித்து ஆளுவதற்கு இவைகள் பிரதான கருவிகளாகவும் அமைந்தன. அரசு அதிகாரிகளும் நிலச் சுவாந்தாரர்களும் மத நிர்வாகிகளும் சமூகத்தின் போக்கைத் தீர்மானிப்பவர்களாக அமைந்தார்கள். சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் நிலைமைகள் படிப்படியாக மாறத் தொடங்கின. சிங்கள தேசியவாத சிந்தனைகள் ஆழமாக வேருன்றத் தொடங்கின. குடியேற்ற ஆட்சியாளருக்கு எதிரான கருத்துக்கள் தமிழரை நோக்கியே முன்வைக்கப்பட்டன. இதுசாரி சக்திகள் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பை முன்னிறுத்தி தேசிய ஒற்றுமையை கட்டி எழுப்ப குரல் கொடுத்தபோது சிங்கள தேசியவாத சக்திகள் தமிழர்களுக்கு எதிரான குரலை எழுப்பினார்கள். நாடு சுதந்திரமடைந்த போதிலும் பொருளாதாரக் கட்டமைப்புகள் குடியேற்ற ஆட்சியாளரின் கைகளில் இருப்பதாக இதுசாரிகள் குரல் எழுப்பிய போது இலங்கையின் தேசிய நிர்வாகக் கட்டுமானங்களில் தமிழர்கள் இருப்பதாக இனவாத சக்திகள் கூறின. பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் நலன்கள் இலங்கையர்களாலேயே பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த நிலையில் பிரித்தானியர்களின் கோர முகங்களை அவர்கள் காணவில்லை. ஆனால் அரசு நிர்வாகங்களில் தமிழர்கள் பலர் இருப்பதை தமது தேசியவாத சிந்தனைக்கு பயன்படுத்தி, அவர்களையே தமது எதிரிகளாக முன்னிறுத்தினார்கள்.

மலையக மக்களின் பிரஜா உரிமைப் பறிப்பு, தனிச் சிங்கள சட்ட அமுலாக்கம் போன்றன நடைமுறைக்கு வரும்போது வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழரசுக்கட்சி, தமிழ்க் காங்கிரஸ் என்பன ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டு அரசியல் நடத்தினார்கள். 'சமஷ்டி' எனத் தமிழரசுக் கட்சியும் 'ஒற்றை ஆட்சி' எனத் தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியும் செயற்பட்டன. மலையக மக்கள் மத்தியிலே ஜனாப் அஸ்ஸீ தலைமையில் ஜனநாயக தொழிலாளர் காங்கிரசும் தொண்டமான் தலைமையில் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசும் போட்டிபோட்டு செயற்பட்டன. தமிழரசுக் கட்சிக்கும் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசுக்கும் இடையே அரசியல்ரீதியான இணைப்பு இருந்ததில்லை. அவ்வப்போது நெருக்கமான அளவில் தலைவர் களிடையே நடப்புக் காணப்பட்ட போதிலும் அவை அரசியல் இணைப்பாக வளராமல்குரிய காரணங்கள் என்ன? என்ற கேள்வியை நாம் எழுப்ப வேண்டும். தமிழரசுக் கட்சிக்கும் தமிழ்க் காங்கிரசுக்கும் இடையே முரண்பாடுகள் அதிகரித்து முக்கிய தலைவர்கள் தோல்விகளைத் தழுவுமபோதுதான்

‘தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி’ என்ற அமைப்புத் தோற்றம் பெறுகிறது. இம்முன்னணி தோற்றுவிக்கப்படும்போது பங்களித்த ‘இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ்’ குறுகிய காலங்களுக்குள்ளாகவே அதில் இருந்து விலகியது. இதற்கான பிரதான காரணம் நாட்டுப் பிரிவினையை வலியுறுத்தும் தமிழீழக் கோரிக்கையாகும். முஸ்லிம் மக்களையும் இணைத்துச் செல்லும் நோக்கோடு ‘தமிழ் பேசும் மக்கள்’ என தமிழரசுக்கட்சி சமஷ்டிக் கோரிக்கைகளை முன்வைத்த அதே வேளையில், முஸ்லிம் மக்களிற்கான தனியான அலகினையும் வற்புறுத்தியது. கிழக்கு மாகாண முஸ்லிம்கள் அதில் இணைந்து செயற்பட்டு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாகவும் செயற்பட்டார்கள். இருந்தபோதிலும், முஸ்லிம் மக்களுக்கான தனியான அரசியல் தலைமை கொழும்பிலேயே இருந்தது. இத்தலைமைகள் கிழக்கு மாகாண முஸ்லிம் மக்கள் தொடர்பாக பாராமுகமாக செயற்பட்ட அதேவேளை தமிழரசுக் கட்சியானது தமிழ் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி என மாற்றமடைந்து சென்று தமிழ்த் தலைமைக்குள் தீவிரவாத சக்திகள் குடிபுகுந்தன. தீவிரவாத அரசியல் சக்திகளின் குகையாக மாறிவிட்ட தமிழ்த் தலைமைக்குள் முஸ்லிம் விரோத உணர்வுகள் தலை தூக்கின. தமிழ்த் தலைமைகளாலும் கொழும்பின் தலைமைகளாலும் தொடர்ச்சியாக ஏமாற்றப்பட்ட கிழக்கு மாகாண முஸ்லிம் மக்கள் தமக்கென “அகில இலங்கை முஸ்லிம் காங்கிரஸ்” என்ற கட்சியை தோற்றுவித்தார்கள். தீவிரவாதிகளின் பிடியில் சிக்கி இருந்த தமிழ்த் தலைமைகளின் ‘தமிழீழம்’ என்ற கோரிக்கையை முழுமையாக எதிர்த்த முஸ்லிம் தலைமைகள் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுகளின் போது தமது தரப்பையும் இணைக்க வேண்டும் என வலியுறுத்தினார்கள். ஆனால் புலிகளுக்கும் இலங்கை அரசுக்கும் இடையே ஒஸ்லோவில் இடம்பெற்ற பேச்சுவார்த்தைகளின் போது முஸ்லிம் மக்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை இணைத்துக் கொள்வதை புலிகள் தவிர்த்தனர். நாட்டில் வாழும் தேசிய இனங்களில் ஒன்றான முஸ்லிம் மக்கள் குறிப்பாக கிழக்கு மாகாணத்தில் செறிந்து வாழும் இம் மக்கள் தமிழீழக் கோரிக்கையை நிராகரிப்பதற்கான காரணம் எதுவாக இருக்க முடியும்?

இலங்கையிலுள்ள மிக முக்கியமான தேசிய சிறுபான்மை இனங்களின் கட்சிகளான முஸ்லிம் காங்கிரஸ், இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் என்பன தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியுடனோ அல்லது விடுதலைப்புலிகளுக்கு ஆதரவாகவோ செயற்படவில்லை. அரசுடன் இணைந்து செயற்படுவதன் மூலமே மலையக மக்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்க முடியும் என்பதில் இ.தொ.கா. மிகவும் தெளிவாகவே உள்ளது. தமிழர்களின் போராட்டத்தின்மீது அதற்கு அனுதாபம் மட்டுமே உள்ளது. இங்கு தமிழீழக் கோரிக்கை மலையக மக்களின் நலனுக்கு உதவப் போவதில்லை என்பது தெளிவாகவே புலனாகிறது.

மலையக மக்களினதும் முஸ்லிம் மக்களினதும் அரசியல் போக்கு அந்த மக்களின் பொருளாதார நலன்களில் இருந்தே தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. நாடு முழுவதும் பரந்து வாழும் இந்த மக்கள் தமது பொருளாதார நலன்களைக் கவனத்தில் கொண்டே பரந்த இலங்கைக்குள் பொருத்தமான அரசியல் தீர்வை நாடிச் செல்கின்றனர். மலையக மற்றும் முஸ்லிம் மக்கள் மத்தியிலே ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்களும் விழிப்புணர்ச்சிகளும் தத்தமது அரசியல் தலைமைகளுக்கு எதிரான போராட்டங்களை உக்கிரப்படுத்தி வருகின்றன. புதிய மாற்றங்களை நோக்கித் தள்ளி வருகின்றன.

கடந்த 30 வருடங்களாக, நாட்டில் செயற்படும் திறந்த பொருளாதாரமும் வன்முறை அரசியல் சூழலும் சமூக சக்திகள் மத்தியிலே பெரும் முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவித்து வருகின்றன. இத்தாக்கங்கள் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலும் அதிகளவில் தென்படுகின்றன. இதன் பின்னணியில் இருந்து அரசியல் தலைமைகள் மத்தியிலே காணப்படும் முரண்பாடுகளையும் அவதானிக்க முடிகிறது. நில உடைமை, மத ஆதிக்கம் என்பவற்றின் ஆதிக்க சக்திகள் தமிழ்த் தேசிய வாதத்தை தொடர்ந்தும் வைத்திருக்க விழையும் அதே வேளை, ஐக்கிய இலங்கைக்குள் கௌரவமான தீர்வை வலியுறுத்தும் சக்திகள் படிப்படியாக முன்னேறி வருவதையும் அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

எனவே தற்போதுள்ள தமிழ்த் தலைமைகளுக்குள் பல முரண்பாடுகள் வெளிப்படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. ஒரு சாரார் சிங்கள மக்களை எதிரிகளாக அடையாளம் காட்ட, மறு சாரார் இணைந்து வாழ முனைகிறார்கள். தமிழ்ச் சமூகத்தின் மத்தியிலே ஏற்பட்டு வருகின்ற மாற்றங்கள் தமிழ்த் தலைமையின் பழமைவாதக் கருத்துக்களுக்கு சவாலாக அமைந்து வருகின்றன. தமிழ் மக்களின் அரசியல் தலைமையைத் தீர்மானிப்பதில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த நிலம் அதன் முக்கியத்துவத்தை இழந்துவிட்டது. நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட மத அமைப்புகள் கடந்த 30 வருடகால கொடுமையை தடுக்கவோ சீரமைக்கவோ தவறிவிட்டன. பலர் வேலை வாய்ப்புத் தேடி வெளிநாடுகளிற்குச் செல்வதால் உள்நாட்டு அரசு பதவிகள் அதிகார இருப்புகளைப் பலப்படுத்தும் காரணிகளாக இல்லை. தமிழ்த் தேசியவாதத்தினை உறுதி செய்த நில ஆதிக்கமும் மதநிறுவனங்களும் பலவீனமடைந்துள்ள நிலையில் அது வெறுமனே ஒரு அரசியல் கருவியாக மட்டுமே உள்ளது. இதனால்தான் ஒரு புறத்தில் பிரிந்து செல்லும் உரிமையுடனான சுயநிர்ணய உரிமை எனவும் மறு பக்கத்தில் அரசுடன் சமரசம் செய்யும் குழப்ப அரசியலும் காணப்படுகிறது. தாயகத்தின் இந்தப் பின்புலத்தில் இருந்துதான் புலம்பெயர் தமிழர்களின் பங்களிப்புக் குறித்து ஆராய வேண்டியுள்ளது. தாயகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்திய நில உடைமையாளர்கள், வர்த்தகர்கள், சட்டத்துறை சார்ந்தோர், மதநிறுவனத்தின்மூலம் சாதிப் பாகுபாடுகளை வைத்திருக்க முயன்றோர் என்று இவர்களில் பலர் தற்போது புலம்பெயர் நாடுகளில் தமது ஆதிக்கத்தை நிலை நிறுத்த முயன்று வருகின்றனர்.

புலம்பெயர்நாடுகளில் சில முக்கியமான அமைப்புகள் பிரதான பங்கினை வகிக்கின்றன. குறிப்பாக ஆலயங்கள், அகதி அமைப்புகள், சட்ட நிறுவனங்கள், வர்த்தக நிலையங்கள், ஊடகங்கள் போன்றவை. இவற்றின் செயற்பாடுகள் யாவும் வாடிக்கையாளரின் தொகையிலேயே தங்கியுள்ளன.

தாயகத்தில் மதநிறுவனங்களின் மூலம் தமது ஆதிக்கத்தைப் பயன்படுத்தியோர் புகலிடங்களில் ஆலயங்களை நிறுவினர். ஆரம்பத்தில் இவை சமய வழிபாட்டுக்கான நிறுவனங்களாக தொடங்கி, அகதிகளின் வருகையோடு அதிகளவு பணப் புழக்கம் உள்ளவைகளாகவும் மாறின. தமிழ் மக்கள் செறிந்து வாழும் பகுதிகளில் பணக்குவிப்பை மையமாகக் கொண்டு இவை நிறுவப்பட்டன. போராட்ட காலங்களில் விடுதலைப்புலிகளின் பிரதான விற்பனை நிலையங்களாக ஆலயங்களே அமைந்தன. ஆலய நிர்வாகஸ்தர்கள் தங்களை விடுதலைப்புலிகளின் ஆதரவாளர்களாக பகிரங்கமாகக் காட்டிக் கொண்டார்கள். ‘தர்மகர்த்தா’க்கள்

போருக்கான நிதிகளை வெளிப்படையாகவே வழங்கினார்கள். கோவில்களில் பக்தர்களின் தொகையை அதிகரிப்பதற்கும், மக்களிடம் இருந்து எதிர்ப்புகளைத் தவிர்ப்பதற்கும் கோவில் நிர்வாகங்கள் இவ்வாறான நடைமுறையை கையாண்டன. கோவில்கள் படிப்படியாக பிரபலமடையும் போது கோவில் தர்மகர்த்தாக்களும் தமிழ்த்தேசியத்தின் பாதுகாவலர்களாக காட்டிக் கொண்டார்கள். உலகத் தலைவர்களைச் சந்திக்கவும் பேசவுமான குழுக்களில் தம்மையும் இணைத்துக் கொண்டார்கள். இத்தகைய பொறுப்புகளுக்கு தம்மை நியமித்துக் கொண்டவர்கள் பலரும் தாயகத்தில் நில உரிமையாளர்களாக அல்லது மதநிறுவன அமைப்புகளில் செயற்பட்ட பின்னணியைக் கொண்டிருந்தார்கள். பணத்திரட்டலை மையமாகக் கொண்டு இயங்கிய இந்த மத நிறுவனங்கள் சாதி ஒடுக்குமுறை, பொருளாதார ஒடுக்குமுறை, சமூக ஏற்றத்தாழ்வு என்பன குறித்து மௌனித்திருந்தார்கள். இப்பிரச்சினைகளில் காத்திரமான கருத்தை இவர்கள் கொண்டிருந்திருப்பின் இவ் ஆலயங்களை இவர்கள் புறக்கணித்திருப்பர். இவர்களால் தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் பிரிவினைக் கோரிக்கையையும் சிங்கள பேரினவாத ஒடுக்கு முறையையும் பற்றி மட்டுமே பேச முடிந்தது. இதற்கான காரணம் தாயகத்தில் காணப்பட்ட அதே நில ஆதிக்க மனோபாவமும் சாதியப் பாகுபாடுகளைத் தொடர்ந்து பேணுவதை விரும்பும் மதச் சிந்தனைகளுமே. இந்த வகையில் புலம்பெயர் தேசங்களில் செயற்படும் மதநிறுவனங்கள் தாயகத்தின் எச்ச சொச்சங்களையே பாதுகாக்க விழைவதை நாம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். பாவ, புண்ணியங்கள், மனித விழுமியங்கள் என்பவை குறித்துப் பேசுகின்ற இந்துமதமும் பௌத்த மதமும் அரசியலால் சீரழிந்து மனிதப் படுகொலையை ஆதரித்துச் செல்லும் மோசமான போக்கு விவக்கத்தக்கது.

அடுத்து அகதி அமைப்புகள்பற்றி நாம் அவதானித்தால், 1983ம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தைத் தொடர்ந்து அரசியல் தஞ்சம் கோருவோர் மேற்கு நாடுகளுக்கு, குறிப்பாக பிரித்தானியாவுக்கு, வருகை தர ஆரம்பித்த சமயத்தில் ஒரு சில அமைப்புகள் இவர்களைப் பராமரிக்க முன்வந்தன. அரசின் நலன் கொடுப்பனவுகள் அதிகரிக்க அகதிகளைப் பராமரிப்பதாகக் கூறும் நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்தது. நலன்புரி கொடுப்பனவுகள் அரசினால் வழங்கப்பட்ட போது தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப்போராட்டத்திற்கு நிதி வசூலிப்பதற்கான அமைப்புகளாக இவை மாற்றம் பெற்றன. இங்கு தேசிய உணர்வு என்பது பணம் சார்ந்த ஒன்றாகவும் சமூகத்தின் உயர்ந்த மட்டத்தில் உள்ளவர்கள், குறிப்பாக ஆங்கில அறிவும் நிர்வாகச் செயற்பாடுகளின் பரிச்சயமும் கொண்டோர், இவ்வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்தியதுடன் அரசியல் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளை முன்மொழிபவர்களாகவும் மாறினார்கள்.

உயிர்நிழல் இதழ்-34

அவர்களின் பிரதான தேவையாகவும் அமைந்தது. புலிகளுக்கு ஆதரவாக செயற்பட்டதால் இலங்கை அரசின் ஒடுக்குமுறைக்குள் சிக்கியதாகக் கூறும் பொதுவான அம்சமே தஞ்சக் கோரிக்கையின் மூலமாக அமைந்தது. தாயகத்தில் புலிகளின் போராட்டம் தொடர்ந்தபோது அதற்கு ஆதரவாக இங்கு செயற்பட்டால் மட்டுமே வாடிக்கையாளரைப் பெற முடியும் என்ற நிலையும் காணப்பட்டது. தாயகத்தில் சட்டத்துறையை நாடும் தமிழர்கள் பலர் தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் பிரச்சாரர்களாக மாறி தமது வாழ்க்கையையும் அரசியலையும் அந்தஸ்தையும் உயர்த்துகின்றனர். புலம்பெயர் நாடுகளிலும் தமிழ் சட்டத்தரணிகள் தமிழ் வாடிக்கையாளர்களையே நம்பி இருப்பதால் தமிழ்த் தேசியவாதத்தோடு இணைந்து சென்று தமது பொருளாதாரத்தையும் பெருக்கிக் கொள்கின்றனர். தாயகத்தில் எவ்வாறு சட்டத்துறை சார்ந்தோர் தமிழ் அரசியல் நடத்தினார்களோ அதேபோன்று புலம்பெயர் தேசங்களிலும் தமிழ்த் தேசியவாதம் சேர்ந்த அரசியலைப் பேசி சமூக நிறுவனங்களில் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தினார்கள்.

மேற்குறித்த சமூகக்குழுக்களின் செயற்பாடுகளுடன் பழைய மாணவர் சங்கங்கள், விளையாட்டுக் குழுக்கள் என்பனவும் பொருளாதார நலன்களுடன் தனித் தமிழ்த் தேசியவாதத்தை முன்னெடுப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். இருப்பினும் புகலிடத்தில் வாழும் தமிழர்களில் பெருந்தொகையானோர் இந்தச் சமூகப்பிரிவினருக்குள் இல்லை. சாதாரண கூலி உழைப்பாளர்களே மிகப்பெரும் தொகையானோராகும். இவர்களில் கணிசமான தொகையினர் மேற்கு நாடுகளில் உள்ள கறுப்பு பொருளாதாரத்தில் மிகக் குறைந்த ஊதியத்தோடு வாழ்பவர்களாகும். இன்னொரு பிரிவினர் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மத்தியிலே உள்ள உயர்மட்டப் பிரிவினரின் சட்டப்படிப்பிற்குள் உள்ள நிறுவனங்களில் மிகமோசமான ஊதியத்திற்கு தொழில்புரிபவர்களாவர்.

தாயகத்தில் நிலவிய சமூக மற்றும் பொருளாதார ஒடுக்கு முறையிலிருந்து தப்பி வந்த இந்தக் கீழ்மட்ட சமூகத்தினர் முதலாளித்துவ நாடுகளைத் தமது கனவுலகமாக எண்ணி ஓடி வந்தனர். இங்கு வந்ததும் ஒடுக்குமுறை, நிற்ப்பாகுபாடு என்பவற்றை மிகவும் நேரடியாகவே அனுபவிக்கின்றனர்.

புகலிடங்களில் தமது ஜனநாயக உரிமைகளை மிக அதிக ளவில் இழந்து, போராடும் ஆற்றலையும் கைவிட்டு வாழும் இவர்கள், தாயகத்தில் இடம்பெறும் போராட்டமானது அந்த மக்களை ஒடுக்குமுறைகளில் இருந்து விடுவிக்கும் என்ற கனவுலகில் வாழ்கின்றனர். புகலிடங்களில் அரசியல் தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளும் மேற்தட்டினர் அப்போராட்டம் 'இன விடுதலைக்கான போராட்டம்' என்ற போலி உணர்வை இவர்களுக்கு ஊட்டுகின்றனர்.

இங்கு தமிழ்த்தேசியவாதம் மூலம் தமது சுயநலன்களை பெருக்கிக் கொள்ளும் உயர்மட்ட சிறு குழுவின் சாமான்ய உழைக்கும் கீழ்மட்ட மக்களுடன் பேசுவதற்கு ஊடகங்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். பண்பலமும் ஆட்பலமும் கொண்ட இவர்கள் தொலைக்காட்சி, பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், இலத்திரனியல் ஊடகங்கள் எனப்பட்ட சகல துறைகளிலும் மிக அதிகளவிலான முதலீடுகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். வர்த்தக நிறுவனங்களின் தொகை அதிகரிக்க விளம்பரங்களும் அதிகரிக்க ஊடகங்களின் வருமானமும் அதிகரிக்கிறது. ஊடகக் கட்டுப்பாட்டை தங்கள் கைகளில் வைத்திருக்கும் இத் தமிழ் தேசியவாத சக்திகள் மனித உரிமை மீறல்கள் குறித்து அதிகம் அலட்டிக் கொள்கின்றன. தமிழ் சமூகத்தின் மத்தியிலே காணப்பட்ட மிகமோசமான ஜனநாயக மற்றும் மனித உரிமை மீறல்களை 'விடுதலைப் போராட்டம்' என்ற போர்வையால் மறைத்தபடி அரசு தரப்பிலான மனித உரிமை மீறல்களை மட்டுமே இனம்காட்டின. இவர்கள் மனித உரிமைகள் குறித்துக் கொண்டிருக்கும் சார்புநிலை இவர்கள் மீது மீண்டும் சந்தேகங்களையே எழுப்புகின்றது.

இங்கு தமிழ்த் தேசியவாதம் ஒரு சாராரின் சுயநலத் தேவைகளை நிறைவேற்றும் ஆயுதமாக செயற்பட்ட அதே வேளை, இன்னொரு சாராரின் சமூக விடுதலையை பெற்றுத்தரும் மிகப்பெரும் தியாகமாகவும் காட்டப்பட்டது. சுருக்கமாகக் கூறின், ஒரு சாரார் ஏமாற்றுபவர்களாகவும் மறு சாரார் ஏமாற்றப்படுபவர்களாகவும் பிரிந்து கிடப்பதை நாம் காணலாம். தாயகத்தில் எவ்வாறு சாமான்ய மக்களுக்கு தமிழ்த் தேசியவாதக் கருத்துக்கள் மேல்தட்டு சமூகத்தினரால் ஊட்டப்பட்டதோ அதேபோன்ற நிலைமையே புகலிடத்திலும் காணப்படுகின்றது.

தாயகத்திலும் புகலிடங்களிலும் முன் வைக்கப்படும் அரசியல் கோரிக்கைகள் இச்சமூக சக்திகளை இலகுவாகவே இனம் காட்டுகின்றன. தாயகத்தில் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் எனவும் தமிழீழக் கோரிக்கை எனவும் சுயாட்சி, தன்னாட்சி, இறைமை, சுயநிர்ணய உரிமை எனவும் பல கோட்பாடுகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. அதே கோரிக்கைகளை புகலிடங்களிலும் காணப்படுகின்றன. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல, தமிழ் மக்களின் அரசியல் தலைவிதி மேல் தட்டு சந்தர்ப்பவாத அரசியல் சக்திகளின் கைகளில் இன்னமும் சிக்கி இருப்பதையே இவை உணர்த்துகின்றன. கடந்த 60 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இக்கோரிக்கைகளில் எந்த விதமான மாற்றத்தை நோக்கியும் நகராமல் இருக்கின்றனர். மேலும் மேலும் கடினமாகியுள்ள ஒரு குழுவில் புகலிடத் தமிழர்கள் பழமையான சிந்தனைப் போக்கில் இருந்து விடுபடுவதோடு புதிய தலைமையையும் தோற்றுவிக்க வேண்டும். தமிழ்ச் சமூகத்தின் மத்தியில் அதாவது தாயகத்திலும் புகலிடங்களிலும் நிலவுகின்ற அரசியல் முரண்பாடுகளின் போக்கு சரியாக இனம் காணப்பட வேண்டும். குறிப்பாக தமிழ்த் தேசியவாதத்திற்கும் சிங்கள தேசியவாதத்திற்கும்

இடையேயான முரண்பாடுகளும் - இணக்கப்பாடுகளும், பிரிவினைக்கும் - ஐக்கியத்திற்கும் இடையேயான முரண்பாடுகளும், இணக்கப்பாடுகளும் மற்றும் இவ் அரசியல் கோட்பாடுகளை எடுத்துச் செல்லும் அரசியல் சக்திகள் மத்தியிலே காணப்படும் ஒற்றுமை மற்றும் வேற்றுமைகளும் சரியாக இனம் காணப்பட வேண்டும்.

தற்போது இலங்கை அரசிடமும் புகலிடத் தமிழ்த் தலைமைகள் மத்தியிலும் காணப்படும் குழப்பமான போக்குகளை நாம் அவதானிக்கவேண்டும். போரின் காரணமாக எழுந்துள்ள நிலைமைகள் இந்த இரு சாரார் மத்தியிலும் பாரிய இடைவெளிகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது. சீனா, ரஷ்யாவுடனான நெருக்கமான உறவுகள் பர்மா, லிபியா, ஈரான் போன்ற நாடுகளின் உதவிகள், மேற்குலக நாடுகளுக்கு எதிரான போக்குகள் போன்றவை உள்ளநாட்டிலுள்ள வர்த்தக சமூகத்திடம் பெரும் ஏமாற்றத்தை ஏற்படுத்தி வருகிறது. ஏற்கனவே மேற்கு நாடுகளுடன் இறுக்கமாக இணைக்கப்பட்டுள்ள தேசியப் பொருளாதாரம் அரசின் போக்கினால் சிக்கலாகியுள்ளது.

கடந்த காலங்களில் ஜனநாயக விழுமியம் குறித்து அலட்டிக் கொள்ளாத இந்த புலம்பெயர் அமைப்புகள் தற்போது ஜனநாயகம் பற்றிப் பேசத் தொடங்கியுள்ளன. 'நாடு கடந்த தமிழீழம்' என்ற பெயரில் நடத்தப்பட்ட தேர்தலின் போது தம்மை ஓர் ஜனநாயக அமைப்பாக காட்டிக் கொள்வதான எத்தனம் அமைந்திருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. அதாவது தேர்தல் ஆணைக்குழு, தேர்தல் தொகுதி, பிரதமர், அமைச்சர் என்பன சீர் அரசுக்குரிய அடையாளங்களாக காட்டப்பட்டன. தமக்கும் கடந்த 30 ஆண்டுகளாக இடம்பெற்ற ஆயுத வன்முறைக்கும் எதுவித சம்பந்தமும் இல்லாதவர்கள் என்னும் போலித் தோற்றத்தை கட்டமைக்கும் முயற்சி இடம்பெறுகிறது. இவை வெறும் மேற்பூச்சுக்களாக இருக்கின்றனவேயன்றி இவர்களின் அடிப்படையான கோட்பாடுகளில் எந்த மாற்றங்களும் ஏற்படவில்லை.

தற்போது புகலிடங்களில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்கள் யாவும் மேற்குலக நாடுகளின் வெளிநாட்டு உறவுக் கொள்கைகளுடன் நெருங்கிய பிணைப்புக் கொண்டுள்ளன. இலங்கைக்கும் மேற்கு நாடுகளுக்குமிடையே உள்ள உறவே இந்த அமைப்புகளின் செயற்பாடுகளைத் தீர்மானிக்கிறது. புகலிட நாடுகளில் பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழர்களின் வாழ்விட உரிமை பற்றிய பிரச்சினைகள் இன்னமும் கேள்விக் குறியாகவே உள்ளன. இந்த நாடுகளில் ஏற்பட்டு வரும் பொருளாதார நெருக்கடிகளும் வேலையில்லாத திண்டாட்டமும் வெளிநாட்டவர்கள் மீதான தாக்குதலாக மாறும் அபாயங்கள் உண்டு. பல்வேறு காரணங்களைக்கூறி நாடு கடத்தும் செயல்கள் மறைமுகமாக இடம்பெற்று வருகின்றன. இலங்கை இனப் பிரச்சினையில் மேற்குநாடுகளின் கொள்கை என்ன என்பதை, அகதிகளின் அரசியல் தஞ்சக் கோரிக்கையை நிராகரிக்கும் தீர்மானங்களுடன் அல்லது இதர குடும்ப உறுப்பினர்களுடன் ஒருவர் இணைவது குறித்து மேற்கொள்ளப்படும் முடிவுகளுடன் நாம் இணைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

மேற்கு நாடுகளில் செயற்படும் தமிழ் அமைப்புகள் தங்களை விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர்களாக காட்டிக் கொள்வதை மிகவும் கவனமாகத் தவிர்த்து வருகின்றன. வன்முறை, பயங்கரவாதம், ஒடுக்குமுறை, படுகொலை போன்றன மிகப்பெரிய மனித உரிமை மீறல்கள் என மிகவும் அவசரமாக உரத்த குரலில் பேச முனைகின்றன. ஜனநாயக விழுமிய

யங்கள் மேற்குலக லிபரல் ஜனநாயக மரபுகளின் பிரிக்க முடியாத அம்சம் எனவும் அதே வழிகளில் தமது நடைமுறைகள் உள்ளதாகவும் காட்ட முனைகின்றன. ஆனாலும் மே 19ம் திகதிக்குப் பின்னர் தமது ஆடைகளை மாற்றிக்கொள்ள முனையும் இந்த அமைப்புகள் மேற்குலக ஆட்சியாளரில் இருந்து விலகி சுயாதீனமாக செயற்பட முடியாதவர்களாக உள்ளனர்.

புகலிடங்களில் வாழ்பவர்கள் இன்றுள்ள அணுகுமுறை குறித்தும் அதற்குத் தலைமை தாங்கும் சக்திகளின் நலன்கள் குறித்தும் தெளிவான பார்வையைச் செலுத்த வேண்டும். தேசிய நல்லிணக்கத்தை ஆதரிக்கும் சக்திகள் ஓரங்கட்டப் பட்டிருப்பதாகக் கருதாமல் பரந்த முன்னணி ஒன்றை நோக்கி நகரவேண்டும். இதற்கான ஆதரவை மேற்கு நாடுகளின் அரசுகளிடம் இருந்து எதிர்பார்க்க முடியாது. ஏனெனில் சுயாதீனமான எந்த முயற்சியையும் இந்த அரசுகள் ஆதரிக்கப் போவதில்லை. மேற்குலக அரசுகள் அதிகார பரவலாக்கத்தை ஆதரித்துநிற்கின்றன. ஆனால்இதே கோட்பாடுகளை ஆதரிக்கும் சக்திகளைப் பலப்படுத்த தவறுகின்றன. இதேபோன்றதான் இலங்கை அரசும் செயற்படுகிறது. இந்த முரண்பாடுகளை நாம் இனம் காணவேண்டும்.

புகலிட மண்ணில் தமிழ்ச் சமூகத்தின் நலன்களுக்காக குரல் கொடுப்பதாக கூறிக்கொள்ளும் அமைப்புகளின் தலைமைத்துவத்தின் குணம்சங்களுக்கும் அதனை ஆதரித்து நிற்கும் சாமானிய மக்களின் சிந்தனைகளுக்கும் இடையே பாரிய இடைவெளி இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தோம். இந்த முரண்பட்ட இரு சாராரையும் இணைத்து வைத்திருப்பது தமிழ் தேசியவாதமாகும். இக்குறும் தேசியவாதத்தின் அற்ப நோக்கங்களுக்காக அவர்கள் பயன்படுத்தப்படுவதன் போக்கில் உள்ள ஆபத்துக்களைத் தெளிவாக சாமான்ய மக்களுக்கு உணர்த்துவது இனங்களிற்கிடையேயான நல்லிணக்கத்தை நோக்கிச் செல்வோரின் கடமையாகிறது.

புகலிடங்களில் வாழுகின்ற நாங்கள் எவ்வாறு எம்மை அடையாளப்படுத்துகிறோம்? புகலிடம் எம்மை எவ்வாறு நடத்துகிறது? தாயகப் பிரச்சினைக்கான தீர்வுகளில் இந்த அரசுகள் உண்மையுடன் செயற்படுகின்றனவா? இவற்றின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை என்ன? அகதிகளை புகலிட நாட்டில் தங்க அனுமதிக்கின்றார்களா? ஏன் நாடு கடத்துகிறார்கள்? இவ்வாறு புகலிட அரசுகள் அவற்றில் செயற்படும் அரசியல் கட்சிகள் என்பவற்றை நோக்கி கேள்விகளை எழுப்பும்போது கிடைக்கும் பதில்களை புலம்பெயர் தமிழர்களின் செயற்பாட்டு வடிவத்தைத் தீர்மானிக்கின்ற வழியாக அமைய முடியும்.

இந்த விவாதங்கள் தாயகத்திலும் புகலிடங்களிலும் எமக்கான அடையாளத்தையும் இனங்களிற்கிடையேயான நல்லிணக்கத்தையும் ஏற்படுத்துவதற்கான புதிய புறச்சூழலை பிறப்பிக்கும். இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது அரசுகளின் கட்டுப்பாடுகளுக்கு அப்பால் சுயாதீனமான அமைப்பு ஒன்றினை புகலிடங்களில் உருவாக்க வேண்டியதன் அவசியம் புலப்படும். இவ்வமைப்பு சுயாதீனமான வளங்களைக் கொண்டு செயற்படுதல் அவசியமாகிறது.

இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது, புகலிடத்தில் செயற்படும் தமிழ் அமைப்புகள் தமது நிலைப்பாட்டை மறுபரிசீலனை செய்யவேண்டிய நிலையில் உள்ளன. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல் புகலிடத் தமிழர்களில் சிறு பகுதியினர் அதிக வளங்களைக் கட்டுப்படுத்துகின்றனர். தமது வளங்களையும்

அந்தஸ்தினையும் மேலும் பெருக்கும் பொருட்டு மேற்குலக அரசுகளோடும் இலங்கை அரசோடும் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் உறவுகளைக் கொண்டுள்ளனர். தமிழ் சமூகத்தின் கீழ்த்தட்டில் வாழும் மக்களே பாகுபாடு குறித்த தாக்கங்களைத் தினமும் அனுபவித்து வருகின்றனர். இதனால்தான் தேசியவாத சிந்தனைகள் அவர்களை அதிகளவில் தாக்குகிறது. நியாயமான சம்பளமோ வாழ்க்கை வசதிகளோ அற்று வாழும் இவர்களோடு மேல்மட்டத்தில் உள்ள தமிழ்ச் சமூகத்தினரை ஒப்பிடும்பொழுது பாரிய இடைவெளி உண்டு.

புகலிடங்களில் ஊடகங்கள் முக்கிய பங்கை வகிக்கின்றன. கடந்த பல ஆண்டுகளாக புலிகளின் ஊடகங்கள் விவாதங்களில் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தி வந்தன. இது முறியடிக்கப்பட வேண்டும். தமிழீழம், தன்னாட்சி, சுயநிர்ணய உரிமை, இறைமை என்ற வாதங்களின் பின்னால் மறைக்கப்பட்டுள்ள போலித்தன்மைகள் வெளிப்படுத்தப்படவேண்டும். சுருங்கக் கூறின் தத்துவார்த்தப் போராட்டம் ஒன்றிற்கு நாம் தயாராக வேண்டும்.

இதில் இலங்கை தொடர்பாக புகலிட அரசுகளிடம் காணப்படும் வெளிநாட்டுக் கொள்கை குறித்த ஆய்வு, இலங்கையின் எதிர்காலம் குறித்த இந்த அரசுகளின் அரசியல் கொள்கைகள், குறிப்பாக, மே 19ம் திகதிக்கு முன்னரும் பின்னருமான போக்குகள் விவாதிக்கப்பட வேண்டும்.

புகலிடத்தில் வாழும் தமிழ் மக்களும் அவர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாக கூறிக்கொள்ளும் அமைப்புகளும் முழுமையாக மாற்றப்பட்டு, புதிய கோணத்தில் புதிய சிந்தனையுடன் கூடிய தலைமைகளால் வழிநடத்தப்படுமானால் இலங்கையின் அரசியல் வரையும் மாறும் வாய்ப்பு ஏற்படும். தாயகத்தை விட்டு வெளியேறுகின்ற அகதிகளின் தொகை குறைவதோடு புலம்பெயர் தேசங்களில் இருந்து பலர் அங்கு சென்று குடியேறவும் வாய்ப்பு ஏற்படும். புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் தமிழர்களின் அணுகுமுறைகளில் மட்டுமல்ல, இலங்கை அரசின் போக்கிலும் மாற்றங்கள் காணப்பட வேண்டும்.

பன்மைத்துவம், பல்லினக் கலாசாரம், சட்டபூர்வ ஆட்சி என்பன சிறந்த ஜனநாயகக் கட்டுமானத்தின் விவாதப் பொருளாக மாறுகின்றன. பிரிவினையும் குறுகிய விளக்கம் கொண்ட சுயநிர்ணய உரிமைக் கோரிக்கைகளும் ஏனைய இனங்களடனான இணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்குத் தடையாக உள்ளதோடு அவற்றைப் புறக்கணிப்பதாகவும் உள்ளன. எனவே பன்மைத்துவமான சமூகங்களின் மத்தியில் தனித்துவம் (மொழி, மதம், கலாசாரம்) பேணுதல் குறித்த விவாதங்கள் சவாலாக எடுக்கப்பட வேண்டியவை. இலங்கை அரசின் இறைமை குறித்த வாதங்களும், தமிழர்களில் ஒரு சாராரின் இத்தகைய வாதங்களும் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கான குறுக்கு வழிகளாகவே கையாளப்படுகின்றன. இதுவே விடுதலைப்புலிகளால் தாயகத்திலும் புகலிடத்திலும் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஜனநாயகத்தின் பேரால் நடத்தப்படும் இந்த மலிவான அரசியல் அனுமதிக்கப்பட முடியாதது. சமூகத்தினது உரிமைகளுடன் மனித உரிமைகளுக்கான குரலும் இணைந்தே எடுத்துச் செல்லப்படவேண்டும்.

பெரும்பான்மை இன மக்களும் சிறுபான்மை இன மக்களும் ஒவ்வொருவர் மீதும் மேற்கொள்கின்ற எதேச்சாதிகாரங்களை இல்லாதொழிப்பதற்கான முன்னெடுப்புகளை தீவிரமாக மேற்கொள்ளாத வரையிலும் இலங்கையில் பேரினவாத அரசின் எதேச்சாதிகாரம் களையப்பட முடியாதது.

சந்திப்போம்

பொன்னாய்ப் பூத்துச் சொரிகின்றன
 கருவேலம் பூக்கள்
 ஓக் மரக்கிளைகளில்
 கணுக்கள் முளை கட்டுகின்றன
 குளிர் குறையத் தொடங்கி
 இளவேனிலும் வந்தாகிற்று சுகி¹ - ஆனால்
 இன்னமும் உன் விரல்கள்
 என் வாசல்மணியை அழுத்தவில்லை.

நீளியுக்குத்தின் கண நொடியொன்றில்,
 ஒர் மார்கிரீற்றாவை எனக்கு நீட்டியபடியே
 பொம்பே ஜெயஸ்ரீயின் குரலை ரசிக்கவும் - மனக்குறுகுறுப்பினீர்
 ஜெர்மெயினைத்² தொடரவும்
 சந்தோஷத்தை
 ஒரு குழந்தை போல
 அள்ளிக் கொண்டாடவும்
 சொல்லாமல் சொல்லித் தந்தாய்.

ஆமாம்
 கசப்பின் வழுக்கற் பாறைகளில்
 சறுக்கி உருளும் கூழாங்கற்கள் போல்
 தொலைவதல்லவே நம் மனித வாழ்வு

ஓடும் காலங்களும்
 மிதந்து அசையும் கண்டங்களும் தாண்டிய பொழுதொன்றில்
 மீளவும் சந்திப்போம் - அப்போது
 பரிமாறிக் கொள்வோம்
 நமக்குப் பிடித்த ஓப்ரீடாவின்³ ஓவியங்கள் பற்றியும், ஆதிக்குடிகளின் வாழ்வு பற்றியும்.

நண்பீ,
 அதுவரையில்
 என் மின்னஞ்சல் முகவரியைப்
 பத்திரப்படுத்திக் கொள்
 உன் கைப்பையில்.

சந்திப்போம்.

ஆழியாள், 22. 08. 2011

¹ சுகன்யா வலென்ரைன் துரைராஜா (1955 - 2011), ² Germaine Greer, ³ Frida Kahlo

முரண்

அச் சிற்பம் அனைவருக்கும் பிடித்திருந்தது

நடுஉச்சி வகிரப்பட்டூ,
சீராக வாரப்பட்ட தலையில்
அவளின் ஒரு மயிர் தன்னும்
கலைந்திருக்கவில்லை

முகத்தில் புன்சிரிப்புடன்
கண்கள் மெலிதாய்ப் பக்கவாட்டைப்
பார்த்திருந்தன.

கைகள் மிருதுவாய்,
முத்திரை பிடித்தது போல்
விரல்கள் இருந்தன

இரண்டா? ஒன்றா?
அவளின் இரு காற் தொடைகளும்
ஒன்றுடன் ஒன்றாய் ஒட்டி
ஒன்று போலவே இருந்தன
அகலவில்லை அவை.

உதடுகள்
அமைதியைப் பொழிந்தன.

சுற்றியிருப்போர் பேசும்
வார்த்தைகள் அனைத்தையும்
அக் காதுகள்
கேட்டபடி இருந்தன.

சாந்தமே எப்போதும்
அதன் மறுமொழியாய் இருந்தது.

அவளைத் தவிர
அனைவருக்கும் பிடித்திருந்தது அச் சிற்பம்

அவளைத் தவிர
எல்லோரும் அதை ஏதோ ஒரு விதத்தில்
விரும்பினார்கள்

கைதேர்ந்த மர. வேலைப்பாடுகளுடைய பேழைக்குள்
பக்துவமாக வைத்து
மடக் கூடியதாய் இருக்கிற
அச் சிற்பம்,

இதோ
உங்கள் முன் எழுந்து நிற்கிறது
விறைத்த
அவளின் சவமாக -
ஒரு மயிர் தன்னும் அவளில் கலைந்திருக்கவில்லை.

ஆழியாள், மே 2010

ஆமாம்! ஒரு மயிர் தன்னும் அவளில் கலைந்திருக்கவில்லை.

காலமில்லாக் காலம்

நடீல்

கவிதை என்பது காதலைப் போலவே இதுவரைக்குமான வரைவிலக்கணங்களை மறுதலித்து நிற்குமோர் படைப்பு. இதுவரை அறியப்பட்ட வகையில் கவிதை புதிது புதிதாகத் தன்னை வடிவமைத்துக் கொள்வது. காலத்துக்கு ஏற்பத் தன் சொல் உத்தித் திறனை மாற்றிக் கொள்வது. கவிதை மாத்திரமல்ல, பிற நிலையான படைப்புக்களும் அவ்வாறு தான். காலத்தின் போக்கில் தன்னைத் தகவமைத்துக் கொள்ள முடியாதவை நின்று நிலைத்ததில்லை. 'தக்கன வாழும்' என்ற விதி படைப்புக்களுக்கும் பொருத்தமானவையே.

வெற்று வார்த்தை ஜாலங்களக்கும், உத்தி என்ற போர்வையில் புரிபடாமல் தப்பித்துக் கொள்வதையே கொள்கையாகக் கொண்ட கவிதைகளுக்கும், வாசிக்க வாசிக்க வாசகன் மண்டை காய வைக்கும் கவிதை நூல்களுக்கும் மத்தியில் நல்ல சில தொகுதிகளும் வந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன என்ற நம்பிக்கையை வலுவூட்டும் ஒரு தொகுப்புக் குறித்த என் பார்வையை இங்கு பங்கு வைக்க முயல்கிறேன்.

நடீலின் கவிதைகளுக்குள் நுழைய முன்னர் கிழக்குக் கவிதைகள் பற்றி முதலில் குறிப்பிடவேண்டும். கிழக்கிலங்கை முக்கியமான கவிஞர்கள் பலரை எமக்களித்த பெருமைக் குரிய மண். கிழக்கிலங்கை தந்த கவிஞர்களையும் அவர்தம் கவிதைகளையும் அறிந்திராதவர்கள், ஈழத்துக் கவிதை குறித்து என்றுமே அறிந்திராதவர்களே என்பது என் கருத்து. மரபுலகக் கவிஞர்களைத் தாண்டி, இடநூற்ற போர்க்காலம் தோற்றம் பெற்ற 80களின் பின்னர் வந்த வாழ்வியல் சூழல் படைப்பாளிகளின் வாழ்வைப் புரட்டிப் போட்டது. அதன் விளைவாக கவிஞர்களின் பாடுபொருளும், உத்திகளும் எழுத்தின் போக்கும் புது மாற்றம் கொள்ளத் தொடங்கின. மாறிவந்த

குக்குவிக நகம்புராடு ஸப பகை காவிரி குண்டி
கூறுபுப் ப்தகைதுராக குறாவெசி முபவிய்ரூஸ் பரிரினெ
கூகடிஸு ஈக கங்கு டுழாஸு வுபாயகைடணாகெ

காவிரிக்கு காவிரிக்கு காவிரிக்கு காவிரிக்கு
காவிரிக்கு காவிரிக்கு காவிரிக்கு காவிரிக்கு
காவிரிக்கு காவிரிக்கு காவிரிக்கு காவிரிக்கு

“காலமில்லாக் காலத்தில்”

வருகின்ற

நடீலின் கவிதைகள்

ஃபஹீமா ஜஹான்

கால ஓட்டத்தின் தொடர்ச்சியாகப் புதிய தலைமுறையொன்று ஏனைய பிரதேசங்களைப் போலவே கிழக்கிலும் உருவாகியது. அவ்வாறு உருப்பெற்ற புதிய தலைமுறையினரிடம் பாரம்பரியக் கவிஞர்களின் பாதிப்பு மிகச் சிறிய அளவில் இழையோடியதே தவிர வெளிப்படையாக அப்பாதிப்பு காணப்படவில்லை என்றே கருத இடமிருக்கிறது. புதியவர்களது எழுத்தின் போக்கிலும் பாரியதொரு மாற்றம் காணப்பட்டது. இம்மாற்றமானது பழையமையின் சாரத்தை பெரிதும் உள்வாங்காது புதியதொரு வடிவத்தையே எடுத்துக் கொண்டது.

2000களின் ஆரம்பம் முதல் அதிகமான கவிதை நூல்கள் கிழக்கிலிருந்து வெளிவரத் தொடங்கின. பொதுவாக கவிதைகளையும் தொகுப்புக்களையும் வாசிப்பதில் ஆர்வம் கொண்ட எனக்கு, கிழக்கின் புதிய கவிதை வரவுகளை வாசிப்பதில் தயக்கமும் அச்சமுமே ஆரம்பத்தில் காணப்பட்டன. அதற்கான காரணங்களில் முக்கியமானது அந்தக் கவிதைகளில் மிகையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்த வட்டாரச் சொற்களின் பயன்பாடே ஆகும். அதுவே எனக்குள் எழுந்த ஆர்வமின்மையின் முதன்மைக் காரணியாக இருந்தது. அன்றைய நாட்களில் கிழக்கிலங்கையில் பிறந்த எல்லாக் கவிதைகளும் மிகக் குறிப்பாக சொல்வதானால், முஸ்லிம் கவிஞர்களின் கவிதைகள் பல ஒரே அச்சில் வரக்கப்பட்டதைப் போன்றே அமைந்திருந்தன. அவ்வாறு 'கிழக்குக் கவிதைகளுக்கே உரிய' ஒரு மாறா வடிவத்துடன் அவை காணப்பட்டமை ஏற்பின்மைக்கான மற்றைய காரணமாய் இருந்தது.

நான் குறிப்பிடும் இக் கவிதைத் தொகுப்புகளில் பல, மிக விமரிசையான வெளியீட்டு விழாக்களைக் கண்டிருந்தன என்பதையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். குறித்த அவ்விழாக்கள் பெரும்பாலும் கிழக்கிலேயே இடம்பெற்றன. அவ்வாறு

அங்கு விழாக் கண்ட பல தொகுப்புக்கள் கிழக்குக்கு வெளியே வரும்போது வேறொரு 'தராதரத்தை'ப் பெற்றுக் கொண்டமையையும் பலராலும் இனம் காண முடிந்தது.

கிழக்கு இலங்கையானது தனக்கேயான தனித்துவங்களைக் கொண்டதொரு பாரம்பரிய நிலப்பரப்பு என்பதில் யாரும் கருத்து முரண்பாட்டிற்கு உள்ளாவதில்லை. அத்தகைய கிழக்கின் கலாசார பாரம்பரியத் தனித்துவத்தின் கூறுகளை அங்கு பிறந்த அனைத்துக் கலை பண்பாட்டுக் கோலங்களிலும் எம்மால் இனம் காண முடிகிறது. அங்கு பிறந்த நாட்டார் பாடல்களிலும், வடமோடிச் சூத்தில் இசைக்கும் பாடல்களிலும் காணப்படும் தனித்துவத்தை, அங்கு உருப் பெற்ற கவிதைகளிலும் காண முடிந்திருப்பதை, ஆய்வாளர்கள் பலர் சுட்டிக் காட்டி இருக்கின்றனர். அந்த வகையிலான 'கிழக்குக் கவிதைகளுக்கே உரிய' தனித்துவத்தை 80 களுக்கு பிற்பட்ட கவி நீட்சியிலும் எம்மால், பெருமளவில் இல்லாது போனாலும்கூட, இனம் காண முடிகிறது.

மேற்சொல்லப்பட்டவற்றின் நீட்சியாக, இப்போது நபீலின் 'காலமில்லாக் காலம்' தொகுப்பின் கவிதைகள் பற்றிப் பேசலாம். நான் முன்னரே குறிப்பிட்டதைப் போல கிழக்குக்கே உரியதாகக் கருதப்படும் ஒரு வார்ப்புக்குள் அகப்படாத கவிதைகளாக நபீலின் பெரும்பாலான கவிதைகளின் மொழி இருக்கிறது. அதுவே எனக்கு இத்தொகுப்பைப் பற்றி எழுதும் மனநிலையைத் தந்தது. இந்தத் தொகுப்பை முன்வைத்து ஏதாவது எழுதக்கூடியதைப்போல உள்ளதா? எனக் கேட்ட அவரின் தன்னடக்கம் என்னைச் சற்று வியக்க வைத்தது. அத்தகைய ஒரு வியப்பை கவிஞர் சோலைக்கிளியும் அனுபவித்துள்ளார் என்பதை அவரின் குறிப்புகள் காட்டுகின்றன. அவர் குறிப்பிடுவதைப் போலவே நபீலின் இந்தப் பெருந்தன்மை பலருக்கும் வாய்க்காத ஒன்று. "எழுத்து அமைதியிலும் தியானத்திலும் இருந்து ஊற்றெடுப்பது. ஆர்ப்பாட்டத்திலோ, ஓடித் திரிவதிலோ அல்ல" என்று சோலைக்கிளியும் சொல்லவில்லை. ஆர்ப்பாட்டங்களையும் ஓடித்திரிதல்களையும் கண்டும், கேட்டும், அவை குறித்து மனம் நோக உணர்ந்தும் அதனால் கவி மனதில் எழுந்த ஒரு சகிப்பின் மையிலுமே அவர் அவ்வாறு கூறியிருப்பதாக நான் உணர்கிறேன்.

நபீலின் தனித்துவத்தை சோலைக்கிளியின் நிழல் மறைத்து விடும் என நான் கருதி இருந்தேன். காரணம் தனது ஊனிலும் உணர்விலும் கலந்த சகோதரக் கவியாக சோலைக்கிளியை நபீல் கொண்டிருந்தார். "அடி ஆமணக்காக இருக்கிறபோது நுனி நொச்சியாகாது" என்ற என் நினைப்பை நபீலின் கவிதை நூல் தகர்த்திருப்பதை ஆச்சரியத்தோடு ஒத்துக் கொள்கிறேன். நபீலுக்கான தனியானதோர் கவிதை மொழி இருக்கிறது. அதுவே அவரின் மேல் நோக்கிய நகர்வுக்கான மிகவும் ஆரோக்கியமான ஒரு விடயமாக நான் கருதுகிறேன். சிலர் சோலைக்கிளியின் கவிதைகளின் பாதிப்பில் எழுதத் தொடங்கி அவர்களையும் கவிதைகளையும் கேலிப் பொருளாக்கிக் கொண்டனர்.

கிழக்கின் பேச்சுமொழிச் சொற்கள் சோலைக்கிளியுடைய கவி மொழியின் தனிச் சிறப்பியல்பாகக் காணப்படும்போது அவரைப் பின்பற்றி எழுதத் தொடங்கிய பலரின் கவிதைகள், காகம் மயிற் பீலிகளைக் கொண்டு தன்னையும் மயிலாக்க முனைந்த கதையாகிப் போனதை இங்கு சுட்டிக் காட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை.

நபீலின் பல கவிதைகள் அனுபவங்களின் வெளிப்பாடுகளைக் கொண்டவையாக அமைந்திருக்கின்றன. தான் கண்டு உணர்ந்தவற்றின் வெளிப்பாடுகள் ஆங்காங்கே அவரின் கவிதைகளிற் பளிச்சிடுகின்றன.

பலாப் பிசின்போல் என்னமாய்த்தான்
ஒட்டிக்கொண்டு கத்துகிறாய்
கம்பியில்
பின் பட்டென்று பறக்கிறாய்
(குருவி)

இக்கவிதையின் வரிகள் படிக்கும் மனங்களிலும் பலாப் பிசின்போல் ஒட்டிக் கொள்கிறது.

உன் மோதிர விரல்கள் வலியெடுத்தபோது
ஓவ்வொன்றாய் விழுந்தன குட்டான் உமல்கள்

.....
ஓலை வாசம் உணர்ச்சி மிக்கது
சின்னச் சின்னப் பின்னல்
உன் விரல்களின் நர்த்தனத்தில்
பிறக்கின்ற நாத்திதன் இத்தனை இனிப்பா

.....
குட்டான் கடிப்பில் தேனீர் இறங்கும்
கசப்பின் வசீகரி விரல்தறிகளின் கூடுகள்
உன் முதுகுக்குப் பின்னால் குவிந்து கிடக்கின்றன
(குட்டான் பெட்டி)

என்ற வரிகளைப் படிக்கையில் குட்டானின் பனையோலை வாசனையும் இனிப்புடன் கலந்துள்ள கசப்பின் சுவையும் குட்டான் சுவைத்த அனைவருக்குமே மீள நினைவுக்கு வரும்.

துண்டில் முள்ளில் உறங்குகிறது இரை
இந்நேரம் கிளம்பியிருக்க வேண்டும்
இவ் இரைக்குரிய மீன்

பதிலற்ற அற்ப எண்ணங்களுடன்
உட்கார்ந்து இருமுகிறான் மீன்பிடிக்காரன்
(விருந்தாளிகள் அங்கே காத்திருக்கிறார்கள்)
மேலேயுள்ள கவிதையைப் படிக்கும் போதே நீரினுள் இறங்கும் தூண்டில் முனை இரையை, மீன் வந்து கௌவி இழுக்கும் அசைவு எம்மையும் எங்கோ இழுத்துச் செல்கிறது.

தயிரச் சட்டி போலிருந்த
வயலில்தான் நெல்லெறிந்தோம்
முன்றரை மாதந்தான்
கெட்ட கேட்டுக்குக் காவல் பரண் வேறு
பாட்டம் பாட்டமாகி கிளி வந்து கொக்த
அங்கேது குடலை
(பனிமுசை)

இவ்வாறு பல கவிதைகளிலும் அவர் காட்டும் அனுபவங்களின் வெளிப்பாடு எம் சய அனுபவங்களின் பாதிப்புகளை மீட்டிச் செல்வதைக் காணலாம்.

சய அனுபவப் பதிவுகளுக்கிடையே மின்னும் மானுட நேய மிக்க கவிதைகளையும் எம்மால் இத்தொகுப்பில் காண முடிகிறது.

குட்டான் கடிப்பில் தேனீர் இறங்கும்
கசப்பின் வசீகரி விரல்தறிகளின் கூடுகள்
உன் முதுகுக்குப் பின்னால் குவிந்து கிடக்கின்றன

இடையீடையே காற்றிடையே இருமல்
அது உன் கணவருடையதா
(குட்டான் பெட்டி)

என்ற கவிதையில் குட்டான் பெட்டிகள் விற்பனை செய்யும் பெண்ணின் துயர வாழ்வைச் சுவைபடச் சொல்கிறார். அப்பெண்ணின் பின்னணியில் நோய்வாய்ப்பட்ட கணவன் முடங்கிக் கிடப்பதை எம்மால் உணர முடிகிறது. இவ்வாறே முத்திரச் சேறு, நிலாப்பால் ஆகிய கவிதைகளும் மாஜுட வாழ்வின் சில துயரங்களைச் சொல்கின்றன.

ஒரு கவிஞன் தன்னைச் சுற்றியுள்ள மக்களுடன் கொண்டிருக்கும் உறவுகளே அவனது படைப்புகளிலும் முகம்காட்டிச் செல்கின்றன. ஒரு நல்ல படைப்பாளியின் படைப்பில் இத்தாக்கம் மிகவும் துல்லியமாக வெளிப்படுவதைக் காண முடியும். அதையே நபீலின் கவிதைகள் பலவற்றிலும் உணர முடிகிறது. மக்கள் வாழ்விலிருந்து அந்நியப்படாமல் அவர்களோடு ஒன்றித்துப்போகும் இத்தகைய கவிதைகளில் பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் இயல்பாகக் கலந்திருப்பதை ஆர்வத்தோடு பல கவிதைகளில் உள்ளவாங்க முடிகிறதே தவிர புறந்தள்ள முடியவில்லை. நபீல் கையாளும் பெரும்பாலான வட்டாரச் சொற்கள் அவை பயன்படும் கவிதைகளுக்கு மேலும் வலுச் சேர்ப்பதைத் தவிர, அவற்றின் அழகைச் சிதைத்து விடுவதை அதிகம் காண முடியவில்லை.

கூனிப் பெத்தா

பாக்குப் புளகுடன் புகையிலை மெல்லுகிறா
சண்ணாம்பு அடைத்த கேத்தலை இழுக்கிறா

.....

(கூனிப் பெத்தா)

ஆனால் கீழ் வரும் கவிதையில் பேச்சு வழக்கானது கவிதையிலிருந்து துருத்திக் கொண்டு நிற்பதைக் காண முடிகிறது. இது அக்கவிதையின் நேர்த்தியைச் சிதைத்திருப்பதாகவே என்னால் கருத முடிகிறது.

நிலவு காந்துகின்ற ஒற்றைப் பனைக்குள்
மறுக்கிறது வெள்ளி

.....

செம்மஞ்சள் நிறத்தில் புத்துக்கோபுரங்கள்
மசண்டையான போதும்
ஒரு பாம்பு கூட நடமாட்டம் இல்லை
(தொப்புள் கொடி)

வட்டார வழக்குச் சொற்களின் பயன்பாடும், படைப்புலகில் அவற்றின் தேவையும் இன்று பரவலாக ஏற்படையனவாகின்றன. கிராஜநாராயணனை ஒத்தவர்களைப் புறம் தள்ளி விட பல்கலைக் கழகங்களேகூட இன்று தயார் நிலையில் இல்லை. நிலைமை அவ்வாறிருக்க பேச்சு வழக்குச் சொல்லாடலை, அதன் பயன்பாட்டுக்காகவே குற்றம் காண முடியாதுள்ளது.

மகாகவி, முருகையன், நீலாவாணன், சில்லையூரான், நு.மான் உள்ளிட்ட ஈழத்தின் முக்கிய கவிஞர்கள் தமது கவிதைகளில் பேச்சு வழக்குச் சொற்களைக் கையாண்டு ஈழத்துக் கவிதைகளுக்கு தனிச் சிறப்பானதோர் அடையாளத்தை வழங்கியிருப்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தொகுப்பின் பின்னிணைப்பாக பேச்சு வழக்குச் சொற்களுக்கான விளக்கத்தைத் தந்திருப்பதானது புரியாமல்

அந்நியமாகக் கிடந்த சில வரிகளை விளங்கிக் கவிதையைப் படிக்கத் துணையானது. ஈழத்துக் கவிதைகளில் தற்காலத்தில் கிழக்கிலிருந்து வரும் கவிதைகளிலேயே இத்தகைய பேச்சு வழக்குச் சொற்கள் விரவியுள்ளதையும் காண முடிகிறது. கிழக்குக் கவிதைகளை ஏனைய ஈழத்துக் கவிதைகளிலிருந்து தெளிவாகப் பிரித்துக் காட்டும் ஒரு போக்காக வேகூட இதனைக் குறிப்பிடலாம்.

கிழக்கு வாழ் மக்களின் காலடியிலேயே கிடக்கும் நீள் பெரும் கடல், அம்மண்ணின் கலைகளின் அழகிய பிறப்பிடமாகவும் விரிகிறது. நீல வண்ணக் கடலும் சுத்தமான வெண்மணலும் சேர்ந்த கிழக்கின் அழகிய கடற்கரைகள் மக்களோடும் படைப்பாளிகளோடும் அதிகமாய் ஊடாடுகின்றன. பகலில் பல்வேறு பணிகளின் நிமித்தமும் அலையும் மக்களுக்கான அந்திப்பொழுதின் ஓய்வுச் சாய்மனையாக, களைப்பை ஆற்றும் இடமாக கடற்கரை இருந்து வருகிறது. அவை வெறுமனே மக்களின் களைப்பைத் தீர்க்கும் இடமாக மாத்திரமன்றிக் கவிதையும் இலக்கியமும் கை கோர்க்கும் படைப்புத் தளமாகவும் இருந்திருக்கிறது. அத்தகைய ஒரு படைப்புத் தளத்தின் நம்பிக்கை மிக்க மற்றுமொரு படைப்பாளியாக நபீலை இனம் காணுகிறேன்.

எனக்கு இஷ்டமில்லாமல் தொட்டதில்லை உன்னை
வெள்ளை மேனிதான்
கறுப்புப் புள்ளி
கோடு போட்ட புடவை வேறு

பகலில் சிரித்து

இரவுகளில் உன்னோடு உறவாடி அழுதிருக்கிறேன்
நேற்று முழுசாய் பப்லோ நெருடாவை
குறித்தே பேசினாய்

சேரனைப் பற்றியும்

ஒரு நூறு கவிதைகள் சொல்லியிருக்கிறாய்
முதலில் நம் சோலைக்கீள்
காகம் கலைத்த கனவுகளில் வந்து போனார்

பட்டு மேனி கடலிறைத்த சொற்கள்

காற்றடைத்து அந்தரத்தில் மிதக்கிறேன்
இன்னும் உமா அண்ணனோடு
உள்மன யாத்திரைபோல்
ஒரு தினம்
தாத்தாமாரும் பேரர்களும் பசித்திருக்க
பலஸ்தீனம் பற்றி நுமனோடு பேச விட்டாய்
பொழுதுகள் கழிவதும்
கழுத்து வலிக்க கண்கள் விரிவதும்
உன்னால் தான் கண்ணே
(கடலிறைத்த சொற்கள்)

இக்கவிதையானது ஈழத்தின் முக்கிய படைப்பாளிகளையும் அவர்தம் முக்கிய நூல்களையும் பற்றிப் பேசினாலும், அவையும்கூட கிழக்கின் அழகிய கடலிறைத்த சொற்களாயே எம் முன் பரந்து விரிந்து சுவை சேர்க்கின்றன. இவ்வாறு நபீலின் அனேக கவிதைகளில் நெய்தல் தன் முகம் காட்டிச் செல்கிறது.

இதற்குமுன் பார்த்ததே இல்லை நான்
இதுவே கடைசியும் முகவூமாக இருக்கட்டும்

இதோ கிடக்கிறது ஒரு கயிறு
 உன் கூந்தலை அள்ளி முடித்துக் கொள்
 கடலை
 (இதற்குமுன் பார்த்ததே இல்லை நான்)

இக்கவிதை எழுதப்பட்ட காலம் தெரியாவிட்டாலும் ஆழிப் பேரலை பற்றிய பதிவே இதில் உள்ளதெனக் கருதுகிறேன். ஐந்தே வரிகள் கொண்ட இக்கவிதை, அது பிறந்த காலத்தின் கண்களில் வலுமிக்க ஈர்ப்போடு படைக்கப்பட்டுள்ளது. நபிலை நல்லதொரு கவிஞனாக இனங்காண்பதற்கு இவ்வரிகளே போதும்.

நபிலுடைய வெள்ளை மனம் எங்கோவெவ்வாம் சென்ற இதுவுள்ள மழைகளைப் பெய்திருக்கிறது எல்லாக் கவிதைகளிலும் நபில் நம்மைத் தூக்கிப் போட்டு பிரமிப்பை ஏற்படுத்தாது விட்டாலும் நபில் கவிதை என்ற பெயரால் தொடிப்போடவில்லை ஒவ்வொரு கவிதையிலும் அனாவாசிய பாகத்திலாவது கவித்துவம் பொங்கித் தெரிகின்ற நபிலுடைய கவிதைகள் குறைந்தது ஒவ்வொரு மிளகு மாதிரியாவது ஆகி வந்திருக்கிறது. வாசித்து முடித்ததும் சுடித்தால் உறைப்பும் காரமுமாக இருக்கின்ற மிளகு களைப்போல் வாழுகின்ற இந்த மிளகுத் தகுதியாவது ஒரு கவிதைக்கு இருந்தாலே போதும். எங்காவது ஓர் உப்புக் கல்லைக் கடனாக வாங்கியாவது ஒருவன் கவிதையை ரசித்து விடலாம். இந்தத் தன்மைகூட இல்லாமல் சுவம் போல கடதாசிகளில் கிடப்பவனல்ல கவிதைகள்.

இக்கவிதைகளை நுட்பமாக வாசித்துணர்ந்து இவற்றின் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் அடையாளப்படுத்திக் காட்டக்கூடிய தேர்ந்த விமர்சனமோ அதற்கான வல்லமையோ என்னிடமில்லை. வரவர வாசிப்பு என்னை விட்டு தூரமாகிப் போகிறது. அதை ஓரளவு வசப்படுத்தினாலும் எழுத்தும் அதற்கான ஓய்வும் தொடர்ந்தும் என்னோடு சமர் செய்கின்றன. இவ்விமர்சனத்தில் காணும் குறைபாட்டுக்கான சமாதானங்களாக அவற்றைக் கூற முடியாவிட்டாலும், அதைச் சொல்லாமல் இதனை முடிக்க முடியவில்லை.

கிழக்கின் மண்வாசனை இத்தொகுப்பிலுள்ள எல்லாக் கவிதைகளிலிருந்தும் கிளர்ந்தெழுவதை என்னால் காண முடிகிறது. இதிலுள்ள பெரும்பாலான கவிதை களினூடாக நபில் தனக்கேயான கவிதைப் போக்கையும் மொழியையும் கண்டடைந் திருக்கிறார். இதுவே நபிலின் இனி வரும் படைப்புகளை அவர் நம்பிக்கையுடன் படைப்பதற்கு போதுமானதாகும் எனக் கருதுகிறேன். அன்பிற்கும் சகோதரத் துவத்திற்கும் உரிய கவிஞர் நபிலுக்கான வாழ்த்துக் களுடன்...

jahan.fahmeema@gmail.com
 2011.02.02

Marten Jansen

கடந்த இதழ் குறித்து ஒரு வாசிப்பு

கடந்த உயிர் நிழல் வழமையைப் போன்றே ஒரு கனதியான இதழாக வெளிவந்திருந்தது. இலங்கையை மையமாகக் கொண்ட படைப்புகளை அதிகம் கொண்ட இதழாகவும் அது இருந்தது.

இலங்கையின் மனித உரிமைகளின் நிலவரம் குறித்த ஒரு மறுபார்வையை சந்தியா எக்னலிகொடவுடனான சந்திப்புச் சாத்தியப்படுத்தி இருந்தது. இலங்கையில் கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரம் அடைந்திருந்த மோசமான நிலைமைகளைத்தான் பிரகீத் எக்னலிகொட போன்றவர்கள் காணாமல் போன சம்பவங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இது குறித்து இங்கிருந்து கொண்டு சுதந்திரமாகப் பேச முடியாத அவலத்தை நீங்கள் உணர்ந்து கொண்டிருப்பீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

'அழிந்தும் அழிய மறுக்கும் யாழ்ப்பாணம்' என்ற கட்டுரையில் ஜோர்ஜ் குருஷ்சேவ் தமிழ்த் தேசிய வாதத்தின் தோல்வியை மீண்டும் ஒரு முறை அறிவித்திருக்கிறார். தமிழ்த் தேசியவாதத்தை மீண்டும் தூக்கி நிறுத்த முனைபவர்களால் முன் வைக்கப்படும் 'ஜே' கோஷங்கள் குறித்து இத்தகைய அணுகுமுறைகள்தான் இன்று தேவைப்படுகின்றன. உண்மையில் ஒடுக்கப்படும் தமிழ் மக்களை ஒடுக்கும் இனமான யூதர்களோடு ஒப்பிடுவதும் எவ்வளவு கேவலமானது. அது தவிர யூதர்கள் மீதான ஹிட்லரின் படுகொலைகள் என்பதும் சர்வதேச காருண்யத்தை யூதர்கள் பெற்றுக்கொள்வதற்காக அவர்களே உருவாக்கிக் கொண்ட ஒரு புனைவு என்பதாகவும் அண்மையில் கருத்துக்கள் வெளியாகி இருப்பதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

'இலங்கையில் இடதுசாரிகள் என்ன செய்ய வேண்டும்?' என்று உபாலி கூரே எழுதிய கட்டுரை இலங்கையில் இடதுசாரிகளின் நிலவரம் பற்றிப் பேசுகிறது. உண்மையில் இலங்கையில் இடதுசாரிகளின் வகிப்பங்கு ஒரு காலத்தில் காத்திரமானதாக வெளிப்பட்டிருந்ததை நாம் அறிவோம். இன்று அவர்கள் அடைந்திருக்கும் நிலையையும் நாம் அறிவோம். இங்கு இடதுசாரி அரசியல் என்பதே பூச்சியமான ஒரு தோற்றப்பாட்டையே காட்டுகிறது. உபாலி கூரே இலங்கையில் இடதுசாரிகளின் வீழ்ச்சி 1960களில் சிறிமாவுடன் கூட்டரசாங்கம் அமைத்ததோடு ஆரம்பிப்பதாக எழுதுகிறார். ஆனால் இந்த இடதுசாரி அரசியலின் வீழ்ச்சி உண்மையில் 1940களிலேயே தொடங்கிவிட்டது எனலாம். 1943இல் தொடங்கி அவர்களின் பிளவுபின் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்று வந்தது.

மேலும் 'மே 19 க்குப் பின்னரான இலங்கையின் அரசியல் குழுவில் சிறுபான்மை இனங்களின் எதிர்காலம்?' என்ற, சிவலிங்கம் எழுதிய, கட்டுரையில் இலங்கையில் போர் மற்றும் போருடன் தொடர்புபட்ட உள்நாட்டு வெளிநாட்டு குழமை வுகள் - போருக்குப் பின்னரான சிறுபான்மை இனங்களின் எதிர்காலம் பற்றி எழுதுகிறார். பிரபாகரனுக்குப் பின்னரான இலங்கையில் இது போன்ற எழுத்துக்கள் மலிந்துவிட்டன. இப்போதுள்ள நிலையில் சிறுபான்மை இனங்கள் என்ன செய்வது, தமது உரிமைகளை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு எத்தகைய அரசியல் உபாயங்களைக் கையாள்வது என்ற புத்திஜீவித்துவ விளக்கங்கள் தமிழ்த் தரப்பிலிருந்து முறையாக இன்னும் முன்வைக்கப்படவில்லை என்றே நினைக்கிறேன்.

Marten Jansen

கடந்தகால அரசியல் நிகழ்வுகளை வர்ணனை செய்துகொண்டிருப்பது புத்திஜீவித்துவத்திற்கு அழகல்ல: சிறுபான்மைத் தேசங்கள் ஒருங்கிணைந்த அரசியல் கருத்தியல் போராட்டமொன்றை ஏற்படுத்துவதற்கான சாத்தியங்கள் குறித்து ஏன் இன்னும் தமிழ்ப் புத்திஜீவித்துவப் பரப்பில் உரையாடப்படவில்லை?

எனவே பிரபாகரனுக்குப் பின்னரான இலங்கையில் இத்தகைய உரையாடல்கள் தமிழ் புத்திஜீவிகளால் முன்னெடுக்கப்படுவது பயனுள்ளதாக அமையும் என்று நான் நம்புகிறேன். சிவலிங்கம் போன்றவர்கள் இது விடயத்தில் கவனம் செலுத்தலாம் என்று நான் நினைக்கிறேன். மாயா அஞ்சலோவுடனான உரையாடல் அமெரிக்க - ஆபிரிக்க அனுபவங்களைப் பகிரும் ஒரு முயற்சி. அமெரிக்கா - ஆபிரிக்கா என்ற இரண்டு முரண்பட்ட எதிர்வுகளுக்குள் வாழ்ந்த ஓர் பெண் எழுத்தாளரின் அனுபவங்கள் சவால் நிறைந்த குழுவில் வாழும் எழுத்தாளர்களுக்கு பயனுடையதாக அமையும் என்றே நான் நம்புகிறேன்.

ஜி.புரி ஹாஸன்,
பாலைநகர்

போரின் கோட்டோவியம்

எங்களைப் பொறுத்தவரை போர் தந்த இந்த வாழ்வு நமது அனுபவத் தொகுப்பின் ஒரு சிறு பாகம் மட்டுமே. சொல்லப்போனால் ஒரு தடித்த புத்தகத்தின் கால்வாசிக்கும் குறைவான பக்கங்கள்தான். எனினும் நம்மிடம் ஒரு முழுமையான துயர் படிந்த, புறக்கணிக்கப்பட்ட, சிதைக்கப்பட்ட வாழ்வு உள்ளது. இந்த வாழ்வு போர் துப்பாக்கிகளால் வரைந்த கோடுகளாலான சித்திரம் போன்றது. பேரழிவுகளைத் தந்து விட்டு ஓய்ந்த அந்தப் போரினது சிதிலமான கோட்டோவியமாய், இன்று எங்களது ஊர் - மக்கள் - தேசம் - வரலாறு - இலக்கியம் எல்லாமும் போரின் கோட்டோவியமாய், என் நினைவு வெளியில் நீள்கிறது. இதனால் எனது கடந்த காலத்தை ஞாபகிப்பதை எப்போதும் தவிர்ப்பதையே விரும்பி வந்திருக்கிறேன்.

*R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD*